Antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2024./1. szám

„Reménykedj az Úrban,
légy erős és bátor szívű,
reménykedj az Úrban!”
Zsoltárok 27,14

Szeretettel köszöntöm
a Kedves Olvasókat!

Ebben az évben először vehetik kezükbe az Antenna magazint, de abban a reményben bocsátjuk útjára kedves munkatársaimmal, hogy mivel az Önök hathatós segítségével szerkesztettük, hiszen az írások döntő többsége olvasóinktól származik, s kiadni is az Önök támogatásából tudtuk, sokak szívének kedves lesz.

A változások idejét éljük. Ez nem csak a társadalomra, a gazdaságra igaz, de a hívők közösségére is. Egyre inkább azt tapasztaljuk, hogy sok felekeztből nyúlnak kezek egymás felé, s kereseik egymást azok, akik szeretik Isten igéjét, vágynak az élő hit, az élő közösség után.

Épp szerkesztés közben kaptunk a telefont egy másik szervezettől, akik rádiós adásokat készítenek. Segítséget kértek és kaptak - természetesen. Néhány éve egy konferencián külföldi előadók beszéltek arról, hogy lehet, hogy keresztyének vagyunk, de meg kell érteni, hogy akik ugyanazon a területen működnek, mint mi, azok a munka, a bevétel, a várható hallgatóság és a mérhető népszerűség területén is ellenfelek. Akik akkor ott a MERA munkáját képviseltük azt mondtuk: nem. Lehet, hogy a világban ez a trend, és ezer okkal meg tudják okolni az érvelést, de a keresztyén szervezetek akkor végezhetik jól a munkájukat, ha segítik egymást, ha összekapcsolódnak, és hitelesen képviselik az Urat, akik prédikálnak.

Azóta az önzés hangja felerősödött. A keresztyénség pedig elképzelhetetlen módon veszített hitelességéből. Éppen ezért tartjuk fontosnak kimondani drága Megváltónk szavait idézve: „tiköztetek nem ez a rend."

Reméljük, a tíznél is több felekezetet és több országot képviselő íróink bizonyságtétele hitelesen igazolja ezt.

Áldott olvasást kíván a felelős szerkesztő

Kulcsár Tibor

A maguk nyelvén...

Ma, amint egy párnahuzatot vasaltam, felidézett bennem egy régi emléket. Fiatal házasok voltunk, amikor Nagymamát beutalták a kórházba kivizsgálásra. Mikor édesanyám csomagolta össze a szükséges holmijait mondtam, hogy tegye oda az én párnámat, hadd érezze az új kelme illatát a mama. Valahányszor valami textil anyagot vettünk, olyankor mindig elkérte, tetszett neki az illata. A kórházban állandó felügyeletet igényelt vaksága miatt, mindig vele volt valaki a családból. Egyik reggel a nagybátyám azzal a szomorú hírrel érkezett, hogy rákos daganat van a mama torkában. Csak este kellett bemenjek munkába, így aztán nappalra vállaltam, hogy besegítek.

A kórház felé vezető út fehér volt. Már megérkezett a hó a hegyek közé, fehérbe borítva az amúgy fekete várost. Az a gondolat cikázott át az agyamon, hogy közel van az én nagymamám is ahhoz a hófehér városhoz amiről annyit beszélt nekünk.

Kissé kifáradva érkeztem meg, siettem, hogy mama ne legyen egyedül. Amikor a kórterembe értem, ő már köszöntött. Tudta, hogy én vagyok, ismerte a lépéseim hangját. Azt is tudta, hogy gyógyíthatatlan beteg, de nem egy szomorú tekintet fogadott. Derűsen, mosolyogva várt. Kért, hogy üljek mellé az ágy szélére, mert a beteg társainak el akar mondani egy költeményt.

Csodálkoztam. Költeményt? Amikor beléptem a kórterembe, pár perc alatt megtudtam, hogy minden betegtársa román. Az én nagymamámnak esélye sem volt soha, hogy románul tanuljon, hisz szülőfalumban csak magyar ajkúak éltek, otthon is csak magyarul beszéltünk. Soha nem hallottam tőle más nyelvet beszélni. Akkor mégis egy elég hosszú költeményt mondott el - románul. A költemény felért egy prédikációval, olyan mondanivalója volt. A betegtársai ámulva, csendben hallgatták. Addig soha nem hallottam, és azután sem azt a költeményt. Kérdeztem mamát, hol tanulta? Azt felelte: a Lélek! A Szent Lélek, drágám!

Lefektettem. Láttam, hogy el van fáradva a beszédben, tovább nem kérdeztem. Nemsokára elaludt.

Két hónap múlva aztán örökre elaludt, és hitem szerint ott ébredt fel, ahol örök tavasz virul. Bennem ott maradt a pünkösd üzenete. Csodálatos élmény volt. A párnahuzatot azért őrzöm olyan féltő gonddal, mert emlékeztet arra, hogy a Szent Lélek csodálatos módon működik. Akkor a kórházban a román ajkú betegek is hallhatták az evangéliumot a maguk nyelvén egy hívő magyar asszonytól.

Kisné Ady Éva

Hol van az Isten

Felettünk a föld légköre,
feljebb a sztratoszféra,
azon túl a bolygók öve,
az ember büszke célja.
Tovább az űr, a csillagok,
fényévek távolában,
hol milliónyi nap ragyog
s millió új világ van,
születő, szétbomló világ,
roppant magasság, mélység,
s azon túl semmi?... csak a tág,
mély, félelmes sötétség,
mit se hang, se fény át nem üt?...
S az Isten?... hol van?...
... ... Mindenütt!!

Bódás János

Talán tavaly írhattam Önöknek hogy milyen jó lenne, ha az interneten könnyen lehetne hallgatni a rádiós adás(oka)t. Bár az online rádiót azóta nem próbáltam, de a honlapjukról nagyon könnyen elérhető a hanganyag (mindenkinek). Szeretném megköszönni Önöknek ezúton is a fejlesztéseket! Az Úré a dicsőség ezért is! És különös érték, hogy a magyar nyelvet is sugározzák 8 milliárd ember felé.

M. László - Ajkarendek

Emberé a munka, Istené az áldás!

Nem kell bizonygatnom, milyen az, amikor felborul a megtervezett programunk, kapkodni kezdünk és ettől egyre feszültebbé válunk. Egy ilyen napon, amikor alig vártam, hogy haza érjek, a kapuban megszólított az egyik ismerős lakótárs. Felértünk már a lifttel, de ő még csak mesélt... Na most még ez is! - gondoltam magamban. Aztán egy olyan történettel ismerkedhettem meg, amelyből felragyogott Isten dicsősége! Ezt a történetet meg kell osztanom másokkal is – határoztam el - hiszen egyre kevesebb az Úr munkájában önzetlenül, lelkesen szolgálók száma. Tapasztaltam, hogy a nyári gyülekezeti hetekre is sokkal nehezebb összeszedni a szolgálatot vállalókat!

Beszélgetőtársam Nagyszalontáról települt át a férjével. Először Pesterzsébeten laktak albérletben s az ottani református gyülekezethez csatlakoztak. Hálával gondol lelkészük édesanyjára, akitől nagyon sokat tanulhatott. Ő mondta mindig: ”ha az Úr akar valamit, ahhoz a segítséget is megadja!” Ez lett Ilona vezér mondata! Pár év múlva megtudták, hogy Tökölön, a kiürült katonai lakótelepen kedvező áron lehet lakást venni. Erre már elég volt a nagyszalontai ház ára.

Most már volt lakás, de nem volt a közelben gyülekezet, s ez nem hagyta nyugodni Ilonát. Megkérdezte az akkori tököli lelkipásztort, vállalná-e a szolgálatot, ha találna helyet a lakótelepiek számára: „Természetesen – felelte-, de össze kellene írni, hány reformátusról lenne szó.” Az asszony végigjárta a lakótelepet, beszélt az emberekkel és átadta a listát. Ezután felkeresték a polgármestert, akinek elmondták, hogy vannak üres irodák a telepen, s ők vállalnák azok rendbetételét. Az érintettek lelkesen je-

lentkeztek a kalákára!

Azon a napon, amikorra a két iroda közötti ajtó és fal bontását meghirdették, Ilona egyedül találta magát a helyszínen. Egy darabig reménykedve várakozott, aztán eszébe jutott a nagy vacsora példázata, a meghívottak kifogásai. „Még sosem csináltam ilyesmit – sóhajtott fel, de „Ha az Úr akar valamit, ahhoz a segítséget is megadja!” Felkiáltott: „Óh, Uram add az erődet, kérlek segíts meg!”- és felemelte a kalapácsot! Mire a lelkész megérkezett, már nem volt fal és döbbenten látta az asszonyt–egyedül! A sittet pedig a lelkész talicskázta fel a konténerre.

Talán híre mehetett annak, hogy csak Ilona és a lelkész vett részt a kalákának hirdetett munkában, mert már a festésre, takarításra megjelentek a többiek is. Szőnyeget, terítőt, széket, asztalt adtak össze – most már volt hol istentiszteletet tartani. Valakinél volt egy harmónium, akadt egy kislány is, aki tudott zongorázni és az Ilonától kapott zsebpénzért elszegődött hozzájuk.

Nem sokkal később Isten vágyat ébresztett egy fogtechnikusban arra, hogy kis harangot készítsen. Amikor elment arra a helyre, ahonnan a fém anyagot szokta beszerezni, két ottani szaki megkérdezte tőle: „miért lenne szükséged ilyen sok anyagra? „Szeretnék egy kis harangot készíteni” – válaszolta. „Mi elkészítjük, ha akarod„– válaszolták. Isten tehát még a kívülállókat is felhasználta munkájában. Ide tartozik még egy autós is. A virágot is mindig Ilona vitte az Úr asztalára. Egyik vasárnap lekésték a csatlakozást és az úton álldogálva szomorúan mondta vele lévő keresztlányának: „itt a szép virág, mi pedig lekéssük az istentiszteletet, könyörögjünk Istenhez megoldásért!” Kis idő múlva nagy csikorgással lefékezett előttük egy autó, a sofőr kinyitotta az ajtót és oda szólt hozzájuk: „Nem ismerem magukat, de hirtelen meg kellett állnom!” Az asszonyok mosolyogva tettek bizonyságot és természetesen időben odaértek az istentiszteletre.

Ilona később ide költözött a lányáék közelébe, hogy könnyebben segíthessen. Mára már özvegyként, kevesebb erővel, de továbbra is lelkesen segít mostani gyülekezetében!

„Ezért szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, tudván, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban!” 1Kor 15,58

Zika Klára

Valamit tennünk kellene

„Péter azonban így szólt: »Semmiképpen nem, Uram...«„ (ApCsel 10,14)

Néhány dologban Péter túlságosan konzervatív volt. Sokan hasonlítanak hozzá; lelki dolgokban egy millimétert sem jutnak előbbre. Egyik énekük, amit reggeli előtt énekelnek, így hangzik: „Valamint volt kezdetben, / Azonképpen most és mindörökké, Ámen.” Semmi olyat nem akarnak tenni, amit korábban még nem tettek, tanulni sem akarnak olyat, amit még nem tanultak. Mások csak cselekedjenek úgy, ahogy akarnak; ők úgy vélik, igazodni kell a divathoz.

Nos, ez olyan szabály, amit én sohasem fogadtam el; mert gyakran érzem annak szükségszerűségét, hogy olyat tegyek, amit még senki sem tett előttem. Hasznos körülnézni, hogy olyan módszereket találjunk szolgálatunk végzésére, amiket mások még nem alkalmaztak. Mert ez az új munkamódszer olyan, mint az ország új területe, ami jobb termést eredményez, mint régi, leművelt földterületünk.

C.H. Spurgeon (Pótor Imre fordítása)

A bölcs szív

„Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.” (Zsolt 90,12)

Szeretnénk bölcsek lenni, de fiatalon úgy gondoljuk ez lehetetlen, pedig Salamon is nagyon fiatalon kért bölcsességet és kapott, tehát nem kell megvárnunk az öregkort, hogy ennek a kincsnek birtokába kerülhessünk. A baj a napjaink számlálásával van. A zsoltáríró világosan beszél arról, hogy Isten tanítható meg úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.

Az első hiba, hogy mi a napokat nem becsüljük. Mi sokkal többre vágyunk. A hetek, talán a hónapok fontosak, de inkább az évek, évtizedek. Pedig a napok Isten szerinti számlálása ad bölcsességet. Mit is tanít a Szentírás? *„Ez a nap az, amelyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezen!” (Zsolt 118,24)* Vagyis minden nap az a nap, amit az Úr rendelt. Minden nap Isten csodája, ami emlékeztet mulandóságunkra, kicsinységünkre, ugyanakkor Isten nagyságára, gazdagságára, szeretetére. Megláthatjuk magunkat, mint a világmindenség egy kicsi porszeme, de Jézus számára mégsem porszem, hanem gyermek. Ez a kettősség mindig alázatra int, mert ilyenkor Isten betekintést enged Országába, és ez a bölcsesség kezdete. Nem életünk rövidségére akarja felhívni figyelmünket, hanem a napok hosszúságára. Nem azért rendeli a napokat, hogy várjuk mikor múlnak el, hanem azért, hogy gazdagon teljenek. Ne csak múljanak, teljenek is. Méghozzá vígsággal, örvendezéssel. Akkor is, amikor emberileg szólva semmi vígságra, örvendezésre való nincs az életünkben. Mert Isten minden napra rendelt jót, csak meg kell látnunk. A látás lényege: éld meg azt, amiben vagy! Adj időt magadnak élvezni a jó dolgokat, és adj időt magadnak a fájdalom megélésére, úgy is mondhatnám túlélésére is. Ne félj, át fog segíteni azon is. A tüzes kemence kiéget minden salakot belőled és felragyog benned a Krisztus. Ha így számláljuk napjainkat, valóban bölcs szívhez jutunk. Olyan szívhez, ami nem könnyen ingatható. Megbízik Istenben akkor is, amikor sötét az ég, viharok dúlnak. A bölcs szív megérti, hogy minden nap attól különleges, hogy közelebb visz az Úrhoz. Születésünktől fogva halálra vagyunk ítélve, de Jézussal az örökkévalóságba, Jézus felé, hazafelé haladhatunk. A bölcs szív ezért hálát is ad. Megköszöni, hogy nem céltalan az élete, nem a semmibe fut, hanem közelebb visz a célhoz. *„Elérvén hitetek célját, a lélek üdvösségét.” (1Pét 1,9)* A bölcs szív megérti azt is, hogy minden napnak megvan a maga baja. Lehet, mi vagyunk a baj oka, de Isten a rossz okokat, az általunk elrontott napokat is felhasználja célja eléréséhez. Ha elhisszük, hogy mindent javunkra fordít, akkor már látjuk miért lehet vigadnunk, örvendenünk minden napon. Akkor keressük az aznapra elkészített jót. Azt is, amit számunkra készített, azt is, amit általunk készített mások számára.

A bölcs szív *„...először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató.” (Jakab 3,1)* Tiszta, vagyis szennytelen, folttalan, keveretlen, idegen anyagtól mentes. Ma erre nagy szüksége van az embernek, hiszen a Gonosz mindent viszonylagossá akar tenni: identitásunkat, erkölcsünket, hitünket.

A bölcs szív békeszerető. Békétlen életet élünk befelé és kifelé is, de Jézussal megtanuljuk, hogy a bölcs visszavonulás gyakrabban hozza meg a várt eredményt, mint az elválasztó viták. Méltányos, igazságos, korrekt, a másik érdemeit, körülményeit is figyelembe vevő hozzáállás is jellemzi az igazi bölcsességet. Szomorú látni, hogy a másik legyőzése, lekezelése lételeme a mai emberek többségének. Mégis azt tapasztaljuk, hogy pont az ilyen emberek a legbékétlenebbek, a legboldogtalanabbak, de mi lehetünk békések, boldogok, miközben másokat is azzá teszünk.

A bölcs ember engedelmes, de pontosan tudja, hogy ez a felsőbb akarat nem világi, hanem jézusi. Jézus nagy titokra tanít: Ő az egyenlők engedelmességével fogadta el az Atya akaratát és vitte végbe a világ legnagyobb szeretetén alapuló váltságművét. Nem az erő, hanem a szeretet engedelmessége ez.

Aki a szükséget szenvedőn megkönyörül, az irgalmas. A világ tele van irgalmatlansággal, de meg kell magunkat vizsgálnunk, hogy nem képmutató-e az irgalmasságunk? Azért adakozunk, segítünk mert szánjuk a másikat, vagy, mert így illik, mert jól esik az egónknak, mert ezzel jobbnak gondoljuk magunkat? A bölcs szív hozzásegít az igazi irgalmassághoz.

A jó gyümölcsökkel teljes bölcsesség vissza is vezet az Isten által minden napra előre elkészített jó cselekedetekhez, vagyis ahhoz a naphoz, amit az Úr rendelt, amelyiken örvendhetünk, vigadhatunk. S ha így számláljuk napjainkat valóban bölcs szívhez jutunk, aminek egyenes következménye a békesség, a megelégedettség, a hála. Csak a hálás szív boldog igazán. Sok boldogságot!

Unger Károlyné

A vasárnapi iskolában az egyik tanító kérdést tett föl a gyermekeknek, miután leckesorozatban beszélt Isten mindenhatóságáról. Ezt kérdezte: „Van-e valami, amit Isten sem tud megtenni?” Mindenki csöndben maradt. Végül az egyik kisfiú felnyújtotta kezét. A tanár ezt látva aggódva nézett rá, mert azt hitte, hogy talán helytelenül oktatta a gyermekeket. Vett egy mély lélegzetet és megkérdezte: „Mit gondolsz, mit nem tud Isten megtenni?” A kisfiú így válaszolt: „Nem tud mindenkinek tetszeni.”

Meddig sántikálunk kétfelé?

Sokszor olvastam már Pál apostolnak az efézusi szolgálatáról szóló részt az Apostolok Cselekedeteiről írt könyv 19. részében, de talán még sosem terhelődött rám annyira az a tény, hogy azok, akik megvallották, hogy mindenféle ördögi, meg okkult dolgokkal foglalkoztak, tulajdonképpen megtért, Krisztust Uruknak és Mesterüknek valló, hívő testvéreink voltak. Az ördögi praktikákkal foglalkozó könyveket se az efézusi pogány emberek hordták össze és égették el, hanem azok, akik ki tudja hányszor hallgatták végig Pál apostol tanítását. Sőt! A gonosz lélektől megtépázott hét férfi se pogány származású volt, akik Pál Istenének a nevét amolyan varázsigeként akarták használni, hanem egy zsidó főpap fiai, akik elvben Isten választott népéhez tartozónak vallhatták magukat, ha már az apjuk főpap volt.
Tehát ezeknek az embereknek akár zsidó gyökerekkel rendelkeztek, akár kereszténynek vallották magukat, ismerniük kellett az Írásokat, s abban már az Ószövetség legelején Isten kijelentette, hogy Ő féltőn, vagy talán úgy jobban értjük, ha azt írom, hogy féltékenyen szerető Isten. Ő nem tűri a kétfelé sántikálást, és itt ezzel állunk szemben. Isten is, meg egy kicsit az okkult dolgok is. Mert ki tudja, hogy melyik használ, jobb mindennel bebiztosítani magunkat, meg hát különben is olyan érdekes meg titokzatos. És valahogy a legtöbb ember vonzódik a misztikum felé.
Ez a kétfelé sántikálás nem új keletű valami. Már Salamonról, Izráel nagy királyáról, aki az egész akkori világban híres volt isteni bölcsességéről oly annyira, hogy messze vidékről elmentek, hogy találkozhassanak ezzel a kiemelkedő képességű uralkodóval, azt olvassuk, hogy élete végén a pogány származású asszonyok hatására kétfelé sántikált. *„Salamon szerette ugyan az Urat, és apjának, Dávidnak a rendelkezései szerint élt, de ő is az áldozóhalmokon mutatott be áldozatot.” (1Kir 3,3) „Pedig nem sok népnek volt olyan királya, mint ő: Isten szerette őt, és egész Izráel királyává tette, de még őt is vétekbe vitték az idegen nők.” (Neh 13,26b)*
Nagyot ugorva a történelem idővonalán, Illés idejében ugyanez a probléma jellemezte egész Izráelt. Nem véletlen, hogy Isten szolgáján keresztül ezt a kérdést szegezte népéhez: *„Meddig*

sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt, ha pedig a Baal, akkor őt kövessétek!...” (1Kir 18,21)
Sok évvel később a 70 éves babiloni fogság is emiatt a kétfelé sántikálás miatt következett be, hiszen soha nem tagadta meg teljes mértékben a választott nép az élő Istent, csak éppen rengeteg „más” dolgot is beengedett az életébe. És ezek a „más” dolgok, ha nem Istentől származnak, akkor csak a Sátánhoz tartozhatnak. És Isten nem vállal közösséget más istenekkel, legyen az még oly tetszetős vagy divatos is.
Efézusban is bizonyára komolyan gondolták azok, akik csatlakoztak a gyülekezethez, hogy ők szeretnék elfogadni Krisztus golgotai áldozatát és ezzel Isten bocsánatát, csak hát mégiscsak egy adott társadalmi környezetben élünk, annak szokásaival, hitvilágával, hagyományaival és nem utolsó sorban elfogadottságával. Nem rúghat mindent fel az ember, a végén még teljesen magányossá válik, s a társadalomból is kirekesztetté. Tehát maradtak a mindenféle okkult praktikákat tartalmazó iratok, könyvecskék meg a Diana-szobrocskák is. Elgondolkodtam azon, hogy a Sátán módszerei, amellyel el szeretné altatni Isten gyermekeit, az évezredek során nem sokat változtak. Ritkán vagy talán soha nem szemtől-szembe támad, hanem valami jónak, hasznosnak, és főleg igaznak látszó álca mögé rejtőzve.
Már az Édenkertben is így hálózta be Ádámot és Évát érdeklődő kedvességgel: „Csakugyan azt mondta az Isten?...”, s tudjuk, mi lett a következmény.
Személyes életünkből is sok példát tudnék mondani erre az álcázott közeledésre. Sok évvel ezelőtt még szolgálatunk legelején, férjemnek részt kellett vennie egy lelkészek számára tartott konferencián, ahol arról hallgattak előadásokat, hogy milyen előrelépés lenne a gyülekezetek életében, ha az istentiszteleti gyakorlatba és az igehirdetésekbe beépítenék a lelkészek a népi babonákat mindenféle hókusz-pókusz tevékenységgel egyetemben. Erre van igénye a népnek, ezt kell adni nekik, nem a száraz Bibliát. Hát, gyönyörű a maszlag, miszerint többen lennének a templomokban, de hogy Istenhez semmi köze nincs az ötletnek, az biztos. Tudni kell, hogy nem hívő emberek szervezték azt az eseményt, bár lelkész tartotta az előadást, hiszen akkor még a kommunizmus éveit éltük, s ez amolyan kötelező állami fejtágítás volt. De

Hmmm...

Egyszer egy lelkipásztor arra sürgetett egy fiút, hogy legyen keresztyénné: „A vallás állandó örömforrás” – mondta a lelkipásztor. – „Nézz a nővéredre! Mennyire élvezi a vallását!” A fiú ezt válaszolta: „A nővérem élvezheti a vallását, de senki más nem élvezi a környezetében.”

Hudson Taylor mondta: „Ha édesapád és édesanyád, leány és fiútestvéreid, sőt a házatokban levő kutya és macska nem boldogabb azért, mert keresztyén vagy, akkor kérdéses, hogy tényleg az vagy e.”

a Sátán módszere ebből is látszik. Nem nyíltan támadja a hitet, csak felhígítja egy kis babonasággal meg miegymással. Épp, mint Efézusban, meg napjainkban is.
Ma már az alapértékeket vette roham alá lelkünk ellensége: a férfi-női teremtettséget, az élet szentségét, a család intézményrendszerét és az istenhitet is, mégpedig a tolerancia, az egymás elfogadása és a szeretet zászlaja alatt. Résen kell lennünk, mert bár lehet, hogy behízelgő a modora, és szép szavakat használ, de aki a hálójába kerül, azt fogva tartja. És ebből a rabságból csak Jézus vére és ereje által van szabadulás éppúgy, mint annak idején Efézusban. Mert ahol Isten szolgái megjelennek, és erővel és hatalommal szól az isteni szó, ez a kétfelé sántikálás lelepleződik, s ott a Sátánnak mennie kell. És bár Isten ad szabadulást, ha hozzá menekülünk, de a rabságnak nagy lehet az ára. Efézusban ötvenezer ezüstpénzbe került, ma sokszor egy eltékozolt életbe. Kár lenne így járni!

Kulcsár Anikó

A SZENT MARADÉK

Mi ajándékba kaptuk az időt
mint az ötezrek azt az öt kenyeret,
amiből maradt még tizenkét kosár,
miután ők már ettek eleget.

Nos úgy–ahogy leéltük életünket
egészen eddig a mai napig,
örömünkből furcsa döbbenet lesz,
mint mikor látni kezdünk valamit,
ami eddig is szemünk előtt volt,
csak nem akartunk törődni vele,
mert az élet végtelennek tűnik,
ameddig csupa szín az eleje.

...lábunkban nagy futások remegése
orrunkban szúr egy régi halk sírás,
sok örömünknek volt bűn–gyökere
túltengő önérzet, hangoskodás...
– Alkalmankénti felbuzdulásból
lett–e valóság valami kevés?
Csalhatatlan érveléseinknek
mekkora része volt kár és szemét?

Mi ajándékba kaptuk az Időt,
és mohón faltuk, mint a kenyeret,
ami még maradt, csak az a miénk,
mert hozzátennünk semmit sem lehet!
De azt igen, hogy átadjuk Annak,
Akitől kaptuk.

Ha lehet ma még!
Ha úgy–ahogy leéltük életünket,
hadd legyen most már szent a
maradék!

Lukátsi Vilma

A Megtartó

Amikor gyerek voltam, sokat utaztunk. Vonaton, kocsival, busszal. Mint legkisebb gyerek gyakran anyu ölében ültem. Volt valami, ami nagyon megragadott és elgondolkoztatott. Mai ésszel furcsa, hogy gyermekként mi zajlott bennem.
Kaptam egy játékot, s mivel nagyon szerettem. Mindig nálam volt, a kezemben, de hamar elfáradtam a hurcolásában. Egy kis majom volt mókásan felöltöztetve. Ahogy egyre többet szorongattam vigyázva, nehogy tesóim megkaparintsák, úgy éreztem, kezeim lassan, mintha ólomból lennének. Eleinte két kézzel magamhoz szorítottam, majd egy kézzel, mivel a másik kezemmel kapaszkodnom kellett, utóbb meg már csak erőtlenül, egy kézzel fogtam meg a kis majom lábát. Végül feladtam és elengedtem. Az jutott eszembe gyerekként anya karjában, hogy de jó, hogy ő nem így áll hozzám. Sokszor el is aludtam az ő biztosan tartó kezében. Nem értettem, hogy tud ilyen sokáig mozdulatlanul maradni? Hogy bír el? Hogy tud még megtartani? Nem zsibbad már a keze meg a lába? Sose értettem! Emlékszem, nekem már pózt kellett változtatni, de ő meg se mozdult, csak annyit, hogy nekem kényelmes legyen.

Miért is jutott ez a sztori az eszembe? Mert én is gyermeket várok. Azonban megtapasztaltam azt, hogy a karom elég gyenge. Mikor beszélgettem a férjemmel, eszembe jutott, hogy vajon én, hogyan fogom megtartani a gyermekemet? Lesz-e erőm hozzá? A férjem csak mosolygott, s annyit mondott: lesz. És ne feledd, nem vagy egyedül!
Tudtam, hogy igaza van. És azt is, hogy nem magára gondolt. A szívem megtelt hálával Isten iránt. Hát elég nagy vagyok már. Anya nem bírna velem. De Isten mégis megtart.
Nem csak engem, az egész családomat. Neki van ereje, és bár édesanyám kitartó és megtartó szeretete most is lenyűgöz, de semmi ahhoz képest, amit Isten megmutatott az életünkben. Olyan jó tudni, hogy az én karom gyenge, de Ő erős. Én nem tudom megtartani saját életemet sem, nemhogy gyermekemét, de NEKI VAN HATALMA RÁ, MERT Ő A MEGTARTÓNK! Igen, az enyém is. Jó ebben a biztos Atyai kézben tudni életemet, életünket.

M. Attiláné

Bevallom, kissé megdöbbentett annak a híre, hogy a középhullámú rádió adása megszűnhet. Mégis remélem, ha az Úr is akarja, meg fog maradni, hiszen tudjuk Neki semmi sem lehetetlen! Számomra is drága ajándék volt és ma is az. Igen jó volt esténként, lelki csendességben a napot így befejezni! Közösségben lenni az Úrral és a Testvérekkel.
Hála és dicsőség az Úr Jézusnak, hogy a sok kihívás, nehézség között, általa, Vele bővült a szolgálati lehetőségek köre, a modern eszközökön is szól az Úr! De a régi is igen jó!! Igaz, a világ fejlődik, változik, és bizony sok mindent el kell fogadnunk, mert mi megváltoztatni nem tudjuk! Vegyes érzelmekkel teli írom soraimat, amit zárok: „...legyen meg a te akaratod." (Mt 26,42)
Kívánom minden munkatársuknak: „erősen álljatok, mozdíthatatlanul buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor." (I. Kor 15,58)

Testvéri szeretettel:
Révészné Kisvárdáról

Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfeledkeznének is, én nem feledkezem meg rólad! (Ézsaiás 49,15)

Az ÉN bűnöm!(?)

Imamura Hitoshit, a II. Világháború csendes-óceáni szigetharcait irányító főtisztet 1945-ben ítélte tíz év börtönbüntetésre a győztes USA illetékes bírósága. A Japán Birodalmi Hadsereg altábornagyának bűne, hogy beosztottai háborús bűncselekményeket követtek el. Imamura maga is a felettesei és a császár parancsát követte. De ezt több más főtiszttel szemben, a lehetőségekhez képest a lehető legemberségesebb módon hajtotta végre. Katonáinak kifejezetten tiltotta a civilek bántalmazását és legyilkolását. Óriási terület és rengeteg katona tartozott alá. Semmilyen szempontból sem volt lehetséges, hogy ténylegesen felügyelje a harcok hevében vadállattá váló beosztottai viselkedését. De mivel ő volt a felelős parancsnok, ezért kapott börtönbüntetést háborús bűncselekményekért. Csakhogy a becsületet és tisztességet mindennél fontosabbnak tartó Imamura, a tíz éves büntetést rendkívül enyhének tartotta. Ezért szabadulása után, hazament és házának kertjében felépíttette a börtöncellájának mását, ahova beköltözött és élete végéig – további 13 évig – ott maradt.

Megdöbbentő kontraszt azzal szemben, hogy ma azt látjuk, hogy azok az emberek, akik nagyon-nagyon megérdemelnének akár több évtizedes börtönbüntetést is, mindent megtesznek, hogy valahogyan, bárhogyan, akármilyen áron kikerüljenek a büntetés végrehajtása alól. Az látom, hogy a legtöbb ember szemében a bűn relatív. Függ attól, hogy miben hiszek, kire szavazok, kit károsítok meg vele, esetleg milyen „jót” teszek azzal, hogy bűnt követek el. És eddig csak a magukat „keresztyénnek” vallókról írtam... (II. Timóteus 3,2-5)

A Sátán legnagyobb hazugsága, hogy „ó, ez nem bűn, nyugodtan tedd meg, nem lesz baj”; míg a második legnagyobb hazugság: „óh, amit elkövettél, akkor bűn, hogy azt már Isten sem bocsátja meg.” Ezzel – sok esetben – egy életre tönkre is tett egy esendő, magával viaskodó, Igét nem ismerő embert. Hány és hány „kertben felépített börtön” van a keresztyén otthonokban? Mennyi gyermek élete megy veszendőbe, mert viselnie kell szülei bűneinek aránytalan és értelmetlen következményeit?

Érdemes megnézni, hogy Luther Márton gondolatait is az indította el, hogy nem tudott mit kezdeni a bűn és az érte járó büntetés mértékének kérdésével. Szinte a nulláról kellett a Biblia szavait megfelelően értelmezni és felépíteni olyan tanítást, ami összhangban van Isten szavával ugyanúgy, mint az emberek lehetőségeivel, a bűn felismerése, megvallása és elhagyása tekintetében.

Szokták mondani, hogy a börtönök tele vannak ártatlan emberekkel, a templomok pedig tele vannak bűnösökkel. Az igazi különbség az a kétféle gondolkodás között, hogy felismerjük-e valójában ki ellen vétkeztünk, és hogy a bűn és az azért kapott büntetés hogyan befolyásolja a földi és az örökkévaló életünket. Jelentős probléma, hogy Isten mindenhatóságát csak a földi szempontból értelmezhető ajándékai mennyiségéből és minőségéből mérik a legtöbben. A „Jóisten feladata” az, hogy betegséget gyógyítson, esőt adjon, megőrizze házunkat a bajtól és ebben ki is merül nagyon sok keresztyén elvárása a Mindenség Urától. Azt már kevesen szeretik, ha valamilyen módon nyilvánvalóvá lesz, hogy mik azok a tettek, gondolatok, amikkel kapcsolatban nemcsak, hogy „rosszallóan néz” Isten, de kifejezetten utálatosnak találja. Nem divat manapság beszélni ilyesmiről, de érdemes a mai korszellem nyomása alatt ilyen szemmel is olvasni a Bibliát (III. Mózes 20,13). Aggasztóan sok olyan emberrel találkozni mostanság (és ezek között vannak, akik „tanítanak is a Biblia alapján”), akik próbálják modernizálni Isten erkölcsi értékrendjét. Az a rossz hírem van ezeknek az megtévedt lelkeknek, hogy minden ellenkező híreszteléssel szemben ma is halálos bűnnek számít az, ami 3000 évvel ezelőtt annak számított. Isten nem enyhült meg, nem „puhult el”, Ő ma is Szent és tökéletesen tiszta. Nem lett a haverpajtásunk, akivel együtt lehet iszogatni és nézegetni az arra járó nőket. Ezek a gondolatok lehet, hogy furcsának és szokatlannak tűnnek elsőre, de egyre inkább azt látom, hogy olyan irányba mennek sokan, amik alapjában kérdőjeleznek meg mindent, ami a keresztyénséget, de legfőképpen annak alapját adó, embert mentő isteni szeretet jelképez és határoz meg. Az, hogy Isten kegyelméből, ajándékából van üdvösségünk (Efézus 2,8-9) nem azt jelenti, hogy nem szükséges foglalkoznunk azokkal a dolgokkal, amik ma is el tudnak választani Jézus Krisztus áldozatától. A megtűrt, el nem hagyott bűnök ugyanúgy képesek erre, mint a már kereszthez letett, megbocsátott bűnök, amiket nem tudunk elengedni és mérgezik lelkünket nap, mint nap. Mindenkinek fel kell ismernie, hogy mi „az ÉN bűnöm”! Mi az, ami csendben pihen a szőnyeg alatt, mert egysze-

DICSÉRET

Meghódolok Uram előtted.
Hatalmad látom, ismerem.
Neked köszönhetem, hogy lettem:
Te vagy teremtő Istenem.

Neked köszönhetem hogy élek,
s ezer halálos buktatón
nem vesztem el, – hiszen Te voltál
megtartóm és oltalmazóm.

S mert az ördög zsákmánya lettem,
és veszni tért az életem,
– hogy megszerezd, – a véred árán
megváltóm is lettél nekem.

Áldásodat meg nem becsültem,
eltaszítottam kezedet,
Te türelmesen csak megáldasz,
mert jóság vagy és szeretet.

Vigasztalás az is, ha méltán
meg–megdorgálsz, s ha néha versz,
mert bíztat a hit: gyermekednek
tekintesz, s mint Atyám, nevelsz.

S ha majd az életem kialszik,
nem zár pokol, se sírhalom.
Tenálad vár az üdv, az élet,
mert Irgalom vagy, Irgalom.

Bódás János

rűbb és gyorsabb volt oda besöpörni? De azt is tudnunk kell és komolyan kell vennünk Isten Igéjét, hogy mi az a bűn, amit mi követtünk el, de már nem a mienk: *„Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg.” (I. Péter 2,24)* A megtűrt bűnök ugyanúgy halálosak, mint a már az Úr által távol vetett (Zsoltár 103,12) bűnökkel való önsanyargatás.
Őszintén kívánom mindenkinek, hogy tartsuk fontosnak az őszinte, kíméletlen önvizsgálatot és hagyjunk el mindent, ami gátol, gáncsol, távol tart az Úr Jézus Krisztussal való tiszta, saját magunk és embertársaink javára megélt mindennapi szeretetközösségtől.

Nemeshegyi Zoltán

KÖSZÖNÖM, ISTENEM!

Hogy szent szíved bús könnyeimre
még mindig figyel,
s áldott szavad hangzik még
felém…
Hogy utamon nem hagysz
magamra,
nem ölsz meg, mint halálra méltót,
de megtapostad ama régi kígyót,
mely tönkretette emberéletünk…
Hogy szívemben van égő vágy
utánad,
hogy mindent, mindent megtalálok
nálad,
mire szükségem van…
Hogy bűneimet még meg tudom bánni,
az elveszettek sorsát tudom szánni,
hogy szabad sírni, szabad
mosolyogni,
s gyarló életemet Tehozzád vonszolni,
hogy egedből még rám ragyog a nap,
s aki hozzád jön, mind kegyelmet
kap…
Hogy van még ruhám és van
kenyerem,
hogy van még IGE és van
KEGYELEM,
s hogy e kegyelemből,
Fiad érdeméért
– ígéreted szerint –
a mennyet elnyerem:
KÖSZÖNÖM, ISTENEM!

Dénes Ferenc

Drága szolgáló Testvéreim!

Köszönöm, hogy nap-mint nap hallgathatom az üzenetet, evangéliumot, bizonyságtételeket. Napi kapaszkodóm vagytok évek óta! Hálás vagyok Istennek ezért a szolgálatért.
Tegnap hallgattam a Só és Lámpás műsorát, benne egy házaspárral beszélgetett Kulcsár Anikó. Sok azonos Isten találkozást fedeztem fel a mi életünkből is. A férjemmel mi is az istentelen családjainkból istentelen saját családalapításba jutottunk. Az férj italozása, a verekedés nálunk volt gyakori, a férjeméknél érdektelenség, közöny volt.
Mindketten elváltunk, nekem három, neki két gyermeke volt. Csak a válásaink után ismertük meg egymást, és első találkozásunkkor büszkén kötöttünk szövetséget, hogy többé nem kötünk házasságot. A családjaink a válásaink után hasonlóan nem álltak mellénk. Rövid időn belül összeköltöztünk albérletbe. El lehet képzelni ezt a helyzetet? Új város, új iskola - ráadásul egyházi - olyan gyerekeknek és szülőknek, akik Istent csak káromkodásból ismerik.
Mivel református keresztséget kapott, ezért a lányom református hitoktatatásban részesült az iskolában és kötelező volt templomba menni. Fel volt háborodva, pláne a templom miatt, és azt mondta: Ha ide írattál együtt megyünk a templomba.
Így kerültünk Isten elé és a hit hallásból van! Megtapasztaltuk mindhárman! Drága Urunk magához vonzott, kihozott a bűnökből, összeházasodtunk, Vele járunk. Könyvet tudnék írni a megtapasztalásainkról. Lehet meg is teszem.
Ma mi hívogatunk, segítünk másokat, betegeket, lelki mélységben levőket. *„Titeket is megelevenített akik holtak valátok a vétkeitek és bűneitek miatt.” (Ef 2,2)*
Ez 17 éve történt, azóta is hálával áldjuk a Szent nevét. Hazaköltöztünk és most a T-i Református Misszió gyülekezetben szolgálunk. Kicsi, maroknyi gyülekezet, de hála az Úrnak, hogy a 15 éve lezárt imaház kinyittatott 3 éve. Kicsi, rozoga, de szól az Ige! Nem magunkat számláljuk, a Krisztussal számolunk! Dicsőség neki! Áldjon az Úr benneteket testvéreink!

K-né T. Katalin

Hmmm...

Madame Modjeska lengyel tragikus színésznő vendégségen vett részt egy este. Bámulóinak serege arra késztette, hogy mondjon el valamit addigi szerepei közül. Először vonakodott azon az alapon, hogy emlékezete nem jól működik a megszokott színpadi környezet, világítás stb. nélkül. A vendégek azonban annyira kényszerítették, hogy végül beadta a derekát, és kijelentette, hogy most anyanyelvén mond el valamit. Hallgatói lélegzet visszafojtva figyelték. Egyesek még könnyeztek is a beszéde alatt. Amikor befejezte, megkérdezték, hogy melyik megható történetet mondta el. A színésznő mosolyogva válaszolt: “Lengyelül számoltam százig.”

* * *

Éppen befejeztem prédikációmat arról, hogy Krisztus meghívja a megfáradtakat és megterhelteket, amikor egy ember jött hozzám, ezt mondva: “Tudja, hogy Krisztus igája miért könnyű, uram?” Ezt válaszoltam: “Azért, mert az Úr segít hordozni azt, úgy vélem.” “Nem – mondta a férfi, fejét rázva. – Azt hiszem, én jobban tudom ezt. Amikor kisfiú voltam, odahaza én szoktam hajtani az ökröket és a járom sohasem volt egyensúlyban – ahogy ön mondta. Apám igái mindig súlyosabbak voltak az egyik oldalon, mint a másikon. Aztán elővezettünk egy gyengébb ökröt egy erős ökör mellett, és a könnyebbik végét a gyengébb kapta, a nehezebbet meg az erősebb.” “Ezért könnyű az Úr igája és gyönyörűséges a terhe, mert igája ehhez hasonlít, és a súlyosabb vége az ő vállára nehezedik.”

Gyakoroljátok a vendégszeretetet!

Ez egy igen világos és egyértelmű felszólítás Istentől. Be kellett látnom, hogy majdnem elfelejtettem, hogy milyen áldásokkal jár ez a vendéglátó életére (is).

Felvillannak gyermekkori emlékeim, amikor nyaranta hol egyik, hol másik nagyszülőmnél töltöttem a szünidőt. Apai nagymamámnál a kisszobában volt egy fotel, ahol mindig ült valaki. Beszélgettek és mellette teáztak. Nem telt el hét, hogy ne adták volna a kilincset egymásnak az utcabeli nénik, akik történeteit én is hallgathattam. Viszont mára nem a történetek maradtak meg az emlékeimben, hanem az, hogy nemcsak a háza ajtaja, de mami szíve és füle is nyitva volt mások előtt. Évtizedekkel később, még egyedülállóként, azon kaptam magam, hogy nekem is lett egy ilyen fotelem, amibe bizony elég sok hittestvérem és barátnőm ült. Továbbvittem a családi mintát és örökséget.

Anyai nagyszüleimnél is jártak (szálló) vendégek, idegenek mégis ismerősök: testvérek az Úrban. Messzi tájakról érkeztek egy konferenciára és emlékszem, ahogy nagyapám a régen memorizált nyelvet újra felelevenítette a kommunikációért, míg nagymamám mindennel ellátta a vendégeket.

Kapcsolatok, barátságok, testvéri szeretettel átszőtt együttlétek… mindmind áldások esőjét hozták.

Furcsa volt számomra annak idején, de szívmelengető, hogy új tagként a gyülekezetben ebéd-meghívásokat kaptam. Jól esett és folytatni akartam ezt én is mások felé, mégis idővel elkopott ez a vágy az életemből, melynek hiányát egyre inkább kezdtem érezni az elmúlt időszakban. De Isten, mint mindenről tudott és gondot viselt.

Miközben igen nehéz időszakon mentünk át a férjemmel az egészsége terén, azt sem tudtam, hogy hol áll a fejem a kórházi látogatások között, az Úr elküldte hozzánk a sógornőmet. Nehéz volt mit mondanom neki, hiszen nem járt még nálunk, de most jött, mert hozta a Lélek. Fáradt voltam és erőtlen a napi küzdelmek és a munkám mellett, de nem mondtam nemet a jöttére. Gondoltam, lesz, ahogy lesz. Izgultam, hogy tudok majd helyt állni. Egy harmadik nyelven beszéltünk, ami nem az anyanyelvünk, mégis olyan feltöltés volt az ittléte lemerült akkumulátoraimnak, amit nem lehet szavakba foglalni. Csupán a jelenléte, az együtt étkezések, a séta, a közös látogatás az öccsénél és a lelki támasz, amit összetörtségemben kaptam tőle sokkal többnek bizonyult, mint amivel én szolgálhattam felé.

Pár héttel később váratlanul egyik barátnőm érkezett hozzánk és pár hétre szállást kért tőlünk. Ekkor sem láttam át, hogy hogyan fogom mindezt kivitelezni, hiszen feje tetején állt minden nemcsak a házban, hanem az életünkben is. Mégsem mondtam nemet, aminek meglett a gyümölcse. Igaz, hogy egy félkész épületben nyithattam ajtót neki, de – ugyanúgy, mint a sógornőmek – csak egy ágyra volt szüksége és fedél a feje fölé. Küzdöttem magammal és az elvárásaimmal, hogy nem tudok szállodai minőséggel szolgálni, de a lehető legjobban alakultak a dolgok és csak annyi kellett, hogy azt adjam, amivel Isten megáldott. S ami ezután következett, az kimondhatatlan áldások sokasága volt, csak mert elkezdtem gyakorolni a vendégszeretetet – úgy ahogy voltam: fáradtan, kimerülten, kétségek között, nem látva még a közeljövőt sem.

De akik jöttek, azok angyalok voltak, Isten küldöttei a szükség idején. Hálás a szívem, hogy az Úr adott elég erőt annak ellenére, hogy én nem hittem: ez jó lesz a számomra ebben az élethelyzetben.

Sokkal egyszerűbb lenne, ha el tudnánk engedni azokat a kényszereinket, hogy mindennek az élén kell állnia, egy porszem nem lehet sehol, 3 fogásos étellel kell várni a vendéget és csodálatos hibátlan otthonnal… miért kellene? Sokaknak csak egy beszélgetésre, ölelésre, hallgató fülre és szívre van szüksége. Ahogy a sógornőmmel is közel kerültünk egymáshoz, és ahogy a barátnőmmel is újra ott voltunk támogatásként egymás mellett a mennyei bankszámlánk gyarapodott, az örökkévalóságba fektettünk be. Adja Isten, hogy merjek és merjünk bátran meghívni másokat magunkhoz, ma, amikor egyre jobban arra terelget minket a világ, hogy bezárkózzunk, és csak magunknak éljünk. Tegye áldottá Isten a találkozásainkat, a foteljeinket és asztalainkat, melyek szent helyek lehetnek a közösség és az imádságok miatt. Hiszen a Biblia ezt mondja:

„A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek – tudtukon kívül – angyalokat vendégeltek meg.” (Zsidókhoz írt levél 13,2)

Szeretettel jegyezte:

Cerina-Elek Éva

Ami megmarad...

És elmúlik minden, mit önző szíveddel
itt lenn megszerettél és megcsodáltál:
régi életed zilált kerete, tüskés bozótja,
csalfa reménye, fájó szerelme, ábrándos álma,
s a féktelen, ifjú tombolások...
tavaszok, nyarak, bánatos őszök;
mind, mind elmúlnak. Sárguló lombok
zizegve hullanak lábaid elé,
megadva maguk...

Elhagy a barát és ellenség is elhagy...
az élet minden édes melege megfagy,
elszáll a nap, röppenek az évek,
elnémul ajkadon az örömének,
virágillattal együtt száll el
a gyermekcipős, gondtalan élet...
Ifjú álmok mézédes nedűje
s a férfikor dele, fénye, ereje,
temérdek terve, – elmúlik mind.
Ruhád kopik, az arcod ráncos lesz,
sima homlokod gondok, félelmek, könnyek,
fájdalmak ekéje szántja...
görnyed a hátad és vézna lesz a tested...
nehézzé válik durva, nagy kereszted,
s ha leroskadtál kereszted alatt,
mentő kezek éretted nem nyúlnak...
S mikor mindezek végképp elmúlnak,
közeleg a leszámolás napja.
Akkor majd úgy látod, semmid sincs:
Mit viszel magaddal?
Ha minden elmúlik, mi marad neked?

Megmarad könnyed, mit másokért sírtál.
Sóhajod, mit zogogva égbe bocsátottál betegek, bénák kórházágya mellől.
Megmaradnak az égő, hő imák,
simogató, könnytörlő kezed
elfelejtett jótéteményei...
megmaradnak vigaszszavaid, lelkedben
a lángoló, szent hit,
sebkötözésed, önfeláldozásod,
alamizsnát nyújtó forró szívjóságod. –
És lelkedben az igaz szeretet!
AZ MARAD MEG, AMIVÉ KRISZTUSBAN LETTÉL.

AZ MARAD MEG, AMIT KRISZTUSÉRT TETTÉL!

Dénes Ferenc

"Az Úré a szabadítás..." (Zsolt 3,9)

„Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsidók 13,8)

Két történet feszíti most a szívemet, ezekről szeretnék beszámolni, és vég nélkül sorolhatnám az áldó, magasztaló Igéket, hogy bemutassam a mi Atyánk hatalmát, kiáradó, irgalmas kegyelmét. Mindkét történet hosszú évek kemény csatáját szemlélteti. Mindkét történetnek csak az egyik szereplőjét ismerem jobban, így az ő harcairól tudok beszámolni.

Marika évekkel ezelőtt arra kényszerült, hogy befogadja nehéz természetű nászasszonyát, Erzsit. Ezzel együtt elindult a háborúság. Csendben, Isten előtt harcolva élte a mindennapokat, de sokszor került nyílt csatára is sor. Ez az állapot mindkettőjük idegeit felőrölte. Az utóbbi időben Erzsin a demencia jelei mutatkoztak. Ez arra késztette Marikát, hogy felfüggesztve a hadiállapotot fizikai, lelki segítségben részesítse Erzsikét.

Pár hete azonban úgy leromlott Erzsi állapota, hogy otthonba került. A leépülés rohamos volt, már nem ismerte meg a lányát és a többi látogatóját sem. Majd ezután váratlanul kórházba került, ott is sok nehézséget okozva a környezetének. A hírt hallva meglátogatta őt a lánya és a veje. Az Úr ezen a napon mutatta meg az Ő hatalmát. Az eddig kezelhetetlen beteg felismerte a látogatóit, kérte a bocsánatukat, és miután a fiatalok hálaadó imát mondtak, ő is megszólalt: bocsánatot kért az Úrtól, megköszönte a szabadítást, a gyermeke és veje bocsánatát, az orvosok és ápolónők türelmét, a munkájukért való háláját is kifejezte. Így cselekszik az Úr az Őt szeretőkkel. Mihelyt Marika Istentől megkapta a megbocsátó, lehajló szeretetet, a történet többi szereplője is megszabadult.

A másik eset két testvér évtizedes néma ellenállásának végét szemlélteti. Itt Piroskát ismerem jobban, így az ő oldaláról láttatom a történetet. A két testvér elhatározta, hogy idős korukat – egyedül maradva – együtt, egy fedél alatt töltik. Az évek során természetük különbözőségéből adódtak a nézeteltérések. Ezek egyre szaporodtak, így az egymás mellett élés néma elviseléssé vált. Piroska menekülésre fogta, de miután mindketten hívő emberek, az Úr ezt minden alkalommal meghiúsította. Ez hozzátartozik az Ő munkamódszeréhez, így akarja az atyáinktól örökölt, mindannyiunk által buzgón továbbfejlesztett, hiábavaló természetet halálba adni. Nem maradt más megoldás, mint folyamatosan kérni az Urat, hogy segítsen megszabadulni ettől a nyomorúságtól, feloldani a szeretetlenség kemény falát. Hosszú idő állhatatos imája nyomán az Úr itt is elhozta a szabadítást. Egy pillanat alatt megszűnt az ellenérzés, a neheztelést hála és köszönet váltotta fel. Piroska rájött, hogy Éva, a testvére Isten ajándéka a számára. Segítség a nyomorúság idején. Így munkálkodik az Úr az övéi életében, így akar általunk is munkálkodni.

Egy személyes megtapasztalásomat is szeretném megosztani veletek. Igen megromlott a látásom, így állandóan az Úrra szorulok. (Persze nem csak most, és nem csak ezért). Nem látom már lassan a tűt sem, nemhogy a parányi fokát. Kérem az Urat, hogy fűzzön be, hogy varrja meg a dolgokat. Megteszi! Hát ilyen Urunk van! Elromlott életeket, beteg kapcsolatokat épít újjá, mindennapos tevékenységeket segít elvégezni. Hát ne adjunk hálát Neki, hát ne dicsőítsük Őt? Kicsit sutára sikerült ez a bizonyság, de remélem, így is látjátok Őt, a hatalmas dicső Urat! Köszönöm a ti munkátokat, szolgálatotokat, sokunk épülésére van.

Szeretettel:

Csilla néni

A fiam vére

Több éve történt eseményt próbálok hitelesen leírni, ami családunkban történt egy kora őszi napon. Nagyfiam az iskolájába vonattal utazott naponta, és kerékpárral ment mindig a vasútállomásra. Egyik délután, már hazafelé történt, hogy lendületesen tekerve kerékpárjával, egy oldalról érkező autós későn észlelte, elé kanyarodott, és az autó eleje elérte a bicikli pedálját. Fiam felborult a biciklivel és az aszfaltozott útra esett. Látszólag nem volt nagyobb baja, bár a homloka, orra vérzett, de nem veszítette el az eszméletét. Hamarosan fölhívott telefonon, hogy történt egy kis baleset, de nincs semmi komoly, ne aggódjak. Én éppen a falu határában dolgoztam a kertünkben, nem is tudtam volna azonnal segítségére sietni. Közben feleségem is hazafelé tartott autóval, így ő hamarosan a helyszínre érkezett. Közben a rendőrség, mentők is megérkeztek és fiamat – tiltakozása ellenére – kórházba szállították. Mire én is megérkeztem a baleset helyszínére, már csak a rendőrök vártak, és átadták a sérült kerékpárt. Ezután az esti imaórára siettem az Imaházba, ahol fiamért is buzgón könyörögtünk. Hazatérve értesültem arról, hogy látszólag nincs nagyobb sérülése gyermekünknek, de megfigyelés miatt bent kellett maradnia a kórházban. Hálásan fogadtuk a kedvező hírt, és Isten kegyelmét láttuk e dologban. Ezt el is mondtuk a balesetet okozó sofőrnek és férjének- akik még este eljöttek hozzánk-, hogy Isten keze ott volt, és megóvta gyermekünket, és nem haragszunk rájuk, sőt Ő ezt javunkra tudja fordítani. Másnap délután fiunk már haza is jöhetett a kórházból, jó állapotban.

Én délután, a munkából autóval hazafelé tartva, arra kanyarodtam, és megálltam a helyszínen. Most volt időm és lehetőségem végig gondolni, hogyan is történhetett a baleset. Még frissen látszottak az útra festett jelek, és próbáltam értelmezni őket. Nyilak mindkét irányból, aztán egy nagy „X", ami az ütközés helye lehetett. Távolabb ettől a ponttól, egy nagyobb kör volt rajzolva az útra. Mi lehet ez? Jobban megfigyelve a körben piros pöttyök látszottak az aszfalton. Vér – döbbentett meg a gondolat –, a fiam vére! Megrendülve álltam ott, nézve és számolva a vércseppeket: 13 csepp vér, a fiam vére – ez az én vérem! Szánalom és fájó érzés járt át, hogy a szenvedés perceiben nem segíthettem gyermekemen, nem menthettem meg őt a fájdalomtól, és ennek bizonysága volt a földre hullott vére. Csak álltam ott másodpercekig, és néztem a vért. Ám az arra járó embereket egy csöppet sem érdekelte mindez, közömbösen és sietve mentek el a jelek mellett, talán csodálkozva, hogy mit nézek én oly meghatódva a földön, de senki nem kérdezte, hogy mit nézek, vagy mi van velem.

Akkor és az azutáni pillanatokban kezdtem felfogni és megérezni, hogy mit élt át mennyei Atyám, amikor Fiának vére csöpögött Jeruzsálem köveire, és folyt a kereszten. Akkor döbbentem rá, hogy a Fiú vére az Atyának a legdrágább! A Golgota az Atyának a legdrágább hely a Fiú vére miatt! A Fiú vére az Atya vére, a Fiú szenvedése az Atya szenvedése is volt. Sok mindent megtettem volna, ha fiamat megmenthettem volna e balesettől és a fájdalomtól, de nem tehettem. Így volt mennyei Atyám is, sőt a Fiú is, amikor előre látta, tudta a rá váró szenvedés mélységeit, és mégis vállalta, hogy engem megmentsen, és bűneim büntetését elszenvedje. Nem volt más lehetőség, az ártatlan vérnek ki kellett folynia értem!

Eddig úgy gondoltam, és éltem, hogy ezt már régen tudom, hiszem, elfogadtam, sőt megbecsülöm és tisztelem Jézus nevét és áldozatát. Most fel kellett ismernem, hogy mily könnyen és természetes következményként gondoltam Krisztus vérére, hogy engem megmentsen, holott ez Atyámnak is mérhetetlen szenvedésbe és fájdalomba került, mégis nagyobb volt irántam való szeretete, mint Fiának szánalomból való megmentése a kereszttől. Hálás vagyok Istennek, hogy ez esemény által érzelemmel is átélhettem megváltásom nagyságát, és annak titkát, hogy miért a Fiú méltó egyedül az imádatra mennyen és földön. Hogy a Jézus vére az Atyának a legdrágább, legbecsesebb, legtetszőbb áldozat, mert az Ő maga, Aki szeret, végtelenül szeret engem is!

R. Zsolt, Tuzsér

Michelangelo:

Vigadtak s búsultak

Vigadtak s búsultak az égi lelkek,
hogy nem ők, hanem te haltál halállal,
s a földi ember előtt véred által
megnyitottad zárt kapuját a mennynek.

Vigadtak, mert látták, hogy a teremtett
ember bukása poklából kilábal,
búsultak, mert a kínok garmadával
a szolgák szolgájává lett kereszted.

Honnét s ki voltál, jelezte szemének
hunytával az ég, föld kitárta vemhét,
hegyek rendültek, tajtékzott a tenger.

Sírjaikból az ősatyák kiléptek,
a démonok nyíttak, de a keresztség
Új életében ujjongott az ember.

Fordította:
Rónay György

JÓTANÁCS

(nemcsak gyermekeknek)

Legyen mindig puha s halk a szavad.
Neked is fáj, ugye, ha bántanak.
A kezed is legyen simogató:
jóságban részesül az, aki jó.

S ne légy makacs soha, ne légy dacos,
csúnya gyerek nagyon a haragos.
Bocsáss meg annak ki vét ellened,
s kegyelem önti el kis szívedet.

Nahát ez a gyerek!

Vendégként örömmel látom, milyen boldogan sürgölődik az öt unokája között vendéglátónk, a nagymama, aki nagyon szeret és tud is énekelni. Most is, mint Istenfélő családban szokás, egy szép régi énekre tanítgatja éppen őket. A két fiú és három leányka mint élő orgonasípok, ki mélyebb, ki magasabb hangon előbb halkan dúdolják, majd mind bátrabb tempóban éneklik vele a most tanultakat: „Mi várjuk az Úr Jézust mikor jön!" Önfeledten velük dúdolom hangtalanul én is, ők pedig mint az óvodások, repülő, térdelő mozdulattal utánozzák a nagyit. Kriszti és Ildikó még bizonytalanul, hiszen alig 4 évesek, de a második harmadik versnél nekibátorodva éneklik: „Ó bűnös mit fogsz tenni mikor jön?....Te mondod a hegyeknek mikor jön...Ó halmok essetek ránk...hegyek essetek ránk mert Ő jön."

Az éneklésük lassan fortisszimóból pianisszimóba halkul mire az ének minden versét eléneklik. Ám ekkor a 10 éves Jancsika keserves sírásra fakadt. Csodálkozva fordulunk felé, a nagymama is meglepődve kérdezi: miért sírsz kisfiam? „Azért sírok mami, mert anyukámra a hegyek rá fognak esni!" De miért, miből gondolod ezt? Miért esnének rá, hiszen itt a sík vidéken csak távolról látszanak a Nagyvárad mögötti hegyek, de akkor is csak ritkán, esőbe hajló hajnalokon.

„Mert nem hisz az Úr Jézusban! Nagyon szeretem őt és nem szeretném, ha hegyek, halmok esnének rá." „Az Úr Jézus beköltözhet anyukád szívébe, ha ő is úgy akarja és kéri ezt. És akkor sem aput, sem anyut nem kell féltened akkor sem, amikor a mi Urunk Jézus Krisztus e földre ismét, de dicsőségben mint Királyok Királya visszajön"- csuklott el a hívő nagymama hangja. De nekünk, ott lévő felnőtteknek is nedvessé váltak a szemeink. Íme, tapasztaljuk, hogy Ő a gyermekek szája által is szól hozzánk...

D.I.

Élni-halni

Franciaországban van egy régóta félig kész híd. A Rhone-folyó közepén vége szakad. Jobb partján van Franciaország, bal partján volt a Német-római Birodalom; ők nem építették meg a maguk részét. Olyan ez, mint a félig kész hívők. Félig-meddig Istennek akarnak engedelmeskedni, félig-meddig kedvteléseiknek élnek. Illés próféta döntés elé állította népét. Ha az Úr az Isten, szolgálják őt egész szívvel, ha pedig a Baál, válaszszák őt. Nem lehet sokáig a küszöbön ugrálni és kétfelé sántikálni (1Kir 18,21). Aki Krisztust is akarja meg a világot is, az mindkettőt elveszíti. A döntésképtelenség az ördögön kívül senkinek se jó.

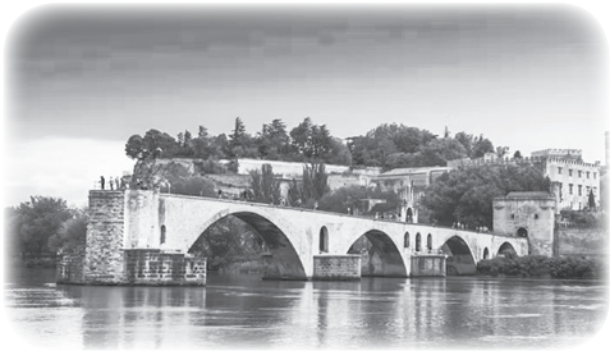

„Mint az aranyalma ezüsttányéron, olyan a helyén mondott ige." (Péld 25,11) De milyen a nem helyén mondott? Olyan, mint amikor a Sátán idézte Jézusnak, hogy ha leveti magát a templom párkányáról, megőrzi majd őt az Isten (Mt 4,3-11). Jézus azonban tudta, hogy nem az ördög szája által szól hozzá az Atya. És milyen a helyén mondott? *„Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!" (Mt 4,7b)* Mert az ember életéről egyedül az Atya Isten rendelkezhet.

De honnan tudjuk, hogy mikor minek van itt az ideje? Megtanít rá Isten az ő Igéje által, és megmutatja azt a kellő pillanatban a Szentlélek. Az erőnek, a szeretetnek és a józanságnak a Lelke (2Tim 1,7). Életünk alapvető feladatát illetően is, de a konkrét helyzetekben is. Hadd idézzek egy ide illő Kunszery négysorost, a címe: „Élni-halni"

„Szívesen meghalnék a hitért!"
Ezt hirdeted rajongva szinte.
De minthogy erre nincs alkalom,
Tudod mit? – inkább élj: szerinte!

Hegyi András

A három fiú

Három asszony ment vízért a kútra. Nem messze onnan egy öreg üldögélt a padon, és figyelte, hogyan dicsérték az asszonyok fiaikat. „Az én fiam – mondta az első – ügyes és fürge. Felülmúlja fürgeségben a falu bármelyik gyermekét."

„Az én fiamnak – mondta a második – olyan hangja van, mint egy fülemülének. Ha énekel, mindenki csak hallgatja és bámulja őt." A harmadik hallgatott. „Hát te miért nem dicséred a fiad?" – kérdezte a két másik. „Nem tudom, mi miatt is dicsérhetném – válaszolta – az én fiam nem rendkívüli gyerek és nincs benne semmi különös."

Az asszonyok megtöltötték vödreiket és elindultak hazafelé. Az öreg lassan követte őket. Látta milyen nehezére esik az asszonyoknak, hogy a vödrüket cipeljék és nem is csodálkozott azon, hogy egy idő múlva letették terhüket, hogy egy kis levegőhöz jussanak. Ekkor szembejöttek velük fiaik. Az első kézre állt és cigánykereket vetett. „Milyen ügyes gyerek!" – kiáltották az asszonyok. A második egy dalba kezdett, s az asszonyok meghatottan figyelték, könnyekkel a szemükben. A harmadik fiú odaszaladt anyjához, szó nélkül átvette tőle a vödröket és elindult velük hazafelé. Az asszonyok odafordultak az öreghez és megkérdezték „Mit szólsz a fiainkhoz?"– „A fiaitokhoz? – mondta csodálkozva az öreg – én csak egyetlen fiút láttam!"

A Szentírásról

A Teljes Írás Istentől ihletett!
„Azok a beszédek, amelyet én mondtam néktek: Lélek és Élet!” (Jn 6,63b)

A mai keresztyén vallási helyzetről
Minden hívő tisztában van vele, hogy az elmúlt háromszáz évben, egyre jobban felerősödött az egyházakon belül az ún. liberális teológia, amelyik alapállása, az egyre durvább bibliakritika. A humanista gondolkozás az embert mindenek fölé emelte, így a hit kérdéseiben is, az emberi ész kritikája alá vetette a Bibliát, Isten kinyilatkoztatott Szavát. Sőt, már eljutottak, - főként nyugati protestáns egyházi vezetők és lelkészek - az etikai kérdések tekintetében oda, hogy megvetik a Szentírás erkölcsi törvényeit és a világi gondolkodást elfogadva, a bűnt már nem nevezik bűnnek, sőt azokat támadják, akik ragaszkodnak Isten Szent és egyedül igaz Törvényéhez.
Természetesen egy ember, vagy egy vallási közösség, egyház, csak addig mondhatja magát Isten népéhez tartozónak, amíg feltételek nélkül aláveti magát Isten kinyilatkoztatott akaratának, és isteni királyi uralmának. Istennek pedig úgy tetszett, hogy az Igében, a Bibliában jelentette ki önmagát és egyedül szent akaratát. Akik ezt megvetik nem embereket vetnek meg, hanem magát a végtelen hatalmú Szent Istent. A volt keresztyén társadalmakban láthatjuk ennek az élet minden területén a szomorú következményeit. Elképesztő híreket hallunk nyugati egyházak lelki állapotáról. F. Schaeffer utolsó könyvében „A nagy evangéliumi katasztrófa”, amit 1984-ben írt, vízválasztónak nevezi az egyházon belül, hogy tévedhetetlen isteni kinyilatkoztatásnak tartjuk a Bibliát vagy sem. Katasztrófának nevezi, hogy már az evangéliumi körökben is felütötte fejét a bibliakritika.

A Biblia Isten tévedhetetlen kinyilatkoztatása
A keresztyén egyház kezdettől fogva a krisztusi értelmezést vallotta a Szentírásról, amit maga az Úr tanított felőle: Az Írás felbonthatatlan, vagy egy ióta, egy vessző sem vész el a törvényből:
„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a Törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem, hogy betöltsem azokat. Mert bizony mondom néktek, amíg az ég és a föld el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg az egész be nem teljesedik.” (Mt 5,17-18)
Jézus az írástudókkal való vitáiban is mindig az Írásra hivatkozott. „Meg van írva”, hogyan olvassátok? Még a Sátánt is az Ige szavával veri vissza.

Amikor a sadduceusok vitatkoznak Jézussal, tagadva a feltámadást, Jézus rávilágít hitetlenségük okára: *„Tévelyegtek, mivel nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát.” (Mt 22,29)*
Hogyan győzhetnénk meg a kételkedőket az Ige isteni eredetéről? Akik hiszik, hogy Jézus a Krisztus, könnyű bizonyosságra jutniuk, hiszen Ő mint Isten, a Szentháromság második személye, igazolta a Szentírásról, hogy tévedhetetlen Isten Szava, akkor ezt el kell fogadnom tőle, ha valóban Krisztus hívő vagyok. Ha viszont valaki nem hívő, éppen a Biblia győzhetné meg, mivel a Biblia számára nem több zsidó történeti és vallásos könyvnél, akkor hogyan juthatna hitre? Úgy hogy becsületesen hallgatja, tanulmányozza azt, és kéri az Urat, hogy nyissa meg az értelmét, hogy értse az Írásokat. A Feltámadott Úr megjelent tanítványainak és így szólt: *„Ezt mondtam néktek, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokban. Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat,...” (Lk 24,44-45)*

Isten Igéje életkérdés
Vannak emberek, akik valóban szeretnék tudni az igazságot. Hiszen saját létünkről, az ember életének értelméről és örök céljáról van szó! Ám ennek feltétele van. Kevés a saját értelmem, Jézus tanítványává kell lenni ahhoz, hogy az Igét lelkiképpen érthessem. Jézus kijelenti tanítványainak:
„Mert nektek megadatott, hogy értsétek a mennyek országának titkait, azoknak pedig nem adatott meg.” (Mt 13,11) Az Úr szavait ma kirekesztésnek bélyegeznék. Ő azonban senkit sem rekesztett ki, hanem mindenkit meghívott: Jöjjetek énhozzám mindnyájan... Belül valóvá kell lennie, Jézus Krisztus tanítványává, hogy az Ige lelki üzenetét megérthesse az ember. Talán nem olyan ez, mintha valaki nem végzi el az orvosi egyetemet, de jogot formálna, hogy őt nem rekeszthetik ki, és gyakorolja az orvos jogait? A modern ember a lelki élet te-

BIBLIÁM

Ha fáradt vagyok – üdítő nyughelyem.
Ha sötét vesz körül – szava égő mécsem.
Ha éhes vagyok – éltető kenyerem.
Ha ellen szorongat – fegyvertársam nekem.
Ha beteg vagyok – mennyei patikám.
Ha egyedül állok – barát vár benne rám!

Füle Lajos

rületét lebecsüli, Istent semmibe veszi, de akkora öntudat van benne, ha netalántán mégis lenne menyország, az neki alanyi jogon jár. Szeretettel, de nagyon határozottan ki kell mondanunk, hogy Isten azért küldte el Egyszülött Fiát, hogy életünk legyen. Aki elutasítja Isten Testté lett és írott Igéjét, azt Isten is elutasítja. Ez teljesen érthető.

Amint említettem vannak emberek, akiknek annyira fontos Isten, hogy minden áldozatot és nehézséget vállalnak, hogy megismerhessék. Jó példa az Etióp kincstárnok, így olvassuk: Jeruzsálembe járt az Istent imádni, - micsoda mély alázat, micsoda hódolat, több mint ezer kilométerre volt a jeruzsálemi templom - elment, mert hallotta és elhitte, hogy a Jeruzsálemi templomban jelen van az Úr. Vásárolt egy Ézsaiás tekercset, és hazafelé hangosan olvasta a hintóján. Az Úr odaküldte Fülöpöt, az csatlakozott, és megkérdezte, érted is amit olvasol? Ő őszintén válaszolt, hogyan érthetném, hacsak valaki meg nem magyarázza.

Nagyon fontos igazságot mond ki az Ige: csak alázatosan levetett saruval lehet közeledni az Isten Igéjéhez, mert ez nem a múltban elhangzott isteni szó csupán, hanem az Élő Istennek hatalommal kimondott, ma is eleven, életet teremtő Szava. Az Örökkévaló örök beszéde, amit a Szentlélek használ ma is, itt is, most is! Ez az egyház és a zsidóság 3500 éves tapasztalata. Ezt nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy az Ige megtörtént, megtörténik, és meg fog történni.

Jézus a Szentlélek munkájáról sokat beszélt, amikor búcsúzott tanítványaitól. Nem hagylak titeket árván, másik Pártfogót küldök nektek, az Igazságnak ama Lelkét: Aki megtanít titeket mindenre, eszetekbe juttatja amit én mondtam néktek, (az Igét) az enyémből merít, engem dicsőít, és meggyőzi a világot bűn tekintetében. stb. A Szentlélek munkája nélkül lepecsételt könyv marad a Biblia. Tapasztalatból mondom, hogy az ember megdöbben, hogy a kritikusok egyszerűen nem látnak lelki módon, vakok maradnak. Istennek ez az ítélete felettük. Gondoljunk a farizeusok és az írástudók elképesztő vakságára. Már Jeremiásnak kijelenti az Úr: *„Hogyan mondhatjátok: Bölcsek vagyunk, nálunk van az Úr tanítása. Hiszen hazugsággá tette ezt az írástudók hazug tolla! Szégyent vallottak a bölcsek, megrettentek, zavarba jöttek. Mit is ér a bölcsességük, ha megvetették az Úr Igéjét!” (Jer 8,8-9)*

Ha valaki nem tartja az Igét az Isten Élő beszédének az már megvetette, aki pedig hiszi, hogy Isten beszéde, de háta mögé veti az Igét, az is ítélet alatt van.

Ki értheti meg az Igét?

Jézus elénk adja, hogy kik is értik jól, kinek adatik ez meg: *„Abban az időben így szólt Jézus: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől és a kisdedeknek megjelentetted. Igen Atyám, mert így volt kedves teelőtted. Mindent nékem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelenteni. Jöjjetek Énhozzám mindnyájan...” (Mt 11,25-30)*

Az Igét gyakorlati okok miatt vetik meg. Egyáltalán nem akarnak Isten akarata szerint élni. Vajon hívő testvéreim, mi az Ige szerint élünk? Legyünk kicsik és alázatosak és üljünk le az Úr lábai mellé, mint a bethániai Mária, hogy taníthasson bennünket.

Ittzés István

„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!” (Zsolt 118,29.)

Köszönöm a hírlevelüket és hogy gondoltak rám a „rossz” levélírójukra. Nem akarok mentegetőzni, sajnos betegségek meg problémák sorozata is hátráltattak ebben, meg persze a feledékenységem, ami ahogy öregszem egyre sűrűsödik, de az ima Önökért nem szűnik meg és műsoruk hallgatása esténként szintén folyamatos. Dicsőítem a kegyelmes Atyát azért, mert hallhatom és épülhetek általuk. Jó volt, ahogy Pál apostol életútját végig elemezték az Apostolok cselekedetein keresztül. Köszönöm minden műsorukat, de külön nagyon magamévá tudtam tenni az „Ágnes” bizonyságtételét. Köszönöm Anikó testvérnőnek, hogy ezt lejátszotta.

Magamról annyit, hogy amint Pál apostol a Korintusiaknak a 2. levelében írta ez van nálam is, mármint a második 12-ben:

„Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe.” De ahogy Pál mondta én is ezt mondom: *„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem.”*

A további munkájukhoz kérem az Isten áldását, vezetését, segítse minden munkatársukat, hogy a műsoruk által továbbra is tudjunk épülni mi hallgatók.

Maradok míg az Úr akarja hű imahordozójuk és hallgatójuk.

Irén Monorról

Hogyan lehetek az Úr gyermeke?

„Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17,15)

Az elmúlt években sokat foglalkoztatott engem ez a kérdés. Az ok pedig az: tudom a Bibliából, hogy csak azok üdvözülnek, akik az életük végéig kitartanak, megmaradnak a keskeny úton, azaz „élő” gyermekei maradnak a Mennyei Atyának. És mindezt ebben a világban kell megélnünk. Két igevers jutott eszembe ezzel kapcsolatosan: *„Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörnyékező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért.” (Zsid 12,1)* És az Úr Jézus szavait is szeretném idézni ehhez a gondolathoz, ami teljesen egyértelművé teszi számunkra a célt: *„és mindenki gyűlöl majd titeket az én nevemért, de aki mindvégig kitart, az üdvözül.” (Mt 10,22)*

Erre a biztatásra, amit ez a két igevers üzen, minden hívő embernek szüksége van! Ha szélesebb körben nézzük ma az emberek életét, akkor azt látjuk, hogy erkölcsi és etikai szempontból óriási bajok vannak. Az emberek egyre inkább eltérnek a normál értékektől. Ami 50-60 évvel ezelőtt elképzelhetetlen – de legalább is megbotránkoztató – volt, az ma sajnos természetesnek tűnik. Egyértelműen kezd kirajzolódni, hogy az emberek a rosszat jónak, a jót pedig rossznak mondják. Sosem gondoltam volna, hogy az ézsaiási ige ennyire közel kerül hozzánk, amikor a próféta ezt mondja: *„Jaj azoknak, akik azt mondják a rosszra, hogy jó, és a jóra azt, hogy rossz, akik a sötétséget világosságnak, a világosságot pedig sötétségnek mondják.” (Ézs 5,20)*

Nekem a legnagyobb fájdalmat az jelenti, hogy ez a borzalom azokból az országokból indult el, ahonnan annak idején a keresztyén misszió is elindult. Fájdalom látni, ahogy már a keresztet is félreteszik, mert sokakat zavar. És ami döbbenetes a számomra: egy hétgyermekes édesanya nem átallja kijelenteni, ha országunk nem ad helyet a Gender-mozgalomnak és az LMBTQ-nak, akkor nem kapjuk meg a támogatást. Szerintem morálisan már nem lehet ennél mélyebbre süllyedni. És fájdalmamat még inkább fokozza az a folyamat, amit a keresztyén közösségekben látok. Sajnos sok esetben rossz irányba haladnak a gyülekezetek is. Nyilván, amikor ezeket látjuk a szemünk előtt, akkor még hatványozottabban tevődik fel a kérdés: hogyan lehetek ma az Úr Jézus „élő” gyermeke?

Mielőtt bármit mondanék ezzel kapcsolatosan, egy alapigazságra szeretném felhívni a figyelmet: a Biblia sehol sem ígéri azt nekünk, hogy szenvedés mentes lesz a hívő életünk. Sőt, inkább az tűnik valóságosnak, amit Pál apostollal kapcsolatosan mond az Úr Jézus: *„Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.” (ApCsel 9,16)* Ezt pedig nem lehangolásként, hanem bátorításként szeretném mindenki szívére helyezni. Nincs dicsőségesebb dolog a világon, mint Krisztusért és Krisztussal együtt szenvedni.

Nagy szeretettel hívom fel a figyelmét mindenkinek egy szomorú jelenségre: ez pedig a „siker” evangélium hirdetése. Sajnos nagyon nagy teret nyert magának, és igen sok embert megtéveszt. A „siker” evangélisták nem beszélnek szenvedésről, ami nyilván szimpatikus sokaknak. Ők azzal édesgetik magukhoz az embereket, hogy azt hirdetik: minden „happy” lesz, ha Jézust elfogadod.

Szóval, hogyan lehetek az Úr Jézus „élő” gyermeke? Ez csak egyféleképpen lehetséges: hátat fordítok a világnak és a világ befolyásának, és természetesen a tévtanításoknak, a „siker” evangéliumnak is! És nyilvánvaló, hogy ezzel egyidejűleg életem teljesen átadom Jézus Krisztusnak. Őt ültetem az életem trónjára. Nem lehet senki más befolyással az életemre, csak egyedül Jézus!

És mondjuk el Pál apostollal együtt mi is: *„Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítélem a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.” (Fil 3,7-8)*

Legyen ez a mi bizonyságtételünk is! Engedjük, hogy mindenben Krisztus akarata érvényesüljön az életünkben, és hiszem, hogy így az Úr Jézus „élő” gyermekei leszünk.

Szívből kívánom ezt minden Olvasónak!

Katona Imre

„Isten igéje
Eredetére nézve
természetfölötti.
Élettartamára nézve
örökkévaló.
Értéke kifejezhetetlen.
Hatálya végtelen.
Hatalmát tekintve újjáélesztő.
Tekintélyére nézve
vitathatatlan.
Alkalmazhatósága univerzális.
Teljes egészében inspirált.”

Forrás:
Smith Wigglesworth: A hitről,
Amana7 Kiadó, 2009, 127. o.

Egy új szív

Lehet az ember rossz ember vagy nem jó ember. Az egyik állapot azonban különbözik a másiktól. A különbséget sok minden megmutatja. Az egyiknél a szív vágyódik levetkőzni a kemény páncélt, hogy a szív érezzen, együtt érezzen. A másik szív ezt nem akarja. Az egyik megbocsájt, a másik bosszút áll.

Az egyik kő marad, a másik körülmetélődik. Az egyik ad, a másik elvesz. Van önző szív, és van újjáteremtett szív. Az egyik tenni akar, hogy önigazult legyen, a másik kegyelemért kiált. Az egyiknek elvárásai vannak, a másik nem kér viszonzást. Az emberi benső annyira rejtett, hogy azt feltárni senki sem képes. Önön magunk sem. Mert a szív (a benső) rejtett embere csak Isten számára nyílik meg. Ami a számunkra látható, az csak a felszín, de a felszín alatt van a lényeg, és ezt Isten szava tudja feltárni az igéje által. Mert azt mondja Isten igéje, hogy az *„élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.” (Zsid 4,10)*

Isten előtt semmi sem marad rejtve, és ez biztosabb a következő szívverésünknél. Az Ő szeme előtt biztosan és valóságosan fedetlenek vagyunk. Jobban ismer, mint az anyánk vagy a párunk, vagy a testvérünk. Még saját magunknál is jobban látja az igazi valónkat. Kell akarni mindennél jobban azt, hogy megmutassa gyengeségünket, és Ő vegyen minket a kezébe, mint Fazekas mester a sarat. Igaz, a fazekas asztalára nekünk kell felkéredzkedni, és ez talán fájdalommal jár vagy megalázó. Fáj, mert a Mester előbb összetör. De azért, hogy utána valami újat formáljon belőlünk, és ez már nagyon jó lesz, mert jó az Istennek kezei között lenni, ez a legjobb hely.

De ahhoz, hogy ott legyél, alázat kell!

Gy. Zoltán

Én győztem, ti is győzni fogtok

„Én a szomjazónak adok az élet vizének forrásából ingyen. Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nekem.” (Jel 21,6b-7)

A minap kapcsolgattam a tv-t, és egy nagyon érdekes műsorra bukkantam. A címe: Van-e élet a halál előtt? Ezt az érdekes kérdést így még nem hallottam. Van-e élet a halál után? – úgy már számtalanszor. Elgondolkodtam és azonnal jött a válasz: csak Jézusban van.

János evangéliuma így kezdődik: *„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt. Ez kezdetben Istennél volt. Minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett. Ő Benne volt az Élet, és az Élet volt az emberek világossága.” (Ján 1,1-4)* Jézusban van az Élet. Születésünk pillanatától fogva versenypályán vagyunk. Nem mindegy, hogyan futjuk azt végig. Pál apostol tanácsolta: *„Úgy fussatok, hogy elvegyétek.” (1Kor 9,24b)* Mert a győzelmi babérkoszorút csak a győztes kapja meg. Hogyan vallott erről Pál: *„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végül eltétetett nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr...” (2Tim 4,7-8)*

Kedves Testvérem! Ez a hit, ez a reménység, ez a meggyőződés ott van már a te szívedben is? Jézus küldetése az volt, hogy megkaphassuk mi is ezt a győztes hitet. Ezért kopogtat be most a szíved ajtaján. Ő látja pontosan életedet, dolgaidat, terheidet, vesződéseidet. De nem akar tovább így hagyni, be akar lépni hozzád, hogy győztessé válj. Jézus célja, hogy életed végén meghallhasd te is a mennyei szózatot: *„Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.” (Mt 25,21)*

A győzteseket örökké való öröm várja és fogadja odaát. Ott már nincs betegség, sem fájdalom, sem gyász, sem halál, mert Isten lesz minden mindenekben. Egyedül a győztesek neve kerül fel a halhatatlanok mennyei márványtáblájára. A veszteseké kitöröltetik.

Kedves Testvérem! Akarsz Jézus győztes csapatába kerülni? Ha igen, akkor imádkozz most velem: „Köszönöm Uram, hogy nem mentél el az ajtóm előtt. Köszönöm, hogy most megálltál és zörgetsz. Bocsásd meg nekem, hogy eddig nem nyitottam ajtót Neked. Most megnyitom. Jöjj be, Uram Jézus, hozzám és tégy győztessé!”

Jézus imádra így válaszol: *„Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem. Aki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem, amint én is győztem...” (Jel 3,20-21)*

Ezután nézzük meg, hogyan tesz Jézus győztessé bennünket? Mi és ki felett kell győznünk? Először is saját magunk felett. Bűnös egónk felett. Istentől elszakadt akaratunk felett. Másodszor e démoni világ felett, azaz e világ démonjai felett. Kérdezhetjük: fog ez menni? Egyedül aligha! De

„A szülői házhoz fűződő emlékeim közé tartozik a bibliai történetek első megismerése, amelyeket már akkor mohón habzsoltam, bár még gyermek voltam. Volt egy gyönyörű képekkel díszített könyvem: Száznégy bibliai történet az Ó- és Újszövetségből. Ezt olvasgattam, ebből tanultam. Még most is ott áll könyvállványomon mint drága emlék. Micsoda könyv ez, micsoda tanításokat tartalmaz!”

Karamazov testvérek
Fjodor Mihajlovics Dosztojevszkij

Jézussal igen. *„Mert én győztem, ti is győzni fogtok.”*
Hogyan győzött Jézus? Úgy, hogy nemes harcát Ő is megküzdötte. Hittel és hűséggel futotta végig a Neki kijelölt pályát. *„Mert, aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözül.” (Mt 24,13)* Gondoljunk csak bele! Jézusnak sem volt könnyű negyven napi böjtölés után Isten szavát választani. Nem volt könnyű nemet mondani a démoni korrupcióra: *„Mindezeket neked adom, ha leborulva imádsz engem.” (Mt 4,9)* Nem volt könnyű átlátni a sátáni bibliamagyarázaton sem: *„Ha Isten fia vagy, vesd alá magadat; mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.” (Mt 4,6).* De nem volt könnyű az Isten által kijelölt helyén sem maradnia ott a Golgotán a démoni tömeg kísértése közepette: *„Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!” (Mt 27,40b)* Jézus azonban győzött, legyőzte a démoni világot, és legyőzte saját akaratát is. Egyedül Vele tudunk diadalmaskodni önmagunk és a Kísértő felett. Jogosan vetődik fel a kérdés: Hol halt meg Jézus igazán? A Golgotán? Testileg minden bizonnyal. És lelkileg? Egy lépéssel előbb. A Gecsemáné kertben, amikor ki tudta mondani: *„Mindazonáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Te.” (Mt 26,39b)* Akkor győzött, amikor engedelmeskedett. Győzelme veszteséggel kezdődött. Úgy lett győztes, hogy előbb elvesztette Istennel tusakodó akaratát. Nem lehet, hogy éppen ez a te bajod is? Már rég tudod, mit akar veled Jézus, de még mindig ellenállsz neki? Rád is igaz?: *„Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.” (ApCsel 26,14b)* Pál apostol is akkor győzött, amikor elveszett benne a nagy Saul. Merj veszteni, és meglátod győzni fogsz! Döntened kell! *„Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét én érettem és az evangéliumért, az megtalálja azt.” (Mk 8,35)* Az Úr csak a halottakat tudja feltámasztani, csak a vesztesekből tud győzteseket formálni.
Húszas éveimben sikeres sportoló voltam. Előttem egy felfelé ívelő karrier állt, de az Úr megszólított és szolgálatába hívott. Három hónapig küzdöttem, tusáztam akarata ellen, hiszen ragyogó fizetésem, ingyen lakásom, munkahelyi kedvezményeim, széles körű kapcsolatrendszerem volt. Aztán győzött bennem az Úr, és ott hagytam mindent. Az Úr egy másik arénába küldött. Több mint harminc éve futok ebben az arénában. Imádkozom, lelkeket mentek, hogy mások is megkaphassák Jézustól a győztesnek járó koronát.
Ki fog tehát győzni? Akinek a szívében felébred az olthatatlan vágy Isten országa iránt. Az, aki nem elégszik meg a szép szavakkal, akinek maga a kenet kell, a Lélek záloga, a Lélek pecsétje. Felébredt már szívedben ez a szomjúság? Ha igen, akkor halld meg az örömhírt: *„Ha valaki szomjúhozik, jöjjön hozzám, és igyék. Aki hisz bennem, amint az Írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.” (Jn 7,37b-38)* Hiszem, hogy most Jézus feláll és hozzád kiált. Hív téged! Ne félj! Menj bátran, és megtörténik benned is a csoda: iszol az élet forrásából és győztes leszel! Örökkévaló Istenünk győztes életre hívott el minket. *„Halál, hol a te fullánkod? Pokol, hol a te diadalmad?... De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nékünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (1Kor 15,55-57)* Mert én győztem, ti is győzni fogtok! Ámen.

Unger Károly

Ó, mondd tovább!

Ó mondd tovább, URAM, ó mondd tovább!
Nevemen hívó szóval hívogass!
Mondj új Igét – legyen bár benne vád –,
de szólj, okíts! Ne nőjön újra gaz lelkemben, míg árnyéka nő a napnak,
s épség, erő lassanként cserbenhagynak.

Füle Lajos

Reménységgel...

Az Úr Jézus sokszor beszélt példázatokban, hogy jobban megértse a hallgatóság, amit mondani akar nekik. Én arra gondoltam, ma talán a falun élők se értenek sok mindent a régi időkből, ha pl. a munkákról van szó, úgy megváltozott minden. Pl. hogyan kel ki a kiscsibe a tojásból? A kukorica, burgonya, tök bizony a földben elrothad, és a többi növény is és úgy nő belőle a szép új vetemény. Ezt minden évben látjuk, átéljük, s örülünk az újnak.
Temetéskor sokszor hallottam, hogy van feltámadás. Vigasznak mondták. De azt nem hallottam, hogy vannak, akik az üdvösségre, vannak, akik a kárhozatra kerülnek! Pedig míg e földön élünk, itt dől el az örökkévaló sorsunk. Mikor 1951-52 körül Tatabányán volt a nagy bányaszerencsétlenség, gyerekként láttuk sok alkalommal a mentést. Később a saját szememmel láttam a 90 koporsót pirossal letakarva. Sokszor jutottak eszembe e dolgok az életem során, most pedig az is, vajon voltak-e közöttük Jézusnak megváltott gyermekei?
E mostani háborús időkben sok „miért” tolakszik elő. Elolvastam az I. Mózes 25,8-at. *„És kimúlék és meghala Ábrahám jó vénségben és betelve az élettel és eltakaríttaték az ő népéhez. És eltemették őt Izsák és Ismael, az ő fiai...”*
Mi nem értünk sok mindent, nem is érthetünk mindent. Isten az Atyánk, a Teremtőnk. Előtte mindenki számadásra hívatik. Megértettem azt is, hogy ott Közel-Keleten testvérháború folyik. Jó tudni, hogy az Úr Jézusé a végső győzelem. Az egész világon is, és lelki értelemben is. A sátán ugyan mindent kitalál, de ő is tudja, hogy Jézus Krisztus a győztes. Várjuk Őt mindnyájan, akik a gyermekei vagyunk az őrhelyünkön. Mert annak örül, ha ott vagyunk - ott vagyok. Bármikor jön, kit-kit a helyén ott keres!

Pápai Istvánné,
Lovasberény

Emlékezés

Érendréden születtem, Szatmár megyében. Egy kilenc tagú család utolsó gyermekeként láttam meg a napvilágot. Apámmal együtt családom egyik része református volt, míg édesanyámmal a másik része baptista.
Az iskolát otthon, Érendréden végeztem, azt követően egy mezőgépész szakiskolában folytattam tanulmányaimat Nagykárolyban. Ez utóbbi három évig tartott, majd a mezőgazdaságban dolgoztam tovább a tanult szakmámban mezőgépészként. Bár gyermekkoromban a gyülekezet alkalmaira jártam, a vasárnapi iskolában mindig örömmel mondtam el az arany-mondatokat, de sajnos lassanlassan kezdtem kimaradni a gyülekezeti alkalmakról. Barátaimmal együtt italozni, cigarettázni kezdtem, s egyre több bűn felé sodort a világi társaság, így a Sátán foglyaként éltem az életem. Jóllehet édesanyám mindig bátorított, hogy térjek meg, és hagyjam a hátam mögött a bűnös életmódom, makacsságom nem engedett, nem hallgattam a fegyelmező szavaira. Életem fokozatosan pokollá vált, és éreztem, hogy ha ezen az úton haladok tovább, akkor földi életem után is oda fogok jutni. A bűnök megkötözték fiatal éveimet.
Szatmárra költözve egy gyárban kaptam munkát, ahol új munkatársaim szintén az ital rabjai voltak. Teltek az évek, és lelkiismeretem hangjára hallgatva érezni kezdtem, hogy szükségem van Istenre. Nyugalmam és békességem sem volt; egyre eltökéltebb lettem vágyaim, megkötözöttségeim legyőzésében. Ez Isten kegyelme által történhetett meg!
1974 áprilisában kezdtem érdeklődni afelől, hogy van-e baptista imaház Szatmáron. Egy munkatársam révén megtudtam, hogy van. Már nagyon vágytam rá, és éreztem, hogy sürgősen szükségem van a közösségre, Istenre. De munkatársam, aki elkísért egy darabig a gyülekezet felé vezető úton egyszer csak magamra hagyott. Ekkor a kísértő megpróbált meggyőzni, hogy ne menjek a gyülekezetbe, hiszen úgy sem tudok megváltozni. Elhatározásom és vágyódásom azonban erősebbnek bizonyult, mert megtaláltam az imaházat. Az alkalom végén az utolsó padsorból felállva elmondtam, hogy miért vagyok ott: hogy már nem bírtam bűneim súlyát elviselni. Ezt követően imádkoztak értem, és én is imádkoztam a szabadulásért.

Miután elhangzott az „ámen” az imádságomra, végre megéreztem a bűntől való megszabadulás felszabadító súlytalanságát. Isten kegyelméből megszabadulhattam, a testvérek pedig befogadtak gyülekezeti közösségükbe, ahol később bizonyságot tettem arról, hogyan szabadított meg Isten a bűneimből.
Ma is szeretettel és hálával gondolok vissza megtérésem pillanataira, és azokra a testvérekre, akik imádkoztak értem, és támogattak ezen az úton.

Z. László

Helyes életmód

Minél idősebb leszek, annál jobban foglalkoztat egy teljesen egyszerű és természetes tény: hogy az embernek csak egy élete van. Csupán egyetlenegy! Ha vásárolunk egy porcelánkészletet, és két tányér eltörik belőle, még mindig marad tíz. Életünk azonban nincs több, csak egy. Valótlan az az elmélet, hogy ismét visszatérünk és másik életet kezdhetünk. Az embernek csakis egy életlehetősége van, ami - hogy modern képet használjak - egyirányú utcához hasonlít. Mikor valamelyik napomat elrontom, szeretném - sokszor - életem kocsiját visszahelyezni az útszakasz elejére, és újra végighaladni rajta - de ez nem lehetséges. Az a nap, amit elrontottam, örökre elrontott marad. Az élet folytatódik az egyirányú utca vonalán. Ezt megértve nyugtalanítani kezd a kérdés: milyen hát a helyes életmód? Ha ma kiragasztanánk egy plakátot ezzel a kérdéssel: „Hogyan éljünk helyesen?”, bizonyára mindenki az egészséges táplálkozásra gondolna, a diétára, a különböző müzlifajtákra. Talán eszébe nem jutna senkinek, hogy a helyes életmód többet jelent az egészséges táplálkozásnál. Pedig a kérdés megértése és a jó válasz hallatlanul fontos, hiszen éleünk egyirányú utcája egyenesen Isten ítélőszékéhez vezet. Feltehetően világos előttünk, talán szót sem kellene ejtenünk róla, hogy nem a szórakozási lehetőségek kihasználása miatt vagyunk a világon. De nem is csupán azért, hogy dolgozzunk.
„Egész élete csak munka volt...” Nos, ez a megállapítás - ahogy mondani szoktam - inkább egy ló gyászjelentésére illik, nem az emberhez méltó!
És nem az a dolgunk itt a földön, hogy ragyogó állásunk következtében nagy halom pénzt keressünk. Kívánnám, hogy milliomos légy, de nem ez az élet értelme.
Maradjunk amellett, hogy a kérdés: „Milyen a helyes életmód?” végtelenül fontos, mivel csak egyetlen életünk van.
Témánkkal kapcsolatban találtam egy szót a Szentírásban, ami a hétköznapi beszédben tulajdonképpen nem használatos, illetve félreérthetően alkalmazzák. A szó kétségtelenül bibliai, tehát „kánaáni nyelven” fogalmaz, emellett nincs benne semmi rossz, hanem kimondhatatlanul nagyszerű. Ez a szó: áldás. Isten így szól Ábrahámhoz: „Megáldalak és áldás leszel!”
Ilyen az igazi élet! Ez a szó megadja az irányt, melynek nyomán elindulva keresnünk kell, ha a helyes életmódot ismerni akarjuk.
Kérdezzük meg az Úrtól és magunktól: hogyan lehetek áldás ebben az esztendőben?

W. Bush

Ki gondolta ki mindezt?

Megvénülve – már várva a hazahívó szót – értem meg, hogy volt egy tervszerűség abban a nyolcvan esztendőben, amit Isten eddig nekem adott. A második világháború idején születtem. Anyám méhében már átéltem bombázásokat. Fölnőttem szegénységben. Olyan szeretetlen, rideg sivárságban voltam gyerek, amit ma elhinni is nehéz. Apám levágta a kenyér héját, s rárakta a kenyérre: „katonákat" csinált, ez volt rajta a szalonna. Asztalos inasként a segédurak (mert hívő voltam) rajtam köszörülték a nyelvüket. Cifrán káromkodtak, hogy ingereljenek. Azt akarták elérni, hogy mondjam utánuk. Minden nap megaláztak. Úgy megszoktam a csúnya beszédet, hogy mikor Csepelen a gyárban kezdtem dolgozni, a káromkodást már meg se hallottam. Nem tanulhattam, csak felnőttként.

Viszont van életemnek egy másik oldala is. Nyaranta kint a tanyán egy olyan mélyen hívő idős házaspár vett gondjaiba, hogy a koromhoz képest megerőltető munka ellenére a mennyországban éreztem magam. Nemcsak a természet közelsége, a zsenge kukorica illata, a kiskacsák puha pelyhessége miatt, hanem a minden reggel-este a bibliázás miatt még inkább. Kitörölhetetlen bennem ez a tiszta szellemi légkör, amivel ott találkoztam.

Fiatalként találtam meg a gyülekezetemet, ahol sok örömben volt részem. Aztán elhívott Isten a lelkipásztori szolgálatra. Adott egy olyan feleséget, aki pont hozzám illett. Öt gyermeket is. Ekkor is szegények voltunk, de ez nem számított, mert szerettük egymást és a kicsiket. Amikor felnőttek, unokáinkban gyönyörködtünk. Ez több volt, mint amit valaha reméltem. Tíz éve vagyok egyedül, mert drága Párom meghalt, és őt még ma is gyászolom.

Hosszú életem során néha onnan jött a kísértés, ahonnan vártam, sőt ahonnan már megszoktam. Néha egészen máshonnan, és ez mindig váratlanul ért. Olykor azok bántottak, akiktől nem vártam. Máskor azokat bántottam, akiket a legjobban szerettem. Ezek néha égették a szívemet, és nagyon fájt, máskor föl se vettem. Sokszor panaszkodtam, máskor dicsekedtem. Jól is éreztem magam a bőrömben, meg szörnyen is. Meg is becsültek, meg is vetettek. Egyet soha nem kérdőjeleztem meg: hogy velem van-e az én Uram? Ez, mint egy szivárványív foglalja össze mindazt, ami velem történt. Isten mindenkinek megadja élete szép ívét. Nem mindig láttam így. Volt olyan, hogy belül nagyon keserű voltam, reménytelen. Pöröltem is Istennel. De ez is beletartozott abba, amit Ő születésemtől fogva nekem szánt. Legtöbbször nem így láttam. Meg kellett öregednem ahhoz, hogy erre rájöjjek.

Most elnézegetem három dédunokámat. Mind a három fiú. Gyönyörű, értelmes, nyílt tekintetűek. Illata van friss és üde intelligenciájuknak. Tudom, hogy szüleik mindent megadnak nekik, amit csak tudnak. Imádkoznak értük, és igyekeznek példás életet élni. Mi is ezt tettük, mégis eljött a kamaszkor mindegyiknek, mint annak idején nekünk is. Fölsóhajtok: „Uram, de sok mindenen át kell nekik is menni, mire fölismernek, megszeretnek, megtanulnak ragaszkodni hozzád... Vigyázz rájuk, mint tieidre! Mindig! Őrizd őket, ahogy csak te tudod! Ne adj nekik se többet se kevesebbet, mint amennyi elég. Most még olyan gyönge a csontjuk, tiszta a szívük, és azt mondtad: ilyeneké a mennyek országa. De őket se fogja kímélni az élet. Őket is megkörnyékezi a bűn. De nekik is sok szépet és jót tartogatsz. Legyen ez a több! És ha majd ők is rájönnek erre, hadd szeressenek miatta téged nagyon. Hadd jöjjenek rá ők is, hogy tervedben benne voltak már a világ alapjainak felvettetése előtt (Ef 1,4). Mi pedig csak nevelgessük őket bátran Isten félelmében. Gyönyörködjünk bennük és adjunk hálát értük!"

Néhány eseményre utaltam a magam életéből, de alapjában nem is erről van szó. Ki az, aki kigondolta, eltervezte mindezt? És ezt folyamatosan, ma is kíséri, mert még a halálon innen vagyunk. Az Úr Jézus azt mondta, hogy a fejünk hajszálai is nyilván vannak tartva a mi mennyei Atyánk előtt (Lk 12,7). Eltúlozta? Vagy ez csupán a teremtés előtti időkre vonatkozik, de mára már nem? Ha így volna, akkor csupán egy általános jellegű isteni tervről volna szó. De akár saját sorsunkra is gondolhatunk így? Ez valamiféle determinisztikus ügy, amiről nagy viták beszámolóival rendelkezünk? Ugyan nyugvópontra sohase jutottak, mert szemben áll velük a szabad akarat tana. Egyébként – úgy vélem – az ilyen magasröptű viták azon túl, hogy hidegek, a legtöbb egyszerű ember mindennapjaitól olyan távol állnak, hogy távolabb már nem is lehetnek.

Hegyi András

Aha...

Egy francia étterem tulajdonosa - ravasz módszerrel - heteken belül megduplázta vendégeinek számát. Amikor egy férfi és egy nő lépett az étterembe, az egyik mosolygó pincér mind kettejüknek átadott egy díszes étrendet. Az étrendek egyformán néztek ki, de a férfinak adott példányon a felsorolt ennivalók valódi árai voltak, míg a hölgy példányán rendkívül magas árak szerepeltek ugyanannál az ételnél. Amikor a férfi megrendelte az ételt, a hölgy elámult a példátlan bőkezűségen.

Már 25 éve...

Kedves MERA!
Nem emlékszem, mikor is volt az utoljára, hogy virtuális tollat ragadtam, s jelentkeztem. Hallva a Lelkiposta adásait, késztetést éreztem, hogy én is jelentkezzem.
Most lesz 25 éve annak, hogy először meghallottam a MERA szignálját, hallottam műsorát. Akkor épp háború zajlott az én Szülőföldemen. Olvasva és hallva a bizonyságtételeket Kárpátaljáról, eszembe jutottak azok a napok; akkor én 17 éves voltam, középiskolás. Mi ottani magyarok is ott a Délvidéken egy olyan háborúba keveredtünk, amihez semmi közünk nem volt.
Előrehozott iskolaszünetet kaptunk márciusban a NATO bombázások kezdetekor. Áram korlátozások közepette a nagyapámtól kapott világvevőn találtam meg először a MERA adását, és lettem azóta is, immár negyed évszázada hallgatója.
Ez idő alatt alkalmam volt rövidhullámon, középhullámon, sőt egy rövid ideig az ASTRA műholdon is hallgatni a műsort, anno még internet hiányában. Aztán arra is emlékszem, hogy az ASTRA műholdon sugárzott műsor rövidhullámon is elérhető volt. Hihetetlen lehetőség volt a nap különböző időszakában különféle módon elérni a MERA adásait!
Ma a helyzet teljesen más. Interneten a nap minden pillanatában kiváló minőségben hallhatóak a műsorok. Viszont számomra nosztalgia visszagondolni a rövidhullámú adásokra, annak is megvolt a varázsa, hisz a mai embereknek ez már túl sok lenne. Berlinben élek immár öt éve, itt a téli időszakban 1548 kHz frekvencián hallható a műsor, igaz, nem valami jó minőségben, de novemberben voltam otthon Bácskában; minden este meghallgattam a műsort, és ott egy kiváló világvevővel kifogástalan volt a vétel.
Akkor, 25 évvel ezelőtt számomra nem volt semmi jel arra, hogy egyszer itt Berlinben fogok élni, ilyen körülmények között. Anno ott egy kis faluban szegény, de tisztességes családban sok mindenre vágytam mint gyermek és fiatal. Soha nem gondoltam 1999-ben, hogy nekem egy olyan jó rádióm lesz, amivel itt 1000 km távolságból is hallhatom a Kossuth Rádiót, számomra ez többet jelent, mint egy magyarországinak. Nekünk ott volt, ott van a határ, de a balkáni NATO háború alatt is áthatoltak a rádiójelek a határon. Számunkra az identitásunk, nyelvünk, hitünk, kultúránk sokkal, de sokkal meghatározóbb, mint egy budapestinek.
Sikerült egy gyerekkori álmomat is teljesíteni, eljuthattam Egyiptomba, illetve segíthetem, támogathatom a családomat.
Miért is írtam meg ezt? Hála az Úrnak, Ő vezetett engem ide Berlinbe. Hihetetlen megpróbáltatások közepette, de végül mégis minden elrendeződött. A MERA számomra sokat jelentett, anno otthon; köszönet minden egyes dolgozónak, és az Úrnak hála, hogy vannak ilyen jó munkásai. A rendszeresen megküldött Antenna újság és a különböző kiadványok mind hozzájárultak a lelki fejlődésemhez. Ezt is szeretném megköszönni!
A Berlinbe érkezésem után fél évre rátaláltam a Berlini Magyar Protestáns Gyülekezetre, ahol új családra leltem, s immár presbiterként egyengetem a gyülekezet útját.
Jó egészséget, hitet, kitartást kívánok az új esztendő kezdetekor a MERA minden munkatársának azzal a tudattal, hogy itt a nyugati végeken is követik az adást! Ha nem is napi szinten, de hetente néhányszor meghallgatok néhány műsort, főleg a kedvencemet, a Lelki postát.
Maradok tisztelettel:

Kornél, Berlinből

A KÍSÉRTÉSEINKRŐL...

Hát mit tett az ördög ez évezredek alatt? Hát akaratlanul is nemde Istennek és az ő Egyházának a szolgája volt? Folyton azon igyekezett, hogy elpusztítsa az élő fát; de amikor gyökeréhez próbált férkőzni, tombolása annyit ért, mintha egy kertész ásóval felásta volna, a földet fellazítva, hogy segítse a gyökereket jobban terjeszkedni. És amikor fejszéjével lenyesni próbálta az Úr fáit, s tönkretenni azok szépségét, lényegében mi más volt az, mint metszőkés az Isten kezében, hogy eltávolítsa a gyümölcsöt nem termő ágakat, s megtisztítsa azokat, melyek valamit teremtek, hogy még több gyümölcsöt teremjenek?
Egykor, hajdan, tudjátok, Krisztus Gyülekezete olyan volt, mint egy kis patak,– csak egy vékony erecske – és ott folydogált egy keskeny csermelyként. Kevés szent volt még a földön, kik mind Jeruzsálemben gyűltek össze, és az ördög azt gondolta magában: „Most egy nagy követ dobok a vízbe, és megállítom e patak folyását!" Nos, el is ment a kőért, és lezuhintotta a patak közepébe, azt gondolva, persze, hogy megállítja, s többet nem fog folydogálni. De, ezt téve, szétfreccsentette annak vizét az egész világra, és minden csepp egy újabb friss forrás anyja lett! Tudjátok, mi volt az a kő: az üldözés volt az. És a szentek szétszéledtek általa. De aztán, „azok akik szétszéledtek, eloszolva széjjeljártak, hirdetve az Igét", s így a Gyülekezet szaporodott, s az ördög kudarcot vallott! Te Sátán, szemedbe mondom, te vagy a legnagyobb bolond, ki valaha csak létezett, és be is bizonyítom ezt neked, azon a napon, amikor te és én ott fogunk állni, mint ellenségek – esküdt ellenségek, mint amilyenek e mai napon is vagyunk – Isten nagy ítélőszékénél! És, ugyanígy szólhatsz te is, keresztyén testvérem, valahányszor csak rád támad. Ne hallgass rá, hanem állj ellent neki, erősen állva a hitben, és győzni fogsz!

C.H. Spurgeon
(Borzási István fordítása)

"Nem középiskolás fokon"

Balogh Miklós költő-lelkipásztor az Úrhoz költözött. A MERA adásaiban számtalan verse és sok-sok tanúságtétele, igehirdetése is elhangzott. A vele készült interjú egy részletét tesszük közzé tisztelegve emléke előtt és hálát adva szolgálatáért.

KT: *Hogyan indult az életed, milyen családból származtál?*

BM: Már a nagyszüleim is hívők voltak, de természetesen ebből nem következett, hogy én is hívő lettem, pontosabban nem ebből következett az. Úgy szoktam mondani, hogy én hívő szülők, hívő nagyszülők hitetlen gyereke, unokája voltam, Isten azonban megszólított egy alkalommal. Bár sokáig jártam a gyülekezetbe, már kezdve a vasárnapi iskolával nagyon sok drága igevers belém ivódott, amelyeket el is felejtettem. Magam lepődtem meg jóval később, már lelkipásztor koromban, hogy a szószéken azok az igék jutnak eszembe, amelyeket kisgyermek koromban megtanultam. A Szentlélek mindig úgy időzítette, hogy az olyan volt, mint ahogy a Biblia mondja: *„Mint az aranyalma ezüsttányéron, olyan a helyén mondott ige” (Péld 25,11)*, mert épp oda időzítette azt a Szentlélek.

Persze ezt csak jóval később tudtam így megfogalmazni, de így kellett megtérnem. „Kellett”, mert Isten erre indított. Maga a megtérés is elég hosszadalmas volt, mert végigpróbáltam én sok mindent. Éppen abban az időszakban töltöttem egyetemi éveimet, amikor egyáltalán nem volt divat az, hogy valaki hívő vagy Istenfélő, sőt az ellenkezője volt az érdem, hogy valaki mennél éberebb tagja legyen a pártnak, az ország vezető testületének. Annyira, hogy én magam is beadtam a párttagsági kérvényemet, csak közbejött a forradalom (akkor úgy kellett mondani, hogy ellenforradalom), és én abban az évben egy nagyon kemény szerelmi csalódás következtében azt mondtam az Úrnak: „Uram, ez egy kerülőút volt a te megismerésedre, most köszönöm néked ezt a megpróbáltatást, én senki mást nem akarok szeretni, imádni, isteníteni, egyedül téged; ahogy ezt még a vasárnapi iskolában tanultam”: *„Ne legyenek tenéked idegen isteneid énelőttem” (5Móz 5,7).* Még egy leány is lehetett az. Egy? Nem is csak egy. Ezekhez a lányokhoz írtam – irodalmi mértékkel mérve – szebbnél szebb szerelmes verseimet, ezek azonban csupán arra voltak jók, hogy egy formagazdagságot tanulhassak meg, hogy aztán ezekbe a formákba örökkévaló tartalmat önthessek, az Isten dicsőítését és magasztalását, nem pedig emberek, lányok istenítését.

KT: *Azt hiszem, mindenki kitalálta, hogy az egyetemi évek valószínűleg az irodalomról szólhattak ennek alapján. Ugye, jól emlékszem, hogy Szegeden töltötted az egyetemi éveket, de hogy fért össze az egyetemi évek irodalmár lelkülete a boxkesztyűvel?*

BM: Az ökölvívás jóval előbb kezdődött, még nem hívő koromban, tudnillik úgy láttam, hogy ez az egyetlen sportág, ahol nem tudnak bundázni, mert vagy győz az ember, vagy nem. Nekem nem is volt másféle győzelmem, csak kiütéses. Ott aztán akármilyen rosszul álltam a pontozásban, ha bejött, akkor győztem. Természetesen, ha nem jött be, akkor kikaptam, de az edzőm azt mondta mindig, hogy meccset pedig nem adunk fel. „Kikapsz, kiütnek, de nem adod föl”; és én ezt a kitartást utána jól tudtam kamatoztatni az élet minden más – még a lelkipásztorság – területén is, mert nem adtam fel. A gyülekezeti szolgálatokat, a nehézségeket, támadásokat természetesen nem úgy győztem le, mint a ringben, de a kitartás megmaradt. Átlagban tíz évet töltöttünk egy helyen, de kell is annyi, hogy az ember jól megismerhesse azt a gyülekezetet, a családokat, és jól tudjon munkálkodni. Legalábbis a néki adott kegyelem mértéke szerint.

KT: *Most már csak az a kérdés maradt, hogy hogy fért össze az ökölvívás és az irodalom, amit mégis csak egyetemi szinten műveltél? Ugyanis az ökölvívásról a legtöbben úgy gondolják, hogy a durva lelkű emberek sportja.*

BM: Én ezt úgy szoktam kivédeni, hogy ez a legfinomabb sportág, hiszen kesztyűs kézzel bánnak egymással az emberek. Nyilvánvaló, hogy a megtérésem azt is munkálta bennem, hogy nem ezt a sportágat kell nekem űznöm, sőt! Akkor az jutott eszembe, hogy „a test gyakorlásának kevés haszna van, a kegyesség azonban mindenre hasznos” (1Tim 4,8). Isten erős fizikummal áldott meg, és még most is – (az interjú készültekor 77 évesen - a szerk.) – szinte akármilyen nehéz fizikai munkát el tudok végezni, és örömmel végzem, így a lélek temploma, a test is erős, és a szolgálatban is elősegít engem ez.

KT: *Amikor befejezted az egyetemet, kaptál egy diplomát. Miről szólt ez a diploma?*

BM: Középiskolai magyar és történelemszakos tanár lettem.

KT: *Abban az időszakban, nem volt éppen nagyon szimpatikus, ha egy tanárember hívő ember.*

BM: Egyáltalán nem. Ennek azonnal éreztem is a hatását, tudniillik amíg a kollégáim mind-mind középiskolát kapott, én még városi általános iskolát sem kaptam, hanem egy osztatlan csoportú tanyaközpontban (Óföldeákon), kaptam tanári állást általános iskolában. Ez azt jelentette, hogy – még jó, hogy felső tagozatot kaptam – az ötödik

és a hatodik osztály volt együtt, és a hetedik és a nyolcadik. Közben a feleségem odajött óvonőnek, mert nem volt lakásunk, akkor még nem tudták, hogy hívő emberek vagyunk. Hódmezővásárhelyre jártunk be imaházba minden szerda este és vasárnap reggel. Ez gyakorlatilag azt jelentette, hogy Óföldeák és Földeák között 5 km-t gyalog tettünk meg, se busz, se semmi jármű nem állt rendelkezésünkre. Tehát elmentünk a vonathoz, és onnan utaztunk be Hódmezővásárhelyre az istentiszteletre. Közben megszületett az első gyermekünk. Először mózeskosárban vittük és hoztuk magunkkal, aztán amikor nagyobbacska lett, akkor a vállamra vettem, és a fülem volt az ő fogódzkodója.
Közben engem szolgálatokkal bízott meg az akkori lelkipásztorom, Boros Gergely testvér, úgyhogy a szegedi körzethez tartozott ott még Maroslele, és még onnan távolabb a tiszai kompon keresztül a Tápéi rét is. Óföldeákról a Tápéi rétre komp nélkül lehetett gyalog menni. Majdnem minden héten volt szolgálatom ott is és Maroslelén, amit örömmel végeztem. Az ökumenikus imahéten úgy mutatott be az akkori lelkész, hogy a baptista lelkésznek a segédlelkésze vagyok. Akkor kezdtem én egyre jobban terelődni a lelkipásztori szolgálat felé.

KT: *Ha valaki tanáremberként időnként szószékre is lépett, elég hamar híre ment...*

BM: El is ment, volt megfigyelőrendszer, ami közölte a pártvezetéssel, hogy mi templomba járunk, mégpedig egy szektás templomba, a baptista gyülekezetbe. Amikor szóvá tették, akkor én bizonyságot tettem arról, hogy az én világnézetem krisztusi, amit én magasabbrendűnek tartok minden más világnézettel szemben, tudniillik én össze tudtam hasonlítani: szigorlatoztam párttörténetből, tudományos szocializmusból, marxizmusból, marxista filozófiából és filozófiatörténetből. Ha mint pedagógus, azonnal megnéztem melyik világnézet nevel a mindenkori társadalom számára megbízhatóbb embereket, azt kellett megállapítanom, hogy ez a krisztusi világnézet becsületesebb, tisztességesebb embereket nevel a mindenkor fennálló társadalom számára, mint bármelyik más világnézet. Ez is elősegített engem abban, hogy merjek bizonyságot tenni, és megmaradjak – ha az Úr segít, akkor mindhalálig – ebben a világnézetben.

KT: *Nyilván a bizonyságtételnek megvoltak a következményei, ami viszont talán eszköz is volt Isten kezében, hogy ne csak alkalmi igehirdető legyen Balogh Miklós.*

BM: Nos, én voltam az első szakos tanár ott. Előtte hol ez, hol az vállalta el a történelmet és a magyart, de nem volt szakos tanár, és különösen a helyesírásban vették észre, hogy a gyerekek nagyot fejlődtek. Az igazgatóm nagyon ragaszkodott hozzám, hogy maradjak tovább az iskolában. Akkor a szegedi pártvezetéstől eljöttek, hogy meggyőzzenek, hogy az a világnézet, amit én vallok, téves, és az ifjúságot nem lehet ilyen világnézettel nevelni. Kijött valaki, és jelen volt az egész tantestület. Mondanom sem kell, nem sikerült. Akkor már tudtam nagyjából azt a versemet, amit írtam, úgyhogy a beszélgetés egy pontján elmondtam. „Miért vitatod, van-e Isten vagy nincs, / Létezik-é a pokol vagy a menny? / Nem vita dönti el ezt, se a szókincs / Még csak a hit se, hisz úgyse hiszel. / Mégha vitában legyőzöl is engem, / Élem mint te a földieket, / Mit veszítek, ha hit él a szívemben? / Mit veszítek, ha a föld betemet? / Nékem a hit örök menedékem, / Vigasz a bajba' , halálba' remény! / És ha van Isten, kárhozat és menny, / Mit veszítesz te, de mit nyerek én!”
Nos, erre mit mondott? Egy cifra káromkodás volt a válasz. Én akkor csak csendesen megjegyeztem, hogy ez viszont nem érv, és ezzel indult meg aztán az a folyamat, aminek a végén én mondtam föl. Ha egyszer azt mondták, hogy nem lehet ilyen világnézettel tanítani, akkor nem vállalom. Még azt is elmondtam közben, hogy az én világnézetemet nem a kezembe adott kenyér nagysága szabályozza vagy méri, mert ez a világnézet egy egyetemi végzettség után alakult meggyőződéssé bennem.

KT: *Kellett, hogy kimondd: azt a képességet, amit a tanításra adott Isten, immár a hívő emberek tanítására, továbbnevelésére kell használnom, de az Isten megbízásából, nem a magam lelkesedéséből. Hogy történt ez?*

BM: Én a megtérésemkor egyben elhívást is kaptam a lelkipásztori szolgálatra. Meg is kerestem ekkor a lelkipásztoromat, az áldott emlékű Boros Gergely testvért – nagyon sokat tanultam tőle –, hogy „Boros bácsi (csak így neveztük), én most már szeretnék lelkipásztor lenni.” „Nem” – mondta. „Fejezd be az egyetemet, majd utána jelentkezz a teológiára. Szerezd meg a diplomát, aztán majd meglátjuk.”
Tehát bár abba akartam hagyni az egyetemet, de engedelmeskedtem neki. De az én szívemben már akkor eldőlt, hogy lelkipásztor leszek. Ez volt az utolsó érvem az előző vitában a párttaggal, hogy akkor én lelkipásztor leszek, ha az iskolában nem lehetek tanár. És akkor idéztem József Attilát – jól ismerték –: „Én egész népemet fogom, nem középiskolás fokon, tanítani.” Azóta is az Úr megadja ezt a kegyelmet az én számomra.

És mindez így is történt... Egy Istentől megáldott, teljes élet rá a bizonyíték!

FECSKE

Figyeljetek! Tanulságos lecke:
Berepült az ajtómon egy fecske,
Aztán neki az ablaküvegnek!
S bennem, láttán, gondolatok keltek:

„Mámorában szédülő fejednek
Fejjel mentél az ablaküvegnek.
Föl nem érted, hogy ahol nincs semmi,
Hogy lehet ott akadálynak lenni?

Hogy ott, ahol látnivaló szemmel
A nagy semmi: nekimegy az ember
Valaminek, ami oly nagyon van,
Hogy az ember feje belekoppan.”

Mert nem látja, azt gondolja, nincsen
Se' mennyország, se' pokol, se' Isten.
Mind megannyi valóság, mit ember
fel se' foghat fecske–értelemmel.

Sík Sándor;
a két középső versszak: Balog Miklós

Tömegpszichózis

Az efézusi tömegzavargás, amit az ötvösök robbantottak ki, rá kell, hogy irányítsa a figyelmünket, hogy mi emberek mennyire befolyásolhatók vagyunk, különösen akkor, ha nagy tömeg képvisel valamiféle hangzatos szólamot. Ez nem új keletű valami, de ma már a pszichológusok is foglalkoznak az úgynevezett tömegpszichózis kérdésével, s itt tulajdonképpen ezzel állunk szemben.

A tömegpszichózis azt jelenti, hogy az emberek nagyobb csoportban feladják önmagukat, azaz az egyén feloldódik a tömegben, és olyat is megtesz, amit egyedül nem csinálna. Sőt olyanra is rá lehet venni, amit erkölcsi gátjai egyébként nem engednének. Mivel ilyenkor feloldódunk a tömegben, az egyéni felelősség is köddé válik. „Nem az én felelősségem, akármi történik" életérzés a meghatározó.

És mindez miért veszélyes? Azért, mert ebben a lelkiállapotban az emberek döntő százaléka nem gondolkodik, csak sodródik: teszi, amit a többiek tesznek, kiabálja, amit a tömeg ordít, ha kell, önmaga ellen fordul, mint a többiek, ha kell, egy másik ember vagy embercsoport ellen hergelődik, mint ahogy Efézusban is megtörtént. Az őrjöngő ordítozás, azaz az eszeveszett hangerő erre csak ráerősít az ütemes skandáló kiabálással egyetemben.

Ez a jelenség figyelhető meg egy rock koncerten vagy egy sport- eseményen, de akár egy tüntetésen is, de háborús helyzetekben is. A történelem bizonyítja, hogy ezzel a módszerrel békés emberek, embercsoportok ellen lehet hergelni a többségi társadalmat, és ellenségnek tekinteni akár a korábbi barátot is.

Sajnos, sokszor a keresztény tömegrendezvények se mentesek ettől a jelenségtől, és akár hangerővel, akár egyéb, a lélekre, az érzelmekre, illetve a testi működésre ható eszközök alkalmazásával szeretnék Krisztus melletti döntésre sarkallni az embereket. Ezzel pusztán az a gond, hogy lehet, hogy ott, az adott pillanatban akár tömegek érzik úgy, hogy ők is ezt az utat akarják választani, de ha nem történt személyes találkozás a megfeszített, a mi bűneinkért kereszthalált halt Krisztussal, akkor a hangulat elmúltával minden marad a régiben. Maximum megmarad a katarzis élménye és emléke, de ha nincs új teremtés Krisztusban, akkor a régi éppúgy folytatja a hétköznapokat, mint a tömegrendezvény előtt.

A megtérők számát nem a felemelt kezekben vagy az előre mentek számában mérik, legalább is a mennyben nem, még ha mi emberek szeretnénk úgy gondolni, hogy aki egyszer is jelezte, hogy ő szeretne Krisztushoz tartozni, vagy csak egyszerűen többet tudni erről az egészről, azt már ki se lehet robbantani a mennyből, hanem azokban, akik eleget tesznek annak a krisztusi feltételnek, hogy: *„Teremjetek hát megtéréshez illő gyümölcsöt." (Mt 3,8)* Mert egyedül ezek a gyümölcsök azonosítják egyértelműen Isten gyermekeit, illetve azokat, akik csak amolyan érzelmileg érintett valakik.

Úgy figyeltem meg egyébként, hogy mi emberek úgy általában – legyünk bár keresztények vagy sem – szeretjük azt, ha sokan vagyunk, és mindnyájan ugyanarra tartunk. Azt mondják azok, akik ezzel foglalkoznak, hogy ez a túlélés miatt alakult ki bennünk, ugyanis többen jobban meg tudunk küzdeni az akadályokkal, mint ha magunkra maradunk.

Ez nem is lenne baj, hiszen tulajdonképpen Isten is társas lényeknek teremtett minket, csak akkor van gond, ha annak érdekében, hogy mi is a tömeghez tartozhassunk, feladjuk önmagunkat, személyes meggyőződésünket, Krisztus hitünket, és így Istenhez tartozásunkat.

És még valami. A Biblia – és így Isten, hiszen a Biblia Isten szava – soha nem mondta azt, hogy előbb-utóbb eljön az az idő, amikor a nagy többség mellette dönt. Ellenkezőleg. Szoros kapuról és keskeny útról olvashatunk a Szentírásban.

Jézus a Hegyi beszédben így tanított erről: *„Menjetek be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják." (Mt 7,13-14)*

Kulcsár Anikó

Jóakarat

"Én jót akartam, – s minden rosszra vált..."
Van–e szörnyűbb szó, szörnyűbb tördöfés;
Mellyel a szív magának ád halált,
S önnön hajába markol szaggatón
A kétségbeesés?!
"Én jót akartam.
Zephirt vetettem, – és vihart arattam. –
Szóltam a földnek: gyorsabban forogj! –
S megindult alattam,
Mint a horkanó paripa, vadul.
Egy tégla nem tetszett a templomfalban,
Megmozgattam, – s a templom összedőlt.
Én jót akartam."

Mikor eljő az ítéletnek napja,
A végső nap,
S a maga jussát minden szív kikapja,
Mikor a Bíró rátekint merőn:
Egyensúlyozni bűnök tonnasúlyát,
Egy hópehely a másik serpenyőn,
Lángtengerek közt keskeny tejfolyó.
Kárhozat–földjén üdvösség–barázda:
Jóakarat – elég lesz ez a szó?...

Reményik Sándor

Szószékre, kerülő úton

A náci évek elején még minden kialakulóban volt. De utána komoly lett a helyzet. Az államrendőrség megszilárdult, és kezdődött az a korszak, melyben már nem lehetett vitázni, kiskapukon beosonni.

Elmondom legmegrázóbb élményemet az első letartóztatásról. Darmstadtban történt. Egy lelkészi csoporttal evangélizáló alkalmakat rendeztünk. Az alkalmakat Darmstadtban, Kasselben és Mannheimben tartottuk. Délután Mannheimben hirdettem az Igét, este Darmstadtban, másnap délelőtt Darmstadtban, délután Kasselben és így tovább, így mentünk át az országon öt napon keresztül. Akkori témáinkkal ma már a kutyát sem tudnánk a kályha mögül előcsalogatni. Mannheimben a délutáni előadásom címe pl. ez volt: „Szeretet és becsület a keresztyén ifjúság nevelésében". Ma bizonyára megkérdeznék: hát ez meg micsoda? Akkor mindenki előtt világos volt: mi, keresztyének a szeretetet tekintjük a legmagasabb erénynek, a nácik viszont azt mondják, hogy a becsület a legnagyobb. Hogy aztán ezen mit értettek, azt soha nem mondták meg. Vita folyt tehát a legmagasabb értékekről. Mannheimben a hatalmas templomot 3000 ember zsúfolásig megtöltötte délután 2 órakor! Ott igazi szellemi küzdelem folyt. Mi pedig állandóan az életünkkel játszottunk. Bármelyik mondatomra kijelenthették volna: megtámadtad a párt hivatalos világnézetét. Miután Mannheimben prédikáltam, estefelé Darmstadtba érkeztem. Egy barátom várt az autójával, és így szólt: „Drága Vilmosom, a darmstadti templom tele van, de az államrendőrség vagyis az egyenruhások megszállták az összes ajtót, hogy elcsípjenek és a szolgálatodat megakadályozzák. Én mindenesetre leteszlek egy csendes mellékutcában, aztán a te dolgod, hogy jutsz be. Egész este itt foglak várni." A megjelölt helyen kitett, és még annyit mondott: „Itt találsz meg, ha esetleg el kell tűnnöd. Most aztán lásd meg magad, mi a következő tennivalód."

> *„Ott igazi szellemi küzdelem folyt. Mi pedig állandóan az életünkkel játszottunk."*

Végigmentem az utcán, és kiértem egy nagy szabad térre. Szemben a hatalmas templom. Iszonyú sok ember, nagy izgalom, s a kivilágított bejáratoknál az államrendőrség. Már az arcukról meg lehetett ismerni őket. A bulldogok, nyárspolgárok és egyenruhások keveréke tükröződött rajtuk. Mindenkit ellenőriztek, aki be akart menni. Világosan látszott: itt én nem jutok be. Kíváncsi nép is összesereglett, láttam ahogy kutatnak utánam.

Itt tehát lezárt az út. A prédikációmat viszont meg akartam tartani. Szemügyre vettem az épületeket. A templom mellett rácsos kerítés volt, mögötte egy csendes udvar, s az udvar végén állt a parókia, melynek kapuja a szomszéd utcára nézett. Ahogy felmértem a helyzetet egy első világháborús kiszolgált tiszt tekintetével, így szóltam magamban: az egyetlen út, melyen bejuthatok a templomba, az udvaron át vezet, mert azt nem őrzik. Az udvart viszont csak a parókián keresztül érem el. Vajon ki lehet jutni a lelkészházból az udvarra? Megkerültem a sarkot. A lelkészlakásban nem égett a lámpa, de a kapu nyitva állt. Talán csapdát állítottak? Esetleg ott állnak bent, és azt várják, hogy belépjek? Vagy a lelkész akarta a bejáratot nyitva tartani számomra? Ott tétováztam egyedül a nyitott kapu előtt. Bemenjek, ne menjek?

Azt mondják, a mai ember igen magányos, de olyan magányt ritkán éreztem, mint abban a helyzetben. Teljesen kiszolgáltatva! Azonban bizonyságot tehetek róla: abban a pillanatban, amikor átéreztem ezt a magányt, a döntést senki nem vállalhatta helyettem, mintha kézzel foghatóan tapasztaltam volna, hogy Ő melletem áll. Jézus megígérte: *„Veletek vagyok minden napon a világ végéig."* Olyan boldogság fogott el, hogy leírni sem tudom. Ő megvásárolt. Ő vérével fizetett értem. Ő él. Ő velem van. A győztes oldalán állok. Szeretném most újra mondani: ne halogassák a döntést Krisztus mellett! Hiszen hozzám hasonlóan kerülhetnek krízishelyzetbe. Akkorra szilárd talaj kell a lábuk alá. Akkor már nem lehet keresgélni!

Bejöttem a sötét lelkészházba. Egy kéz hirtelen megragadott, és valaki a fülembe súgta: „Jöjjön velem!" Szóval az államrendőrség? Levezettek a pincelépcsőn, aztán több pincehelyiségen keresztül, majd észrevettem: a kazánházban vagyok. Ez bizonyára az udvar alatt van. Azonban szuroksötét volt körülöttem. A férfi, aki vezetett, felkattintotta a zseblámpáját, rámutatott egy kis csigalépcsőre, és így szólt: „Ott menjen fel!" Felmentem, és egyszerre bent találtam magam a templomban. Zsúfolásig tele volt. Nem tudtam, ki irányított, s a templomból anélkül kerültem ki, hogy találkoztam volna az illetővel. Csak néhány évvel később derült ki a titok. Megállt előttem Visser't Hooft, az ismert nevű főtitkár, és megszólított: „Busch testvér, maga az én nagy élményem az egyházi küzdelem idejéből." „Hogyhogy?" kérdeztem. „Én voltam a titkos vezetője Darmstadtban. Azt mondtam a lelkésznek: ha Buschnak van esze, itt fog keresztülmenni. Maga azonban nem segíthet neki, különben letartóztatják. Menjen csak szépen ki a családjával együtt, s majd én mint külföldi elintézem az ügyet."

> *„...abban a pillanatban, amikor átéreztem ezt a magányt, a döntést senki nem vállalhatta helyettem, mintha kézzel foghatóan tapasztaltam volna, hogy Ő melletem áll."*

Évekkel később tudtam meg, hogy a külföldiek annak idején többet kockáztathattak.

Bent voltam tehát a templomban. Világos esőkabátomat az első ember kezébe dobtam, és felmentem a szószékre. A szószékről soha nem hoztak le senkit. Témám így hang-

zott: „Jézus Krisztus, az Úr.” Attól kezdve, hogy beléptem a lelkészházba, mélységes nyugalom szállt rám. Jelen volt az egyenruhás rendőrség, és meg akart kaparintani, én pedig ott álltam fenn, és hirdethettem: „Tegyenek félre most minden nyugtalanságot. Szeretnék a legdicsőségesebbről beszélni, ami csak létezik a világon, Őróla ugyanis, Aki az örök dicsőségből lejött hozzánk, Jézusról.” Kívül hangszórókat szereltek fel, mert előre számolni lehetett vele, hogy a templom nem fogadja be a hallgatóságot. A rendőrségnek irtózatosan nagy gondot okozott, hogyan tudná a hangszórók zsinórját elvágni, hogy a kint álló emberek a „szörnyű” üzenetet meg ne hallják. Én pedig egy teljes órán át beszéltem. A fő témám voltaképpen ez az énekvers volt: „Ha az ember tudná, Jézusnál mi’ szép, ó, hány néki adná még ma a szívét!”

Isten segítségével nagy örömmel tehettem bizonyságot és mutathattam meg egész egyszerűen: mit jelent, hogy a Golgotán szenvedő Krisztus bűnbocsánat és kegyelem áradatát ontja az életembe, s hogy én a Feltámadottal élhetek. Ez valami csodálatos!

Lejöttem a szószékről, felkaptam a kabátomat. Az emberek elég hamar kapcsoltak, egy pillanat alatt vagy húszan voltak körülöttem. A rendőrök azonnal odarohantak: „Hol van Busch lelkész?” Csakhogy 20-30 ember állt egy csomóban, akiket igazoltatniuk kellett. Addigra én rég eltűntem a pincén keresztül a lelkészházba s onnan az utcára. Kintről néztem a nevetséges színjátékot, ahogy minden kijövő embert igazoltattak. Kezükben tartották a fényképemet. Ő az, nem ő az? Én pedig békésen álltam odakint, és teljes nyugalommal néztem az egészet. Ez azonban csak az élményem első fele volt. Összeszedtem magam: ideje lesz eltűnnöm. Megkerestem az autót, mely egy lámpa alatt állt a csendes mellékutcában, és azt hittem, hogy a vezető elaludt, mert teljesen mozdulatlanul ült. Odafordultam hozzá, és megszólítottam: „Günter!” Abban a pillanatban kilépett valaki az autó mögül. „Titkos Államrendőrség. Állj! Le van tartóztatva!”

„Jézus Krisztus az Úr! Hát ilyesmiről már nem szabad beszélni?”

Ezért ült tehát a vezető olyan mozdulatlanul. Ráparancsoltak, hogy ne moccanjon, nehogy figyelmeztetni tudjon. És most visszavezettek a templom sekrestyéjébe. Természetesen ez óriási feltűnést keltett. Odabent kiadták a parancsot: „Még ma este el kell utaznia!”

„Nem tehetem!” - ellenkeztem. „Nekem itt holnap prédikálnom kell.”

„Ön elutazik!”

„Mi a Német Birodalomban vagyunk. Önök nem utasíthatnak ki engem egyszerűen Essen tartományból. Ez nevetséges” jelentettem ki.

„Akkor mi fogjuk önt vonatra rakni.”

„Én viszont a legközelebbi járattal visszajövök. Nekem holnap reggel itt prédikálnom kell.”

„Ebben az esetben kénytelenek vagyunk letartóztatni.”

„Tessék!” Akkor még nem tudtam, hogy ez mit jelent. Igazán nem tudtam.

Elkövetkezett a szörnyű pillanat, beraktak egy nyitott autóba, előttem egy SS ember, mellettem a másik, aztán én és a parancsnok. A kocsi egy nagy Mercedes volt, kicsit régimódi. Köröskörül emberek ezrei, részben akik a templomból jöttek ki, részben akik kintről csatlakoztak hozzájuk. Mert ilyesminek a híre hamar terjed. Rettegtem: ha az emberek most kiszabadítanának, az lenne a legroszszabb, ami velem megeshet. Utána rögtön letartóztatnák a családomat. Csak Istenhez tudtam kiáltani, hogy a tömeg nyugodt maradjon. És akkor olyasmi történt, amit egész életemben nem tudok elfelejteni. Valósággal szikrázott a feszültség az emberek között. „Egyáltalán semmi politikai témát nem érintett!” - kiabálták egyesek. „Jézus Krisztus az Úr! Hát ilyesmiről már nem szabad beszélni?” Hirtelen megállt egy fiatalember fent a templomlépcsőn, soha többé nem láttam viszont, és belekiáltotta az izgatott tömegbe Blumhardt versét: „Győzött az Úr, s ez mindörökre áll, Övé lesz majd a föld hatalma, mert vállalta a halált, egy világot betölt.” Ami Jézus teljhatalmának nyilvános kihirdetését jelentette Hitler teljhatalmával szemben. „Bűn váltságáért halt meg a kereszten, s a trónon ül most fenn a mennyben! Győzött az Úr!” De még mielőtt valaki elfoghatta volna, eltűnt a tömegben. „Indulj már!” - üvöltötte az én parancsnokom a kocsivezetőnek, de az hiába próbálkozott. A motor sehogy nem akart beugrani. Mintha valaki visszatartotta volna. „Lódulj már!”

„Ha Jézus lett barátom, és Istenem szeret, mit árthat már az ellen? Nem bánthat engemet.”

A tömeg rákezdett az énekre: „Isten velem, s ha minden feltámad ellenem, hozzá kiáltok, s nincsen mi árthatna nekem.” Hatalmas szöveg! „Ha Jézus lett barátom, és Istenem szeret, mit árthat már az ellen? Nem bánthat engemet.” „Menj már!” Végre elindultunk. Isten tartotta vissza a kocsit. Útitársaimnak végig kellett hallgatniuk ezt a bizonyságtételt! Szívem annyira túláradt, hogy odafordultam a parancsnokhoz: „Maga szerencsétlen ember!” A rendőrtiszt magába roskadt. „Valamikor én is a főiskolások bibliaköréhez tartoztam.” - mondta. „És ma üldözi a keresztyéneket!”

„Ó, fogadjon szót!” - kérlelt. „Engedje magát kiutasítani. Ne tegye meg velem, hogy kénytelen legyek letartóztatni!”

„Szerencsétlen ember!” – feleltem. „Én nem tudom magát ez alól felmenteni.” Erre igazán dühös lett, én pedig a kocsi megérkezése után bekerültem a cellába...

Wilhelm Busch (Evangéliumi Kiadó)

Erős vár a mi Istenünk
(részlet)

Erős vár a mi Istenünk, jó fegyverünk és pajzsunk,
Ha ő velünk, ki ellenünk? Az Úr a mi oltalmunk.
Az ős ellenség most is üldöz még,
Nagy a serege, csalárdság fegyvere,
Nincs ilyen több a földön.

Az ige kőszálként megáll, megszégyenül, ki bántja,
Velünk az Úr táborba száll, Szentlelkét ránk bocsájtja.
Kincset, életetet, hitvest, gyermeket
Mind elvehetik, Mit ér ez őnekik?
Miénk a menny örökre.

Luther Márton

Rendíthetetlen...

Iskolás fiú voltam, s utam szülővárosomban naponta a Majna hídján vitt keresztül. Hányszor megálltam a hídon! Olyan fenséges volt letekinteni.

Különösen szép látványt jelentett a téli folyó képe, amikor a hajók eltűntek a vízről. A folyam hatalmas jégtáblákat hömpölygetett, melyek recsegve ütköztek a híd pilléreibe, hogy aztán a zuhogó víz elragadja őket.

Igen, azok az óriási homokkő pillérek milyen dacosan állták a szürke ár ostromát! Óriási jégtábla bukkant fel a távolban, mintha már messziről odakiáltotta volna a pillérnek: „Helyet, helyet! Takarodj az utamból, tűnj el, most jövök én!” A pillérnek eszébe sem jutott eltakarodni. Állt rendíthetetlenül. Ő kényszerítette a jégtömeget, hogy jobbra vagy balra kitérjen.

Mint a hídpillér a folyam zavaros, szürke vizében, úgy áll Jézus Krisztus keresztje a világtörténelemben. Hányszor jött elő az ember büszkén az új tanítással: „A kereszt nem időszerű a mi világunkban. Nincs helye a modern gondolkodásban. El vele!”

Krisztus keresztje azonban ma is rendíthetetlenül áll. Kényszeríti az embert, hogy jobbra vagy balra elhaladjon mellette; kényszeríti állásfoglalásra, kényszeríti, hogy a keresztben üdvösségét felismerje és békességet találjon, vagy elvesse, s ezzel az Istennel való megbékélést eltaszítsa magától. Te hogyan döntesz?

W. Busch

A lelkek mentése szenvedélyemmé vált!

Találkozás Berke Sándor ny. református lelkipásztorral

Mindig csodálattal tölt el, ahogy Isten megtervezi, vezeti elhívott gyermekei életét. Ezt éreztem akkor is, amikor a Bihar megyei Tenke község nyugdíjas lelkipásztorának életútjába bepillanthattam. Tenkén már nagyon kevés magyar él, református alig. Ennek ellenére a Berke házaspár nyugdíjazásuk után is ott maradt, hiszen a tiszteletes úrnak nem csak 30 évig volt szolgálati helye, hanem a szülőfaluja is. Színmagyar református családból származik, szüleinek egyetlen gyermeke volt.

–Volt Isten-hitem, fontos volt számomra az Ige, de nem volt új életem – emlékezik Berke Sándor.

– Nagyon szerettem rajzolni, ezért művészi pályára készültem. A szüleim miattam költöztek be Nagyváradra, hogy tovább tanulhassak. Itt végeztem el a Képzőművészeti Középiskolát, majd 1973-ban jelentkeztem a kolozsvári Képzőművészeti Egyetemre. A sovén igazgató lebozgorozott, nem vettek fel, pedig eminens tanuló voltam. Cseh Gusztáv, Erdély egyik elismert grafikus művésze olyan tehetségesnek talált, hogy a grafikáimat kiállításra érdemesnek tartotta.

–A sikertelen felvételi után elgondolkozott azon, milyen utat, hivatást válasszon?

–Nagyváradon is jártunk templomba és egyik alkalommal a Zákeusról szóló prédikáció üzenete személyesen szólt hozzám: az Úr megtalált! Megértettem, hogy Isten nem művészi pályára, hanem az Ő szolgálatára hív. Jelentkeztem a teológiára és óriási öröm volt számomra, hogy végre magyarul, az anyanyelvemen tanulhattam! Kivétel volt, amikor a 3. évben Nagyszebenbe kerültem, ahol német nyelven folyt az oktatás. Ott újult meg az Úr Jézussal való kapcsolatom, megkaptam a Lélek-mentés szenvedélyét, amely azóta is tart! Csodálatos az a történet, amikor András elmondja a testvérének, Péternek, hogy „megtaláltuk a Messiást és vezeté őt Jézushoz.”

–Közismert, hogy Ceauescu diktátori uralma alatt nagyon nehéz volt a hívő lelkészek élete.

–Az állandó megfigyelés, a fenyegetettség érzése mindennapos volt az életünkben; később három dossziét találtam a szekuritátén a tevékenységemről. Több kisebb gyülekezetben szolgáltam, 1990-ben hívtak meg Tenkére, a szülőfalumba lelkésznek. A feleségem volt a kántor, a vallástanár, igazi szolgatársam minden területen. Emellett öt gyermek édesanyjaként is helyt állt! Komoly ifjúsági munka folyt, szeretetotthont hoztunk létre és szervezői voltunk a CE Szövetségnek is. Fontosnak tartottam, hogy a falubeliek művelődésére is odafigyeljek, ezért művelődési, honismereti előadásokat is szerveztem, melyeken sokszor előadóként is részt vettem. Ezekből a civil körökből is tudtam „halászni”, hívogatni az Úrhoz. Így el lehetett érni olyanokat is, akik addig nem jártak istentiszteletre. Amikor már közelebbi kapcsolatba kerültünk, megkérdeztem: nem akartok velem a Bárány menyegzőjén táncot járni? Számomra nagyon fontos a közösség: összefonódva az öröm hullámain, együtt vagyunk. Kegyelemre épülő életünk a közösség felvállalását és nem a bírálatát, szapulását jelentette.

Lejegyezte:
Zika Klára

Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törlöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevéről az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt.

Jelenések 3,5

A kegyelem munkája

Sokszor elgondolkodtam, fel-feltettem a kérdést magamnak- néha másoknak is -, mit is jelent a kegyelem munkája személyes életemben? Gyakran eszembe jut az alábbi igevers ezzel kapcsolatban:

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban, mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését. (Tit 2,11-13)

A teljesség igénye nélkül, néhány gondolatban próbálom megosztani, ami az utóbbi hetekben, napokban foglalkoztatott.

Számomra kegyelem, hogy nem azt kaptam Istentől, amit érdemeltem volna. Nem érdemem, hanem jósága szerint bánt és bánik velem. Kegyelem, hogy ünnepelhettük a feltámadást, mert Jézus nem maradt a sírban. Győztes Úr, Aki él és uralkodik örökkön örökké. Kegyelem az igazi megtérés. Kegyelem, hogy nem kell a régi bűneim terhét cipelnem, rozzant életemmel tovább bicegni. Ő megbocsájtott, de nemcsak. Eltörölte a régit, újat adott, mert az égig ér az Ő kegyelmessége. Egy belső erőforráshoz jutunk, a kegyelem kezd munkálkodni életünkben.

A Feltámadott Úr visszament a mennybe, a dicsőségbe, de ígérete szerint nem hagyott árván, elküldte a Szent Lelket. Isten az Ő Szent Lelkén keresztül csendesen figyelmeztet, eligazít, ha Rá figyelünk, ha jó kapcsolatban vagyunk Vele. Ez is a kegyelem munkája, hogy Lelke által arra is figyelmeztet - nagyon halkan -, hogy mit tegyünk, vagy mit ne tegyünk.

Két esetet írok le röviden, már régebb történt, de nagyon mélyen él bennem. Egy forró nyári napon tettem-vettem a lakásunkban. Egyedül lévén itthon, jött a gondolat, menj és látogasd meg azt a testvérnőt, akit megműtöttek és abban az irányban lakik az idős mama (több mint 100 éves), őt is. Felhívtam egy testvérnőt, akiről tudtam, szívesen látogat betegeket, nem-e jönne velem? Sajnálom, most nem, mondta, vendégeim vannak. Tanácskoztam testtel és vérrel: nagy kánikula van, most inkább nem megyek, talán majd holnap...

Másnap, kora délelőtt jött a körüzenet, az idős mama a tegnap késő este az Úrhoz költözött. Szólni sem tudtam, csak bocsánatot kérni Istentől, de tőle már nem. Figyelmeztetett, szólt a szelíd hang, elhessegettem. Az alkalom elment és nem jön vissza soha.

Más megtapasztalás: konferenciára utaztam vonattal egy más városba. Erős késztetést éreztem, hívjak fel egy testvérnőt, akivel már elég rég nem beszélgettem. Nem is hívhattál volna jobbkor, jött a válasz. Hangjából kicsendült a jóleső meglepetés. Műtétre készülök, mondja, jövő héten megyünk időpontot kapni a klinikán. Nagyon fájnak a térdeim, édesanyám is itt van, mi gondozzuk...stb.

Jó az Úrra figyelni. Imában hordoztam. Kb. három hét múlva írok egy üzenetet neki, SMS-t küldök. Majd jó néhány nap múlva felhív, itthon vagyok, pont jókor jött az üzenet, mielőtt bevittek volna a műtőbe, mondja.

Az írás elején idézett bibliai versben azt olvassuk, hogy Isten üdvözítő kegyelme arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat...

Lehet, könnyen azt mondhatjuk: én nem vagyok hitetlen, én hiszek. Az ördögök is hisznek és rettegnek, írja Jakab apostol. Nem kísért-e meg a hitetlenség egy váratlan nehézséggel szembesülve? Sok élethelyzet jöhet, ami megkérdezi, mennyire valós a hitünk? Hamarabb keressük az emberek segítségét, minthogy a szabadító Isten megoldására várnánk. Nem vagyunk-e néha „hitetlen hívők?”. A kegyelem tanít, Isten Lelke figyelmeztet csendesen, szelíden: tagadjunk meg mindenféle hitetlenséget. Higgyünk az Úr Jézusban, higgyük amit Isten mond az Ő igéjében.

A ma embere fülének furcsán, szinte nevetségesen hangzik: megtagadni a világi kívánságokat. Hisz arra megy ki a mai modern élet, amit meglátok, amit megkívánok, azt bárhogyan de megszerzem. Ha más elmegy egy egzotikus szigetre nyaralni, én még messzibbre megyek. Ne maradjunk le másoktól. Menni, látni, élvezni az életet... Hol van a határ? Mit kívánhat és mit nem Istennek gyermeke?

A Biblia arra tanít: kívánjátok az Urat és az Ő erejét. (Zsolt 105,4) Nem lehet erre „receptet” adni, hogy mi is az a világi kívánság a ma emberének. Sokak szerint ez kultúrafüggő. Mások szerint a szociális, a társadalmi helyzet is nagyban meghatározza. De Isten eligazít igéje és Lelke által. Ez is a kegyelem munkája.

Józanul éljünk, mondja tovább az apostol. Mennyi mindenben elveszíthetjük a józanságot e mai világban. A sokféle-fajta kínálat közepette a Szent Lélek alig hallható, finom figyelmeztetései segítenek józannak maradni. Ez is a kegyelem munkája.

Ma versenyfutás a fiatal családok élete. Munkahely, gyermekek, kapcsolatok, sokszor küszködünk, hogy is szervezzük meg az életünket, mindennapjainkat, hogy mindenhova időben elérjünk, hogy ne váljunk a munka rabjaivá... Támadja az ellenség a csendes időt is, a Lélek hangjára való figyelést is. Alig marad idő és erő a legfontosabbra, imában hordozni másokat, Isten Szent Lelkének intésére figyelve. Mintha egy spirálban lenne az életünk, még a nyugdíjasoknak is. Aztán, van úgy, hogy Isten azt mondja: most álljunk meg egy kicsit... ez is kegyelem, mert a zsoltárost idézve: *„Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intéseit” (Zsoltár 25,10)*

Mégis: jó az Úrral járni és engedni, hogy kegyelme végezze munkáját bennünk.

Vékás Erzsébet

Miért engedi Isten?

„Amint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. Nyitott sír az ő torkuk; nyelvükkel álnokságot szólnak; áspis kígyó mérge van ajkaik alatt. Szájuk telve átkozódással és keserűséggel. Lábaik gyorsak a vérontásra. Útjaikon romlás és nyomorúság van. És a békességnek útját nem ismerik." (Róm 3,10-17)

Tagadhatatlan, hogy az emberiség élete át van szőve bűnnel, bánattal, szenvedéssel, betegséggel, fájdalommal és halállal. Félelem, gyűlölet és gyanú uralja világunkat. A föld telve van bűnözéssel, háborúval, vérontással, viharokkal, földrengésekkel, éhségekkel és más katasztrófákkal.

Sokan mindezt látva és átszenvedve felteszik a kérdést: miként lehetséges mindez annak uralma alatt, aki végére érhetetlen bölcsességben, hatalomban és szeretetben kormányozza a mindenséget? És van még egy kérdés is: ha van Isten, miért engedi és tűri el mindezeket a borzalmakat?

Mi a bűn és hogyan kezdődött? Ezekre a nagy jelentőségű kérdésekre – a valóságnak megfelelő – választ csak a Szentírás kijelentései alapján lehet kapni.

A Szentírás semmit sem tanít világosabban, mint azt, hogy Isten semmilyen tekintetben sem felelős a bűn keletkezéséért. Isten nem teremtett bűnös lényt. A bűn abban a személyben fogant meg, akit Isten, Krisztus után a legnagyobb tiszteletben részesített; aki a menny lakói között hatalomban és dicsőségben az első helyen állt. Az ő szívében fogant meg először a bűn: engedetlenség, lázadás Isten uralma ellen.

Isten kormányzásának alapja a szeretet. Mindaddig, amíg az összes teremtett lény elismerte ezt, addig az Isten által teremtett világegyetemben tökéletes volt az összhang. Ez a boldog állapot akkor változott meg, amikor Lucifer és az általa félrevezetett angyalok érzülete megváltozott, amikor szeretet és hódolat helyett a gyanú, az elégedetlenség, a gyűlölet és a bosszúállás lett rajtuk úrrá. Lucifer, „a szép hajnalcsillag", a felkent, oltalmazó kérub szent és szeplőtlen volt, amikor Isten megteremtette. Fokról-fokra jutott el oda, hogy felébredt benne az önfelmagasztalás vágya. Vakmerően olyan hódolatot kívánt, mely egyedül az Atyát és Fiát illette. Azt a dicsőséget kívánta, amellyel az Atya Fiát ruházta fel. Ez a vágya végül lázadásra késztette. Isten Igéje Tírusz királyával szimbolizálja Lucifert. (Ez 28,12-19) (Ézs 14,12-15) Gonosz szándékát olyan álnokul leplezte, s olyan mesteri ravaszsággal ócsárolta Istent, hogy az angyalokat mindjobban befolyása alá kerítette. Úgy, hogy amikor nyílt lázadássá fordult az ügy, az angyalok egyharmad része Isten ellen fordult, és Luciferhez csatlakozott. Isten, bár megtehette volna, nem semmisítette meg a lázadókat. Időt engedett Sátán számára, hogy valóságos jellemét és tulajdonképpeni célját mindenki felismerhesse. Gonosz művei által leplezze le önmagát. Lássa meg az egész világmindenség az álcázott őscsalót!

Ha Isten akkor nyomban kioltotta volna Sátán életét, sokan inkább félelemből, mintsem szeretetből szolgáltak volna Neki. Az egész világegyetem javára, végtelen idők tanulságára engedte meg Isten, hogy Sátán bűnei kiteljesedjenek, hogy az őscsaló gonoszsága és Isten igazságossága, kegyelme, törvényének változhatatlansága mindörökké vitán felül állhasson.

Isten, aki tudja a kezdettől a véget, látja a bűn okozta fájdalmakon, sötétségen és romláson túl szeretetteljes és áldásos terveinek megvalósulását. Így ír róla a Szentírás: *„Kőszikla Ő, tetteiben tökéletes, mert igazságos minden útja. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes Ő." (5Móz 32,4)*

A bűn tehát nem öröktől fogva van, és így nem is fog természetszerűen örökké létezni. Isten terve az, hogy megszabadítsa a világmindenséget a bűn átkától. A megváltás tervének nagy részét már Jézus kereszthalálával meg is valósította. Közel van az idő, amikor Sátán betölti gonoszságának mértékét, és az őt követőkkel együtt megérik arra, hogy Isten teljesen, véglegesen megsemmisítse őket. Mindenki előtt nyilvánvaló lesz Lucifer gonoszságának következménye, és Isten mindenek felett álló igazságossága, szeretete és szentsége. S eljön az idő amikor az egész világmindenség minden lénye szeretetből, önként fogja Istent engedelmes szolgálatával dicsőíteni!

Rajki János

„Mondék magamban: Hozzáfogok én, a szegény legény és megmutatom, hogy a szegény legénynek odaadása többre visz, mint egy országnak immel-ámmal való igyekezete és megmutatom, hogy az Isten gyakran alávaló és semminek sem állított, elszánt, dacos, mégis áldozatos eszközök által viszi véghez az ő dicsőségét."

Misztótfalusi Kis Miklós

(1650 – 1702. március 20.)

erdélyi magyar nyomdász, betűmetsző

Király vagy császár?

Az utóbbi időben különös súllyal nehezedett gondolataimra a János evangéliumában található mondat: *„Nekünk nem királyunk van, hanem császárunk!” (19,15)*
A szövegkörnyezetből kiragadva ez a mondat csak valamiféle politikai állásfoglalásnak tűnhetne a Bibliát nem ismerő olvasónak. De valójában olyan döbbenetes nyilatkozattételt jelent ez a hat szó, ami egy teljes nemzet részleges pusztulásához vezetett akkor, de ma is hatása van az életünkre, hogy hogyan viszonyulunk ezekhez a szavakhoz.
Gyermekkorom nagypénteki istentiszteletein sokszor „szórakoztattam” magamat azzal, hogy „mi lett volna, ha?” Sok verziót elképzeltem, attól fogva, hogy én, mint valami akcióhős, hogyan menteném meg Jézust, odáig, hogy Jézus tűzzel elpusztít mindenkit, aki a halálát akarja. Olyan erővel jöttek ezek a gondolatok, hogy szinte már el is hittem, hogy lehetséges megváltoztatni a leírtakat. A sok verzióban egy dolog volt mindig közös: kihagytam belőle Isten tervét és akaratát.

Természetesen ezek csak gyermeki fantáziálások voltak számomra és megkaptam azt a kegyelmet, hogy – viszonylag – érett fejjel is felismerhettem Jézus Krisztusban Megváltómat és elfogadhattam Őt életem Urának. Viszont visszaemlékezve ezekre a gondolatmenetekre, rá kellett jönnöm, hogy sok felnőtt ember pontosan ugyanazt teszi, mint amit én tettem. Milliónyi tervet lehet készíteni olyan dolgokra, amik felett semmi hatalmunk sincs. Nem vagyunk vele előrébb, de legalább lefoglaljuk magunkat és elhitetjük magunkkal, hogy van bármiféle olyan hatalmunk, amivel valójában nem rendelkezünk.
Az ilyen dédelgetett álomvilág azután teljesen megvakít, vagy akkora mértékben elveszi a realitásérzékünket, hogy önként teszünk olyan kijelentéseket és olyan tettet, amiket józanul soha sem mondanánk vagy tennénk.
Nyilván ez is „mi lett volna ha”, de vajon ha a főpapok tudják, hogy a Jézustól féltett és szeretett templomukat a császáruk katonái fogják porig égetni és lerombolni, akkor is így nyilatkoztak volna meg? Vajon a templom Kr. u. 70-beni pusztulásakor volt ott olyan zsidó, aki néhány évtizeddel korábban a Zsidók Királya helyett a Római Birodalom császárát választotta és éltette?
Vajon hány olyan ma élő, magát keresztyénnek valló ember van, aki napi szinten a Király helyett valami emberi megoldást választ, mert a pillanatnyi érdeke így kívánja? A rövidlátás, kishitűség és emberek istenítése eddig soha nem vezetett jóra. „Nem baj, majd most! Most minden jó lesz! Igaz, hogy az előző 100 alkalommal sem jött ki belőle jó, de most majd biztosan!” - gondolják sokan.
Az életünk nagy része döntésekből áll. Igazából még jónak is mondhatóak az olyan helyzetek, ahol csak két lehetőség közül kell választanunk, nem pedig több tucatból. Vannak, akik rossz döntéseiket időhiánnyal magyarázzák: „Nem volt idő megfelelően dönteni!” Az az igazság, hogy a legtöbb ember életében nagyon kevés olyan helyzet van, amikor nincs idő gondolkodni, vagy, ami még fontosabb: imádkozni. A kevés kivétel (mint például autóvezetés) esetére „találták fel” azt a megoldást, hogy elindulás előtt kérjük Isten vezetését, oltalmát...
Nem emlékszem olyan húsvétra, amikor a média minden szegletéből az a szó ömlött volna rá az emberekre, hogy „messiás”. Most ilyen időket élünk. Sok ember szeretné, ha egy másik ember lenne a „messiás”, mert akkor minden jó lesz. Azután eltelik egy kis idő és kiderül, hogy az ember, ember és jó lenne már keresni valaki mást „felkentnek”, mert az előző nem volt jó. Meg az azelőtti sem...
Az egyetlen és igazi Messiás, Jézus Krisztus csak áll előttünk, mint a megöletésére készülő Bárány, de mint Feltámadt Dicsőséges Király is. Nem követel semmit, nem kiabál, nem lármáz. Nem kéri tőlünk, hogy vegyük át a szenvedését, nem kéri, hogy támadjunk fel. Az az Ő dolga. Soha nem is volt a mienk. Istennek ez a tökéletes terve.
Nem nekünk kell megválasztani a Királyt, az már megtörtént visszavonhatatlanul és megváltoztathatatlanul. A mi dolgunk a Király felismerése és a mellette való döntés. Ez életünk legfontosabb döntése, ami az utána következő összes fontos döntést könnyebbé és biztosabbá teszi. Urunk kegyelméből én elmondhatom: Nekem Királyom van! Jézus Krisztus, Isten Fia, Megváltó!

Nemeshegyi Zoltán

Aha!

Az első világháború alatt néhány török katona egy egész juhnyájat próbált ellopni Jeruzsálem közelében. A pásztor éppen aludt, s amikor fölébredt, látta, hogy hajtják az egész nyájat a szakadék másik oldala felé. A pásztor nem mert puszta kézzel beavatkozni, de hirtelen egy ötlete támadt. Fölállt a szakadék másik oldalán, kezét kürtként a szája elé illesztette, és különös hívó hangot hallatott, amivel mindennap maga köré gyűjtötte a juhait. A juhok meghallották az ismerős hívást. Egy pillanatig figyeltek, majd megfordultak, és lerohantak a szakadékon át a másik oldalra a pásztorukhoz. A pásztor és nyája már biztos helyen volt, mire a katonák üldözőbe vehették volna őket. Ez mind azért történt így, mert a juhok ismerték a gazdájuk hangját.

Lélekméreg

„...vajha ne lenne köztetek méreg- és ürömtermő gyökér!” (5Móz 29,18)

A keserűség, amiről Mózes könyveiben olvashatunk, nem kívánatos lélekméreg Isten népe életében. A méreg veszélyes! Fontos az éberség és a tudatosítás, hogy a bajt megelőzendő, ne történhessen baleset.

Isten ígéretei és a megtapasztalt szabadításai ellenére övéi folyamatosan valamiért keseregtek. A pusztai vándorlás során a húsos fazekak után, a Czin pusztában a víz után, a Hór hegyétől a Vörös-tengerhez vezető úton a megkeseredett nép odáig merészkedik, hogy Isten ellen szól, és még lehetne folytatni a sort. Ezért sóhajtozik Mózes ezzel az ősi szóval, hogy „vajha” ne lenne közöttetek méreg- és ürömtermő gyökér! Mai szóhasználattal azt mondanánk, hogy: bárcsak ne lenne..., ami annyit jelent, hogy akkor is volt, és sajnos ma is van. Az Újszövetség a Zsidókhoz írt levél 12. részének 15. versében figyelmeztet a veszélyes lélekméreg következményeire: fertőz, megzavar és elfordítja szívünket az Úrtól. Szó szerint így szól az apostoli figyelmeztetés: *„Vigyázván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keserűségnek bármely gyökere, felnövekedvén, megzavarjon, és ezáltal sokan megfertőztettessenek.” (Zsid 12,15)*

Az üröm ún. invazív (tömeges, mindent kiszorító, agresszív) gyomnövény. Ahol megtelepszik, nehezen kiirtható. Fehér, csöves virágú, fészkes virágzatú növénynemzetség. Levele fonákja molyhos, ezüstös, virágjának kivonata keserű, mint a méreg. Sok magyar szólás, közmondás emlékezik meg róla, pl. „üröm az örömben”, „keserű, mint az üröm” stb. Isten csodálatos, mindenre kiterjedő figyelme, hogy úgy alkotta meg a gyarló embert, hogy ízlelőbimbóink érzékelik a keserű ízt, és azonnal ellenreakciót vált ki az emberben, akármilyen formában is találkozunk vele. Egyetlen módon irtható ki, ha az egész növényt mélyen kiássuk, felfrissített földdel töltjük meg a helyét, és más növényfajtát ültetünk a helyére. A szakkönyv azt írja, hogy ehhez a munkához érdemes segítséget igénybe venni. A keserűség elburjánzása lelki értelemben legalább olyan veszélyes, mint az üröm mérge, és még a kiirtási terápia is lépésről-lépésre követhető a fentiekben leírt terápia alapján. Egyéni életem során jó néhányszor megtapasztaltam már, hogy olyan bűnökkel szemben, amelyekkel nehezen birkóztam meg, – s emiatt az sok keserűségnek lett okozója – jó volt tapasztalt hívő testvértől tanácsot, lelki segítséget kérni. Azután az egészet együtt az Úr elé vinni, hiszen a megoldás kulcsa Nála van. Ő vette magára, Ő vitte fel a fára, Ő itta ki a keserű poharat a mi bűneinkért. Arról nem is szólva, hogy milyen sok áldást hoz az, ha a bűnbánatot bűnbocsánat követi, és az „üröm” helyére „türelem, megbocsátás, engedelmesség és szeretet” virága kerül.

A „lélekméreg” keserűségnek ezer arca van. Maga a szinonima szótár is jó párat megnevez belőlük, mint pl. a bánkódás, búslakodás, szomorúság, bánat, lógó orr. Mindegyik mögött ott lapul a keserűség. Gondoljunk csak az emmausi tanítványokra, akik Jézus keresztre feszítése után lógó orral kullogtak hazafelé, és ki se láttak a keserűségükből, amikor Jézus mellékük szegődött az úton. Jézus kérdésére egymást túllicitálva ömlött belőlük a keserűség: „Ki vagy te, hogy nem tudod? Pedig mi azt reméltük...” A két tanítványnak segítségre volt szüksége, hogy megszabaduljanak ettől a kóros lelkiállapottól, mégpedig Jézus segítségére. Ha felüti fejét a keserűség az életünkben, nekünk is haladéktalanul az áldott orvoshoz tanácsos fordulnunk.

Szalóczyné Móray Inke

Nahát ez a gyerek...

Négy gyermek sétált egy tó partján, amikor a legfiatalabb, az ötéves kislány virágot akart leszakítani és beleesett a tóba. A legidősebb fiú, a tizenkét éves bátyus beugrott a vízbe, és sikeresen kimentette a testvérét. Amikor a gyermekek apja meghallotta az esetet, ezt kérdezte a harmadik gyerektől, a tízéves fiútól: "Segítettél-e a húgod megmentésében?" Ezt válaszolta: "Igen, amikor Márton közeledett a parthoz, megragadtam a kabátját és segítettem kihúzni." "Jól van!" – felelte az apa, majd odafordult a hatéves fiúhoz, a negyedik gyermekhez is, és ezt kérdezte: "És te is segítettél?" A gyermek, aki még mindig törölgette a könnyeit, így válaszolt: "Ó, papa, én sikítottam." Az emberek megmentéséért végzett munkában nem mindenki képes beugrani a tengerbe, hogy mentse a fuldoklókat, vagy nincs ereje ahhoz, hogy kihúzza őket, de egészen bizonyos, hogy még a leggyengébb is tud szünet nélkül Istenhez kiáltani.

Krisztus imádkozott értnünk

A Mester az övéiért könyörög az Atyához, kéri, hogy akiket Isten neki adott, azokat tartsa meg, és szentelje meg a jelenvaló világ megrontó hatásai, elsodró erői között, és őrizze meg híveit a gonosztól.
Az Úr főbb kérései az isteni könyörület munkájáért:
tartsd meg őket a te neved által;
egyek legyenek, mint mi;
nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól;
szenteld meg őket az igazsággal!
Mennyire gyakorlatias, milyen mély és szeretetteljes ez az imádság! Urunk készül a fizikailag látható világ elhagyására, készül a félelmetes kereszthalálra, miközben gondolatai tanítványai körül járnak. Örül nekik, máshol hálát ad Istennek lelki fejlődésükért – *„Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől, és felfedted az egyszerű embereknek.” (Mt 11,25)* –, miközben félti is őket. Kicsordul a szívéből a hála Atyja iránt tanítványaiért, akiket neki adott, akiket megtartott e világban az Isten nagy neve által, és megszentelte őket az igazsággal.
Urunk öröme, hogy választottai a világ vonzása ellenére is ragaszkodnak hozzá. A tizenkettőt egy híján megtartotta, ahogy fogalmaz: *„megőriztem őket, és senki sem kárhozott el közülük, csak a kárhozat fia…” (Jn 17,12)* Júdás sodródásáról gondolkodva, azt érthetjük meg, hogy személy szerint ő sem volt árulásra predesztinálva. Ezt érthetjük meg a Jn 6,70 jézusi kijelentésében is: *„Vajon nem én választottalak ki titeket, a tizenkettőt? Egyikőtök mégis ördög.”* Júdás kiválasztása után befogadott, majd megtűrt a szívében Krisztustól idegen vágyakat, gondolatokat – amik aztán hatalmukba kerítették –, és ezek teljességgel átvették felette az uralmat. Így történhetett meg, hogy végkifejletként egészen a gonosz befolyása alá került, és az utolsó vacsora alkalmán történt, hogy *„bement a Sátán Júdásba…” (Lk 22,3)* Így lett belőle a kárhozat fia, akiben beteljesedett az Írás ide vonatkozó prófétai előrejelzése: *„Még a legjobb barátom is, akiben megbíztam, aki velem együtt evett, az is ellenem támadt.” (Zsolt 41,10)*
A veszély továbbra is fennáll. Itt maradó tanítványai és akik az ő beszédük alapján hitre jutnak, a gonosz támadásának vannak kitéve. Ezért Istenhez könyörög az ő megtartásukért, vagyis értünk is.
A veszélyek között Urunk külön is megemlíti a hívők egységének kérdését, ami nagy támadási felület a Krisztus népe életében. Hiszen mindannyian önálló személyiségek vagyunk saját érzésekkel, akarattal, gondolkodási képességgel, sőt, Isten megtapasztalásának némely részletében is eltérhetünk egymástól. Ezen felül folytonosan körülvesz bennünket a bomlasztó, szétziláló, egymás ellen uszító démoni hatalom is. Ezek között csakis az Úr megtartó munkája eredményezheti a hívők egységét.

Itt jegyzem meg, hogy folytonosan hálaadással tartozunk Istennek azért, ha megőrizhetett bennünket, Krisztus híveit hitbeli egységben.
A mi korunkban szinte végtelennek tűnik a világban a gonosz térnyerése. Működése mindent áthat. De most nem a gonosz uralmát akarom leírni, hanem csupán arra hívom az Olvasót, hogy lássuk együtt: mindezek között ma is kiárad Isten megtartó ereje ránk, hogy megőrizzen bennünket a gonosz befolyásától és az elsodródástól. Ez is hálaadásra ad okot.
Miközben Urunk készül az érettünk vállalt engesztelő áldozat betöltésére, odaszenteli magát e szolgálatra. Az Úr könyörgésében hangsúlyt kap tanítványainak meg- és odaszentelődése is. Így fogalmazza meg könyörgését: *„én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazsággal.” (Jn 17,19)*
A megszentelődésünk azt jelenti, hogy elkülönülünk, tisztán megőrizzük magunkat kizárólagossággal az Úr számára, és egy bizonyos célra, azaz Krisztus iránti engedelmességre átadjuk magunkat. Itt már nincs helye a megosztottságnak, a többféle érdek kiszolgálásának. Csak annak a célnak a szolgálatára adjuk magunkat, melyre Urunk rendelt bennünket.
A megszentelődés először is megtisztulással kezdődik. Mit kell értenünk ez alatt? – Példával hadd mutassam meg: piszkos, szennyes ruhát – bármennyire értékes is – ajándékba adni sértő. Ha megtisztítod, kedves és szép ajándék lehet. – Megszentelődésünk előfeltétele a bűnök, az Ige által megítélt tettek elhagyása. Egy régi énekünk így fogalmaz: „Távozzál a bűntől messze, messze el…”
Megtisztulunk az Ige által, ami az általa kijelentett igazság vállalásával történik. Isten kinyilatkoztatott akaratát elfogadó engedelmesség nélkül nincs megtisztulás. Az igazságot

A múlt éjjel kisfiam megvallott nekem bizonyos gyermekes csintalanságot, és előttem térdelve így imádkozott: “Tegyél engem olyanná, mint apukámat, aki bölcs és erős!” Aztán miközben aludt, letérdeltem ágya mellett, és megvallottam bűneimet, majd lehajtott fejjel így imádkoztam: “Tégy engem olyanná, mint a kisfiam, tisztává és őszintévé!”

értsük úgy, mint az isteni valóságot. Az igazság vállalása nem álmodozások, nem is elképzelések vagy filozófiai tanítások útja, hanem Isten Igéjének – Krisztusnak – engedelmeskedő életrend kizárólagos vállalása. Megosztottság nélkül.

Az odaszentelődésre is szeretnék egy kis történetet elmondani: egy fiatal nő jegyese háborúba ment. Amíg távol volt, menyasszonyának közben akadtak kérői, de ő határozottan elutasította őket, és csak arra az egyre várt, akinek ő odaígérte a kezét. Állhatatosan várta szeretett vőlegényét.

Az Úr tanítvány-gyülekezete is várakozik. Eközben a környezeti hatások – fizikai és szellemi téren egyaránt – próbára teszik a hűségét: vajon képes-e megőrizni önmagát a visszatérő Krisztus számára?

Az Úr Jézus imádkozott értünk, győzelmes helytállásunkért, és ezért az Atya isteni hatalma megtart bennünket. Ami rajtunk áll: legyünk, maradjunk állhatatosak! Legyünk szigorúak önmagunkhoz, ügyeljünk a gondolatainkra, vágyainkra! Ismerjük fel, mi uralja a szívünket! Júdásnak, a kárhozat fiának példája legyen intő jel a számunkra! Az Úr Jézus őt is kiválasztotta, hogy apostola legyen, de Júdás szívében fokról-fokra teret nyert valamiféle e világi cél, és foglyul ejtette egész lényét. Nem kellett volna ennek így történnie, ha odaszenteli magát Urának, Krisztusnak. Krisztus imádkozott értünk, hogy megtartassunk, és kiválasztásunknak megfelelően, kizárólagossággal szenteljük oda magunkat a mennyei Atya céljainak megfelelően!

Lukács Tamás

Én nem tudtam…

Én nem tudtam,
hogy bűnös ember vagyok.
Igéd tükre fedte fel
vétkeim mily nagyok!
Örök igazságod
mely szívembe áradt,
életre keltett,
mert van bűnbocsánat.
VAN KEGYELEM,
van isteni jóság.
A megtérő bűnösnek
drága valóság!

Nagy Lászlóné

Ima meghallgatás!

Nem tudom, ki hogy van vele, de én nagyon tudok örülni a meghallgatott imáknak. Az ima meghallgatások mindig arra sarkalltak, hogy ne adjam fel, vihetem kérésemet az Úr elé, Őt nem zavarja, ha zörgetek. Szeptember vége felé volt, amikor beszólt a telefonon Szilvia, az Attila fiam felesége, hogy nyissam meg a nagykaput, érkeznek! Kötény le, és már szaladtam kinyitni. A szememben tódultak a könnyek. Kiálltam az útra, és vártam, míg bekanyarodott a kocsi. Leírhatatlan, micsoda pillanatok azok, amikor gyermekedet ölelheted. Már egy éve nem találkoztunk, csak interneten.

A megterített asztalnál Attila azt kérdezi tőlem: „Édesanyám! Tudja-e, hogy úton van a nyolcadik unoka?" Meglepődtem. „Nem, nem tudom!" – válaszoltam. Annyit tudtam, hogy Attila és Szilvia 14 éve házasok, és gyermektelenek. „Ki? Kinek lesz babája?" – kérdeztem. Attila és Szilvia könnyek között mondták, hogy ők várják a babát.

Öröm, nagy, nagy öröm!!! Ima meghallgatás! Már hosszú ideje egy imádkozó csoportnak vagyok tagja. Együtt imádkozunk azokért, akiknek valami gond terheli családját, lelkét, testét. Csodálatos ima meghallgatásokat éltünk már át. Öröm töltött el, amikor már a gyógyulásokért adhattunk hálát. Nem csak a járványban szenvedő betegekért imádkoztunk, de minden dolgunkat Isten elé vittük. Szilviért is imádkoztunk, hogy ölelhessen ő is kisbabát a karjában.

Megszületett a nyolcadik unokám egészségesen. Jól van ő is, az anyuka is. A csoda valóra vált. Ami emberek előtt lehetetlen, Isten előtt lehetséges! Nekem ilyen Istenem van! Csodálatos Istenem, mint amilyent a 144. Zsoltár ír le: *„Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, és az ember fia, hogy gondod van rá?" (Zsolt 144,3)*

Gyakran csak ámulni tudok, amikor ilyen csodálatos ima meghallgatásban részesít engem, aki csak egy parányi porszem vagyok a hatalmas Isten tenyerén.

Az ima-csoportomnak is hatalmas megerősítést jelentett ez az élő ima meghallgatás.

K.-né A. Éva

Felebarát

Már régóta csodálják az emberek "Az imádkozó kezek" című mestermüvet. E művészi alkotás mögött a szeretet és önfeláldozás csodálatos története húzódik meg.

A tizenötödik század vége felé két fiatal festőművészeti iskolai tanuló, Albrecht Dürer és Franz Knigstein munkásként kereste pénzét művészeti tanulmányaihoz. A munka hosszú és kemény volt, és alig maradt idejük a művészet tanulmányozására. Végül megegyeztek, hogy sorsot húznak, és a vesztesnek kell ellátnia mindkettejüket, miközben a győztes folytatja tanulmányait. Albrecht nyert, de megegyezett abban, hogy támogatja Franzot, miután sikeres lesz az élete, hogy barátja is be tudja fejezni tanulmányait.

Miután sikeres művész lett Albrechtből, felkereste Franzot, hogy eleget tegyen ígéretének. Hamarosan fölfedezte azonban, hogy milyen óriási áldozatot hozott barátja. Miközben Franz nehéz munkát végzett, ujjai eltorzultak és megmerevedtek. Hosszú, finom ujjai és érzékeny keze tönkrement véglegesen. Nem tudta többé kezelni az ecsetet, hogy a szükséges finom vonásokat fesse velük. A kifizetett nagy ár ellenére sem volt keserű szívű. Örült annak, hogy barátja, Albrecht sikeres művésszé lett.

Egy napon Albrecht látta, amint hűséges barátja térdepel, és durva kezeit összekulcsolja csöndes imádsága közben. Albrecht hirtelen vázlatot készített a kezekről, és később ezt a vázlatot használta fel "Az imádkozó kezek" című műalkotásának elkészítéséhez.

Vetni kell!

„Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, mélyre hatol, az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.” (Zsid 4,12)
A fenti Igét olvasva az első dolog, ami megfogott, sőt ledöbbentett, az az erő, amit ez a szakasz Isten beszédéről állít. Amikor az orvosok nem találják meg valakinél a betegség okát, akkor különböző képalkotó diagnosztikai eljárásokat vesznek igénybe, hogy pontos diagnózist tudjanak felállítani. A CT, MR vizsgálat segítségével tulajdonképpen belelátnak az emberbe. Valami hasonlót mond a fenti Ige. Isten Igéje ilyen mennyei képalkotó diagnosztikai eljárás, ami pontos képet ad rólunk, ami mélyen belénk lát, amire azért van szükségünk, hogy lelki tumorjaink, rejtett betegségeink időben napvilágra kerüljenek, hogy meggyógyulhassunk. A baj ott van, hogy ezt a vizsgálatot érdekes módon nem szívesen vesszük igénybe. Amíg a testi betegségeinknél eszünkbe nem jutna elutasítani a CT-t, vagy az MR-t, addig ezt a lelki képalkotást legtöbbször szeretnénk elkerülni, pedig a lelki betegségeink legalább olyan halálosak, sőt halálosabbak, mint a testiek, mert ezek a második halálunkat, úgy is mondhatnám az örök halálunkat okozhatják. Isten a Szentírásban valami fontosat akar mondani nekünk, valamit Üzen. Ő a Küldő. Az Üzenet az élő Ige, amit Isten kódolva küldött nekünk, hogy megértsük. Ez különböző csatornákon érkezik hozzánk: prédikáció, Biblia stb. Ezt az Üzenetet azonban különböző Zajok zavarják, ezért nagyon fontos, hogy a Vevő, az Ember, amikor valamit megért vissza is csatoljon Isten felé, hogy jól értette-e az Üzenetet. Nézzük meg részletesen ezt a sort és figyeljük meg mi lehet az oka, hogy templomaink nincsenek tele?
Joggal mondhatnánk, hogy a Küldővel nincs baj és léphetünk tovább. A sorban valóban Ő az, Akivel nincs baj, de mégsem mehetünk tovább, mert a kérdés, hogy a Vevő, az Ember hogyan veszi az Üzenetét. Tekintély- e Isten az ember előtt? Valóban Mindenható? Szerető? Világ Ura? Kellő tisztelettel adózunk neki? Szeretettel válaszolunk szeretetére? A hívő ember erre azonnal igent mond. Én mégis megkérdezem, hogy ki ül a trónodon? Működik-e a 3M? Vagyis: Megkérdezzük Tőle mit tegyünk? Meghallgatjuk Ő mit mond kérdéseinkre? Megcselekedjük azt, amit kér? Mindenki maga válaszolhat ezekre a gondolatébresztő felvetésekre. Van-e valami, amit ezen a területen mégis csak tennünk kell? Azt hiszem igen.

Az Üzenet az élő Ige. Dr. Török István, dogmatika professzor szerint az Ige Isten beszéde, Isten tette, Isten titka. Isten beszéde nem részigazság, hanem az Igazság. Személy beszél a személyhez, Isten szól hozzád, személyesen szólít meg. Belegondoltál már ebbe a csodába? A Mindenható beszél veled. Az előbb említett professzor szerint: „A Biblia nem csak Istenről szól, hanem maga Isten szól benne.” Hallod az Üzenetét?
Ahhoz, hogy az élő Ige mélyre hatolhasson, hogy szétválaszthassa az elmét a lélektől, hogy megítélhesse a szív gondolatait és szándékát, hogy harmincszoros, hatvanszoros, százszoros hasznot hozzon, jó földbe kell esnie. Ha a szívedben már Jézus lakik, ha életedben már kikelt a jó mag és új életet termett, légy magvető. Templomainkban csökken a létszám, az utolsó népszámlálás adatai is azt mutatják, hogy csökken azok száma, akik magukat valamilyen valláshoz sorolják, de ami rosszabb, csökken azok száma, akik ma Jézust keresik és az Ő egyházának tagjai szeretnének lenni. A tévelygés lelke arat. Mit kell tennünk, hogy ez másképpen legyen? Vetni kell! Jobban, mint eddig. Ki, mint vet, úgy arat. Aki szűken vet, szűken is arat – mondja a Szentírás. Lehet, ez a baj. Csak azt várjuk, hogy nekünk vessenek, vagy mi is vetünk alkalmas és alkalmatlan időben? Ezután meg kell néznünk, hogy mit vetünk. Jó magot vessünk, mert csak akkor fogunk jó magot aratni. Valamit másképp kell tennünk. Változtatnunk kell! Ha csak azt tesszük, amit eddig tettünk, akkor ugyanazt fogjuk kapni, amit eddig kaptunk.
Jézus parancsa egyértelmű: *„Elmenve e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek” (Mk 16,15)* Ezzel az Igével zárom. Ez megmutatja, hogy mit kell tennünk, hol kell tennünk és hogyan kell tennünk. Mit kell tennünk? Hirdetnünk az evangéliumot, az örömhírt, az élő Igét: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn3,16)*
Hol kell mindezt tennünk? Széles e világon, de ne felejtsük el, hogy a szomszédság, sőt a családunk is beletartozik a széles világba! Teréz anya azt mondta: „Ha valamit tenni akarsz a világ-békéért, akkor menj haza és szeresd a családodat.” Ha hirdetni akarod az evangéliumot, menj haza és vidd az örömhírt. Légy öröm-mondó, ne panasz-hordó! Lássák rajtad, hogy te a győztes csapat tagja vagy. Hogyan kell hirdetnünk az evangéliumot? Bőven. Mindig, mindenhol, alkalmas és alkalmatlan időben. Szórd a magot! Ne akard kitalálni, ki a „jó föld”. Azt sem kell tudnod mikor kel ki a mag. A gazda elveti a magot és vár. Tudja, hogy a mag ki fog kelni. Ami a földben történik, titok. Így van ez lelki értelemben is. Vess és bízz az Úrban! Ő adja a növekedést.
Pünkösdre készülünk, a Szentlélek ünnepére. Imádkozzunk ébredésért, a Lélek kiáradásáért, hogy mindez igaz lehessen családjainkban, közösségeinkben, országunkban, a világban, hogy az Ige fényében újjá lehessen minden, hogy megtisztított szívvel tudjuk ezért Urunkat dicsőíteni! Ámen.

Unger Károlyné

Hallgatóinkért imádkozva...

Bár ebből az esztendőből még csak az első négy hónap telt el, már ennyi idő után is világosan látszik, hogy ez az év sem lesz egyszerű a MERA szolgálata szempontjából, ahogy az elmúlt évek is új és új kihívások elé állítottak minket.
Gondoljunk csak arra, hogy immár négy esztendeje, hogy kitört a Covid járvány. Egyik pillanatról a másikra teljesen bezáródott a világ. A „Maradj otthon!" kampányhoz hasonlóra csak azok emlékezhetnek, akik még átélték a háborús időszak kijárási tilalmait. Aztán kiderült, hogy bármennyire is szerettük volna elkerülni, az első hullámot újabb hullámok követték, ami még a gyülekezeti életet is rendkívüli mértékben megnehezítette.
Új utakat kellett megtanulni: online istentiszteletek; telefonos lelki beszélgetések; Facebook imacsoportok, stb. Ebben az időszakban a MERA is számos új szolgálatot indított el.
Immár négy esztendeje hétről hétre jelentkezünk a videóüzenetekkel, aminek a rádiós formája a Mécses a budapesti SOLA rádió FM csatornáján is rendszeresen jelentkezik. A látogatók megnövekedett száma miatt önálló Youtube csatornát kellett indítanunk, aminek azóta is folyamatosan növekvő a nézettsége.
Ekkor indult a gyermekek számára internetes oldalunkon a „Gyerekkuckó", minden napra egy-egy új történettel. A korábban is létező napi Áhítatok mellé a „Mai Zsoltár" is bekapcsolódott és sokkal nagyobb jelentőségűvé vált a „Bibliaóra", a „Lépésről lépésre", a „Kincsesláda", a „Heti üzenet" és a „Só és Lámpás" rovat is. Ahhoz, hogy online adásunkat minél többen és stabilabban elérhessék, szükségessé vált egy új szolgáltató igénybe vétele. Ez igen jó döntésnek bizonyult, hiszen 2023-ban naponta közel 500-an vették igénybe ezt a szolgáltatást és ráadásul az átlagos rádióhallgatási idő meghaladja a 30 percet.
A MERA Facebook csatornája éppen a Covid járvány előtt indult újra és nyugodtan mondhatjuk, hogy igen intenzív fejlődésen esett át. Mára 3600 követője van - azaz ennyien kapnak saját kérésükre értesítést, bármilyen új anyag megjelenik ezen a csatornán. És ez általában heti négy-öt új anyagot jelent.
Elmondhatjuk, hogy mindezek a lépések nem voltak haszontalanok, hiszen nagyon megnövekedett azoknak a száma, akik interneten keresik és hallgatják műsorainkat, vagy éppen a Facebook segítségével érik el a MERA által készített bibliai üzeneteket.
Mindezek közben természetesen folytattuk mindazoknak a műsoroknak a készítését, amelyeket már évtizedekre visszamenő tapasztalattal és rendszerességgel készítünk a TWR-rel való együttműködésben a középhullámú adó számára. Ugyanez igaz a budapesti SOLA rádiónak, illetve a Szentendrei Rádiónak átadott műsorainkkal kapcsolatban is.
S persze ott van az Antenna magazin, amit újra kellett gondolnunk. Jelentősen megnöveltük az oldalszámot, viszont a költségek elképesztő növekedése miatt csökkentenünk kellett a gyakoriságot.
Mindezek mögött az a kizárólagos szempont volt, hogy teljesítsük azt a vállalást, amit a vezérigénkül választott bibliavers tanít: „Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, önmagunkat pedig mint szolgáitokat Jézusért." (2. Korintus 4,5)
Hálásak vagyunk Istennek, hogy a sokszor igencsak erő felettinek tűnő munkához kirendelte a szükséges erőt. Hogy munkatársaink kitartottak és elvégezték a rájuk váró tetemes feladatot, pedig a munkát a legtöbben a mindennapi feladatok mellett/fölött végzik el.
Angol rádiós barátaink néhány hónappal ezelőtt úgy értékelték mindazt, amit a MERA végez, hogy „tízszer ennyi munkatárstól sem lehetne sokkal többet várni hússzor ekkora költségvetés mellett..."

S ha már a költségvetést említem: Nagyon hálásak vagyunk azért, hogy hallgatóink és olvasóink hűségesek a támogatásban és ez biztosítja a legszükségesebb anyagi feltételeket ahhoz, hogy munkánkat végezhessük. Sokszor pironkodva éljük át, hogy még Kárpátalján élő hallgatóink is - a háborús helyzet ellenére - igyekeznek támogatni szolgálatunkat, mert szükségesnek látják és érzik, amit a

Tartozásnak érzem

Tizedik éve vagyok özvegy, gyermekek, unokák nélkül. Tudom, Isten akaratából szolgálatra rendelt az Úr lelkipásztor férjem mellett. Szabaddá tett minket a szolgálatra, ami sokszor utazásokkal is együtt járt! Nem volt könnyű elfogadni a gyermektelenséget, többszöri sikertelen próbálkozás után sem...
Harmadik éve vagyok teljesen egyedül – férjem hazaköltözése után még 7 és fél évig a papámmal éltem –, de az Úr Jézussal, aki az én Útitársam, Tanácsadóm, Vezetőm a magányban! Minden nap érzem az Ő jelenlétét és védelmező szeretetét. Közelebb kerültem Jézushoz a magányos évek alatt. Ő a Megváltóm és a legjobb Barátom! Ő a gondviselő Istenem! És Ő hűséges Társa a Benne bízóknak. Ha Vele foglalkozom, akkor közel jön hozzám, és érzem drága jelenlétét. Fogja a kezem, bátorít: ne félj! Sok örömet élek át az ő drága közelségében!
Nem hagyhatom szó nélkül, hogy szeretem a MERA rádiót, és minden este várom az adást! Hála az Úrnak, nincs olyan műsor, amit ne fogadnék el szívesen, és ne lenne áldás a számomra. Van családom! Minden este! Halleluja! A MERA az én családom! Lelki családom! Köszönök Nektek mindent, és imádkozom azért, hogy tartsa meg Isten az adást még sokáig, és áldjon meg minden Szolgálattevőt!

P. J.-né Klára

MERA adásain keresztül nyernek.
Ez az év új korszakot indít a MERA szolgálatában. Ahogy azt egy január végi levélből megtudtuk, a Thru The Bible misszió súlyos döntéseket hozott. Ez a szervezet adja közre Dr J. Vernon McGee bibliai sorozatát, amely a MERA adásaiban több mint 25 éve hangzik „A Biblia üzenete” címmel. A szervezet megfiatalított és zömmel üzletemberekből álló vezetősége úgy látja, hogy semmi értelme a középhullámú sugárzást finanszírozni, mert az emberek már régen új csatonákhoz fordultak és ezek a csatornák mind az úgynevezett „social media” körbe tartoznak. Magyarán: a digitális világba kerül át minden, ami fontos, ami ráadásul olcsóbb - legalább is a finanszírozás szempontjából.
Nem teljesen új keletű ez a felvetés, hiszen az elmúlt évek során számos esetben kellett átbeszélgetnünk, miért is tartjuk nagyon fontosnak - különösen magyar nyelvterületen - a rádiós sugárzást. Kb. öt esztendőn át folytatódtak ezek a megbeszélések. Ennek gyümölcseként mondhatjuk, hogy a magyar adás mind a mai napig létezik a középhullámon és minden este elérheti azokat a tízezreket, akiknek nincs más lehetőségük az adások vételére.
Most azonban a TTB kimondta: szeptembertől nincs tovább finanszírozás, ami egyúttal azt jelenti, hogy a TWR a teljes középhullámú sugárzást megszünteti, ami rajtunk kívül érinti többek között a román, a bolgár, a szerb és a lengyel adásokat is.
Természetesen ez nem jelenti azt, hogy bármelyik műsorunk készítését abbahagynánk, hiszen ezek a műsorok elhangoznak két FM adón, illetve a saját internet rádiónk adásában, valamint honlapunkról sokan le is töltik. Tehát minden műsorunk továbbra is elérhető lesz azok számára, akik ezeket a vételi lehetőségeket használják. De mégis, most egy új feladat tornyosul a MERA munkatársai előtt. Hogyan tudjuk segíteni azokat, akik eddig minden nap a rádiókészülék előtt keresték a MERA adását, hogy a jövőben elérhessék műsorainkat és fogni tudják internetes sugárzásunkat?

Az egyik lehetőség, hogy nagy összefogással mindazoknak az idősebbeknek, akik a MERA hallgatását igénylik és rendelkeznek okostelefonnal, a gyülekezetben, vagy a családban segítenek beállítani úgy a MERA elérhetőségét, hogy egyetlen érintéssel indulhasson az internetes rádiónk adása.
Másik lehetőség, hogy mindennapi munkára már lassúnak bizonyuló, de a családban meglévő számítógépen, laptopon történik ugyanez a beállítás. A harmadik lehetőség, hogy a beállított készüléket távindítással kapcsolja be és ki valaki a családból...
A negyedik lehetőség egy internet rádió beszerzése, amely az adott és beállított cím alapján folyamatosan képes sugározni az adást.
Az ötödik lehetőség, hogy egy kis „továbbképzéssel” megtanítjuk időseinknek, hogy találják meg a MERA honlapját és azon belül hogyan tudnak eligazodni, bizonyos műsorokat meghallgatni, vagy akár az Antenna újságot olvasni.

Mindezekre már láttunk példát és tapasztaljuk, hogy reális lehetőségek, mert a környezetünkben működik, de természetesen ezekhez szükség van internet előfizetésre, és megfelelő készülékre. Ennek ellenére mélyen érintett minket ez a döntés, hiszen hallgatóink között sokan lelki táplálékként élik meg az esti adásainkat. A TWR szempontjából az az igaz, hogy ha nem tud kifizetni egy napi 3-4 órás blokkot, akkor az adót be sem kapcsolják. A költségek pedig valóban hatalmasak. Ezt jól érzékelteti, hogy a MERA a középhullámú adás fennmaradása érdekében sok éve napi 55 USD-t fizet a negyedórás saját műsoridőért (Ez egész évre kivetítve kb. 8 millió forintos költség) és ez csak egy kicsi része a valós költségnek...
Nagyon sokat imádkozunk és beszélgetünk, hogy hallgatóink minél kisebb része élje át a veszteséget. Örülünk annak, hogy az idősebb korosztály egyre nagyobb része már valamelyest eligazodik az internet világában, vagy az okostelefon használatában. Reméljük, hogy a következő hónapokban sikerül jó megoldásokat találni, amihez javaslatokat, ötleteket önöktől is szívesen fogadunk. A Magyar Evangéliumi Rádió szolgálata Önökhöz kötődik és fennmaradása az Úr kezében van, de marad a központi igénk: „Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, önmagunkat pedig mint szolgáitokat Jézusért. (2. Korintus 4,5)

Kulcsár Tibor

Bödös József

Harmatta János

Ebben az esztendőben két munkatársunk is 80. születésnapját ünnepli. Munkájuk meghatározó a MERA történetében, hiszen mindketten még a MERA megalakulása előtti évtizedekben is készítettek felvételeket a Monte Carlóból sugárzó rádióadó számára. Isten áldását kívánjuk életükre!

VÉGIG MEGÁLLD A NAGY TUSÁT

Végig megálld a nagy tusát!
Erőt Urad, a Krisztus ád.
Nyerd el, mit félre tett neked,
A koronát, az életet!

Ne csüggedj el, Ő felemel,
Új erőt ád, csak bíznod kell!
Ha gondodat mind ráveted,
Segíti vinni terhedet.

Bízzál, ne félj, a Krisztus él!
Ő hűn szeret és megsegél:
Csak higgy, és ő lesz Mestered,
Urad s mindenben mindened!

HIMNUSZ A SZENTLÉLEKHEZ

Ki hajdan ősvizek felett lebegtél
a mindenség kavargó káoszán,
Te látomás a próféták szemében,
ajkán ítélet, szívén szent remény,
dicsőség néked áldott Harmadik!

Ki Megváltónk formáltad földi testté,
hogy Benne leljünk égi életet,
örök vonzásoddal Hozzá vezettél,
Te adsz hitet nekem s növekedést.
Megszentelő munkád magasztalom!

Apostolok szívében lángoló tűz,
és bűnbánatra hajtó hatalom vagy,
eklézsiát teremt élő szívekből
erőd, mely tartja népedet ma is.
Ó, egység drága Lelke áldva légy!

Mert Jézusunkban Istent láttatod meg,
s imádni Őt, amint kell, megtanítsz,
és elvezetsz Te minden igazságra,
s bennünk maradsz ígéreted szerint,
ó, dics neked, tanító bölcs Vezér!

Hálám jeléül vedd szívem lakásul,
legyen szolgálatodnak székhelye,
hogy én is szolgáló lélek lehessek,
Lényednek teste, áldott eszköze!

Balog Miklós

PÁLYÁZATI HÍREK

Szeretnénk megköszönni mindazoknak, akik az elmúlt időszakban írásaikkal megtiszteltek minket, segítve munkánkat.
A beküldők közül az alábbiakat jutalmaztuk:

Farkas Géza, Szombathely
Győrfy Zoltán
Katona Imre, Kiskőrös
Keszég Kornél, Berlin
Kissné Ady Éva, Békés
Kontra Imréné, Tata
Kormosné Tóth Katalin, Tiszagyulaháza
P. Arany Júlia, Tahi
Pápai Istvánné, Lovasberény
Pozsgai Józsefné, Kiskőrös
Révész Andrásné, Kisvárda
Révész Zsolt, Tuzsér
Sólyom Gáborné, Monor
Unger Károly és Károlyné, Drávafok
Zeller László, Szatmárnémeti

Továbbra is várjuk írásaikat!

Beszédes életek

Sokat gondolkoztam, hogy is értelmezzük a példabeszédszerű helyzeteket, életeket. A Jézus által elénk adott példabeszédekben a cselekedetek vannak a középpontban és az ebből adódó tanulságok. Sok-sok, a címben megfogalmazott életből vettem a példákat. Akiknek az élete beszél, világít, hívogat, terelget Isten felé, Őt dicsőíti.

Isten körülvesz bennünket jó pár fénylő életutat járó lelki testvérrel. Nagy ajándékok ők. Mindenkinek. Hajadon, özvegy vagy társsal élő asszonyok, emberek. Van, aki véges-végig egyedül kel-fekszik, tüsténkedik. Egyedül, de nem magányban. A társ hiányát kitölti folyamatos, másokat segítő, fáradtságos, de örömös tényked és. Sokan kopognak kapuikon, szíveiken, s ha nem kopognak, ő megy utánuk, értük, mindig van ajándék is kéznél. És hányan panaszkodnak: a családom lót-fut, nem jut rám idejük, mit kezdjek magammal? Ezek az emberek indulhatnának örömmel a szenvedők felé enyhülést vinni. Rögtön oldódna magányuk, keserűségük. És aki már nem bír menni, mert igen beteg, imádkozzék szüntelen! Óriási szolgálat ez! Tevékeny istenhit ez is, az is.
Középkorú, kedves, törékeny, tündérarcú asszonyka. A nagyon szeretett társ elvesztésekor úgy tűnt, rázuhant az ég. Éjjel-nappal sírt, enni se bírt, lefogyott, hite sápadozott. A hívő testvérek próbálták vigasztalni, nem ment. Isten a múló időt is olyan jól használja céljai elérésében. Idővel olyan feladatok jöttek elébe, ahol háttérbe szorult a gyász. Gyermektáborban kellett a segítség, ő ment, helyt állt többször is, és a sok kis arcocska mosolya, kezecskék melege pici reményt, fényt rajzolt szívére. Majd bekapcsolódott a helyi bibliaórákba. Milyen közel jött ott Jézus hozzá! Megannyi kinyílt ige, szívet balzsamozó ima! Aztán hirtelen kórházba került a húga: Isten kínálta újabb lehetőség. Kis özvegyünk sűrűn volt nála, szíve minden melegével biztatta, gyógyította. Ugyanúgy az ottani szenvedőket. Tevékeny példaélet a bajban is! Vesztesége így lett Isten kezében ajándék élet.
Itt egy másik idős, hívő asszony. Évtizedek óta italtól megkötözött emberek vették körül. A részeg ember olyan földbe tipró jelenlét és megnyomorítás, ami Isten nélkül megsemmisítő tud lenni. Így sem könnyű. Folyton támadva, igazságtalanul, besározva, megalázva, kérdőre vonva, ítélkezve fölötte, de sokszor futni kényszerítve a lakásból. Rettenetes élet. És nem idegenek törik-zúzzák. Csak vérei. És mégis: Istennel túllép ezeken. Jézus úgy feltölti Lelkével, igéivel, szeretetével, hogy ő mégis képes másokat vigasztalni. Krisztussal a szívében... A sok keserűség között is tudja, éli, mi az öröm. Hogy írhatta Pál bebörtönözve, hogy örüljetek az Úrban mindenkor?! Éppen így, hogy nehézségek, fájdalmak közt Krisztussal telítődött! Isten ügyéért sok áldozatot hozó lelkésznő egy bibliaóra után, miközben sűrűn zuhogó, hideg eső esett sokáig, autójával sorra hazavitte minden jelenlevő hívét. Krisztus testével tett jót. Utána pár napra tüdőgyulladást kapott. Semmi sem drága Jézusért! Végig kell vinni a szeretetet másokért, de ehhez ki nem fogyó, irgalmas hozzáállás kell. Ilyenek vagyunk? Beszél az életünk? Követendő példák vagyunk? Néha-néha, vagy lagymatag beszédemberek, megállva a jó szándéknál? Példaértékű életté úgy válhat bárki, ha nem sajnálja magát ajándékba adni. Sokaknak. Sokszor. Legyőzve saját gondját-baját. Jézussal. Beszéljen hát minden hívő élet Isten dicsőségére! A hiteles keresztyének mind beszédes életű példáink.

P.A.Júlia

"Azért legyetek készen!"

Az Úr Jézus földi életének 3 éve alatt sokat tanította az Őt követő sokaságot. Példázatokban tárta fel a Mennyek Országának rejtett igazságait. Földi dolgokhoz hasonlított egy-egy mennyei igazságot, hogy szemléltesse és megértesse a hallgatósággal. Színesek, elevenek, szemléletesek és valósághűek Jézus példázatai. A magvetőről, a búzáról és konkolyról, az elrejtett kincsről, a tengerbe vetett hálóról.... stb. (Mt 13.)

Szeretem az Úr Jézus példázatait. A mai kor hívő embere is kap tanítást a gyakorlati, mindennapi életében is, ha figyel rá. Jézus ma is tanít Szentlelke által.

Egy élményemet szeretném elmondani nektek, kedves Testvéreim, amit adott nekem az Úr Jézus és tanított általa. Az elragadtatásról kaptam igen eleven, szemléletes tanítást. A Bibliából tudjuk, hogy lesz elragadtatás. Amikor feltámadnak először a Krisztusban elhunytak /első feltámadás/, majd azok akik élnek, hirtelen átváltoznak és mennyei testben elragadtatnak az Úrhoz és mindenkor Vele lesznek. (1Thessz 4,15-17; 1Kor.15: 51) Ez egy váratlan esemény lesz, de az okos hívő emberek várják. (Mt 24,36) Férjem betegen feküdt a szomszéd város kórházában. Egy testvérrel mentem meglátogatni. Hazafelé elmentünk autóval egy zsák lisztet vásárolni. Amikor hazaértünk, a testvér bevitte az utcai lakás kamrájába és elbúcsúzott. Én köszöntem az udvari lakás konyhájában beszélgető szüleimnek, aztán fogtam a kannát és előre mentem az utca felé megöntözni a leandert, mert láttam, hogy száraz nagyon. Amikor visszajöttem, a szüleimet nem találtam a konyhában, pedig egy perce még békésen beszélgettek. Bementem a szobákba, a mellékhelyiségekbe és kiáltoztam: „Papa! Mama!" Sehol senki! Nincs felelet! Ekkor az Úr rám engedte azt a rettenetes gondolatot, hogy megtörtént az elragadtatás és én itt maradtam! Borzalmas volt erre gondolni! Szaladtam a hátsó kertbe, kiáltoztam: „Papa! Mama!"...Néma csend! Sehol senki!... „Istenem! ne engedd, hogy én itt maradjak! Ugye nem vitted el őket?!" - könyörögtem az Úrhoz kétségbeesetten!

Aztán előre mentem az utca felé, hátha az előkertben vannak! Ahogy megyek, hangokat hallok a felső lakás kamra ablakából. Az én szorgalmas szüleim felmentek a felső lakásba, hogy elpakolják a zsák lisztet a polcra, amit vásároltunk! Hatalmas megkönnyebbülés szállt rám a félelem után! „Hála! Itt vannak! Nem vitte el őket az Úr! És nem maradtam itt egyedül! Hála! Hála!"

Olyan szemléletes, megrázó élmény volt ez nekem, hogy soha nem fogom elfelejteni! Milyen rettenetes, megrázó lesz annak az embernek, aki itt marad és nem lesz része az elragadtatásban. A szerettei viszont elmennek! Készülni kell kedves Testvéreim! Az Úr Jézussal kéz a kézben járni engedelmesen, minden nap, életünk végéig! Szeretni Őt, Aki életét adta értünk a kereszten! Legyen áldva, imádva Szent Neve örökké! Ő jön! Mert megígérte! Jön, egy nem várt pillanatban! Ámen!

„AZÉRT LEGYETEK TI IS KÉSZEN, MERT AMELYIK ÓRÁBAN NEM GONDOLJÁTOK, ABBAN ÉRKEZIK MEG AZ EMBER FIA." (Mt 24,44)

P.Józsefné, Kiskőrös

Hmmm...

Mendelssohn *egyszer elment a fridbourgi katedrálisba. Fölment az orgonához, és megkérdezte, hogy játszhatna-e a híres hangszeren. Az idős orgonista féltékeny volt a hangszerére, és először nem akarta megengedni a játékot. Később azonban engedett, hogy az idegen kipróbálhassa a katedrális fenséges "mennydörgését". Néhány percig elbűvölten hallgatta a muzsikát, majd rátette kezét az vendég orgonista vállára és felkiáltott: "Kicsoda ön? Mi a neve?" Az orgonajátékos ezt felelte: "Mendelssohn." "Hogy lehet, hogy mégsem akartam megengedni, hogy Mendelssohn hozzányúljon az orgonához?!" – korholta magát az orgonista. Az ember hasonlót cselekszik, amikor nem engedi meg, hogy Krisztus kézbe vegye az életét, és ő hozza ki belőle az összhangot és melódiát.*

ÚJ PÁLYÁZAT

Beszéld el fiaidnak és fiaid fiainak...

Amikor Gedeonhoz belépett az angyal és ráköszönt: *„az Úr veled van, erős vitéz"*, Gedeon egészen felháborodva kérdezett vissza: *„Kérlek, Uram, ha velünk van az Úr, hol vannak azok a csodák, amelyeket atyáink beszéltek el nekünk, hogy az Úr kihozott minket Egyiptomból hatalmas karral és erős kézzel?"* Ami azt jelenti, hogy bár a nép általánosságban elhajlott Istentől, de a korábbi korok eseményeit, információit, győzelmeit és bukásait tudva, vagy tudatlanul, de Isten parancsa szerint tovább adta. (v.ö.: Birák 6.)

Ma más időket élünk. Az elődök történetei, Istennel megélt megtapasztalásai, a társadalmi válságok és változások közben megtapasztalt Isteni jelenlét, vezetés, szabadítás lassan a homályba vész. Pedig minden hívő család alapvető érdeke lenne, hogy az utódok halljanak arról, mit cselekedett Isten az elődök életében, hiszen ez az élő, generációkon átívelő tanúságtétel bizonyos helyzetekben a továbblépést segíti, vagy éppen az Istenbe vetett bizalmat erősíti.

Kérjük, küldjék el nekünk történeteiket, amelyekről úgy gondolják, mások számára is építő és megerősítő lesz. A levélre kérjük írják rá a pályázat mottóját:

„Beszéld el fiaidnak..."

Beküldési határidő:
Augusztus 31.

A legjobb írásokat honlapunk Kincsesláda rovatában, illetve az Antenna magazin következő számában közzé tesszük!

A BIRODALMAM

Lélek, én lelkem, hogyha ismernélek!
Ha bejárhatnám a határidat!
– Neki indulok s olyan szövevényes...
a folyamain nincsenek hidak. –
Ha ismernélek, s tudnám, mihez kezdjek!
Mélységeidből titkok integetnek.

Lélek, én lelkem, mért vagy nyughatatlan?
Megfélemlítőn zúgsz, morajlasz folyvást.
S én idegenül önbirodalmamban,
remegve tartom kezemben a kormányt.
Koldus királyod, mit tegyek veled?
Merre keressek segítő kezet?

Lélek, én lelkem, hol van az a Mester,
Ki téged ismer, minden titkodat?
Aki zúgó folyamaidon által
hidat fénylő szivárványból vonat...
Ó, jöjjön, akár zúgó harsonával,
akár simogatóan, csendesen:
én koronámat lábához teszem.

Túrmezei Erzsébet

***

NYERTETEK–E SZENTLELKET?!

Alszik a szívben lángod, szeretet,
mit régi tüzek hamva elfedett,
mert könny locsolja, forró siratás.
Nem vethet lángot az alvó parázs.
És tesz a lélek élettelenül,
és vet új magot, szeretetlenül,
és jár és él és nincsen aratás,
mert alszik benne a régi parázs.
Amíg le nem jő Isten Szelleme,
a lelkek mélyét nem tölti tele,
míg csak sóhaj száll az ima helyett –
szunnyad a parázs… Nem lesz életed!
…Gyújtsd fel a régi tüzet, Istenem,
hogy minden lélek csodákat tegyen,
Vetése nőjön, míg a napba néz,
Legyen tüzeket gyújtó égi kéz!
Legyen a dal, a hang, az akarás,
s míg lángra gyúl a sok régi parázs,
Valóság legyen a nagy felelet:
Igen! Elnyertük áldott Lelkedet!

Kárász Izabella

A Lélek ajándékai

A Szentlélek újjáteremtő munkáját egyenként végzi el az emberek szívében, de miközben ez beteljesedik valaki életében, máris egy nagy család tagja lesz. Így ír erről Pál apostol: *„Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.” (1Korintus 12,13)* Pünkösdkor a földön megszületett a Krisztus-test valósága. Amikor újjászületik egy ember, a Lélek belekereszteli ebbe a „testbe”. Ahogyan az újszülött gyermek mit sem tud arról, hogy egy családi közösség tagja lett, a lelki újszülöttel is ez történik, akár tud már róla, akár nem. Hamarosan felfedezi. Megtudja, hogy mennyi minden rendelkezésére áll, amelyet Isten – mások munkája által – elkészített számára.

Az is kiderül, hogy minden új tag feladatot kap ebben a „testben” és miközben végzi feladatát, növekedik. Erről is Pál apostol ír nagyon érzékletesen: *„A fej, a Krisztus. Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.” (Efézus 4 , 15-16)*

Itt érkezünk meg a Lélek ajándékaihoz. Mert ehhez a növekedéshez mindenki hozzájárul, mégpedig úgy, hogy mindenki kap lelki ajándékot. Róma 12-ben és az 1 Korintus 12-ben olvassuk a legrészletesebb felsorolást ezekről: az ige magyarázásától kezdve a vigasztaláson át az adakozás lelki ajándékáig igen gazdag sort olvashatunk. De a Biblia más helyein is szó van erről, és nagyon hosszú listát írhatnánk, ha mindent felsorolnánk. Akkor sem érnénk a végére, mert ezek az ajándékok a Szentlélek által olyan gazdagságban jelennek meg, hogy mindenkinél az ő személyére szabva ismerhetjük fel. Ahogyan nincs két egyforma falevél, vagy hópihe - valóban nincs! -, úgy nincs két ember, akinél a kegyelmi ajándék ugyanúgy működne. Figyeljük meg az áldott igehirdetőket. Mindegyik másként kapta ezt az ajándékot. Egyik sodró erővel, másik szelíd meggyőzéssel, egyik vidámabban, másik „komorabban” hirdeti az igét… Ahány igehirdető, annyi változata ugyanannak a kegyelmi ajándéknak. – Így van ez a többi ajándékkal is.

Az 1. Korintusintus 12-ben találjuk legrészletesebben a kegyelmi ajándékok használatának a leírását. Kiváló képessége, tulajdonságai lehetnek valakinek, de kegyelmi ajándéka csak az újjászületett embernek van. Ez nem azonos a született képességeimmel.

Természetesen Isten felhasználhatja azokat / nagyon sokszor használja is! /, de akkor megszenteli azokat. Azaz olyan „töltést” ad bele, amely mennyei ízt hordoz. Ahogyan Pál apostol életében látjuk a megtérése előtti „kirobbanó” energiáját, és látjuk a hívő élete „elpusztíthatatlan” energiáját. A külső szemlélő azt látja, hogy ez az ember mindkét esetben megállíthatatlan, 10-es energiaszinttel rendelkezik, mégis ég és föld a kettő.

„A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele.” (7.v.) Senki sem kap „mindent”, de mindenki kap valamit. Azért, hogy együtt épüljünk a Krisztus-testben. Senki sem húzhatja ki magát, sem nem egyénieskedhet, mert elrontja, vagy akadályozza az „építést”. Gyakran ez történik a hívő közösségekben.

”De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinekkinek ajándékait, amint akarja”. (11. v.) A Lélek ajándékát nem birtokolhatom, hanem kapom, és az uralmat felettem és az ajándék felett az Úr gyakorolja Lelke által.

Végül egy példa az elmondottakhoz. Gyülekezetünkben özvegyen maradt egy hatvan év körüli asszony. A temetés után eljött az istentiszteletre. Majd a bibliaórára is járni kezdett. Hamarosan átadta életét az Úrnak. Ha váratlanul özvegyen maradt valaki, elküldtük hozzá. Olyan ajándékot kapott a vigasztalásra, amely egyikünknek sem volt.

Újjászületésünk után kapunk a Lélek ajándékaiból. Hívő testvéreimmel ismerjük fel, ki mit kapott. Együtt építsük azokkal a Krisztus-testet földi gyülekezetünk keretei között.

Végh Tamás

Alkalmas voltunk...

A kísértő célja az, hogy ha fiatal a frissen megtért, nehogy beálljon az Úr szolgálatába. Ha középkorú, a kudarcok miatt lássa be, hogy nem érdemes a keskeny úton járnia, az időst pedig, hogy elbizonytalanítsa: ne tegye ki magát annak, hogy nevetségessé váljon. Életkoromnál fogva, ennek a három állomásnak a kísértéseit jól ismerem és Istennek hála azokat az áldásokat is, amikor ellen tudtam állni az alkalmatlanság érzés miatti kísértésnek és engedelmes maradtam az Úrnak.

Az első alkalommal, a megtérésem után röviddel akart a kísértő letéríteni a szolgálat útjáról. Az újjászületés fürdőjében lubickoló hívő, ha tudná, örömében átölelné az egész világot. Ezt az érzést Isten kegyelméből sokan átélhettük már, de ha csak egy is van közöttünk, aki még nem élte át ezt a boldogságot, ne habozzon! Így voltam én is a megtérésem után. Lázasan keresgéltem, mikor, kinek, hol szolgálhatnék a képességeimmel. Latolgattam, milyen szolgálatra lennék alkalmas? Óriási hiba volt, hogy mindezt én akartam, ahelyett, hogy az Úrtól kértem volna a vezetést és a szolgálatot. Az első gondolatom az volt, hogy - mivel akkoriban még jó erős volt a karom, - jól el tudnék bánni egy tolókocsival, hogy a rászoruló eljuthasson Istentiszteletre. Azután az is felmerült bennem, hogy a kórusban is hasznos lehetnék, hiszen egy kevés zenei képzettséggel is rendelkezem. Bár takarítani sosem szerettem, látván az egyházfi család naponkénti fáradozását, arra gondoltam, hogy ha nem is túl gyakran, de néha segíthetnék könnyebbé tenni teendőiket. Nem tudtam választani, s azt főképp nem tudtam, hogy ez nem az én választásom szerint fog megtörténni, hanem az Úr akarata szerint. Természetesen egyik tervből sem lett semmi.

Később egy alkalommal, amikor Istentisztelet után a gyermekőrzőbe (mai iroda) mentem a gyermekemért, olyan ordítás, bőgés fogadott, hogy azon csodálkoztam, hogy a felügyelő ebben az elviselhetetlen hangzavarban hogyan tudott rám mosolyogni. Rögtön „bedobtam magam" és énekelni kezdtem. Hirtelen csend lett. A sírás abbamaradt.

Ekkor kinyílott a nagytiszteletű úr szobájának ajtaja. „Hadd ismerjem meg azt, aki le tudta csendesíteni ezt a zenebonát, mert bizony odaát, már én is nehezen viseltem ezt a hangzavart. Ez volt az én „entréem (belépőm) Pasaréten." Fél év múltán lelkibeszélgetésre hívott Cs. K. Megkérdezett, nem volna-e kedvem a gyermekmisszió munkájába bekapcsolódni? Kért, vigyem az Úr elé e kérést és csak ezután adjak választ. Amikor elérkezett a válaszadás ideje, határozott nemet mondtam. Közöltem, hogy erre a munkára én teljesen alkalmatlan vagyok. Felnőtt fiatalokat tanítok, és soroltam a további ellenérveket. Majd megismételtem: „Nagytiszteletű úr! Erre a munkára én teljesen alkalmatlan vagyok." Ő hamiskás mosollyal arcán szinte felkiáltott: „Az a jó, az a jó! Nagyon megnyugtató, hogy így érez" – folytatta, „mert Isten Igéje azt mondja, hogy a mi alkalmatos voltunk egyedül Tőle van, nem a mi igyekezetünk szerint." Ekkor idézte a 2 Korinthusi levél 3,5-6. verseiben olvasható bizonyítékot. Azóta is próbálkozott a kísértő letéríteni a szolgálat útjáról, de azóta már, az élő Isten Lelkével a szívembe vésve, ott van az üzenet: *„A mi alkalmatos voltunk az Istentől van: aki alkalmatosakká tett minket arra, hogy az új szövetség szolgái legyünk!"* Ezért meg vagyok győződve, hogy nem baj, sőt jó, ha magunkat alkalmatlannak tartjuk. Csak az a fontos, hogy az Úr hol akar látni az Ő szolgálatában. Ha ott vagyunk, akkor Ő felkészít a szolgálatra, velünk van még a nehezekben is, ahogyan azt Joel próféta könyvében olvashatjuk, hogy *„aki segítségül hívja az Úr nevét, megmenekül."*

Szalóczyné Móray Inke

A Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány nevében köszönetet mondunk mindazoknak, akik szolgálatunkat hűségesen támogatják és imádságban hordozzák. Köszönjük azoknak is, akik adójuk 1% felajánlásával is jelzik, hogy nem feledkeznek meg rólunk!

A MERA adásai középhullámon (1548 kHz)

Hétfő
21.15-21.30 Ifjúsági műsor / Nehéz esetek a Bibliában
21.30-22.00 A Biblia üzenete

Kedd
21.15-21.30 Cigányműsor
21.30-22.00 A Biblia üzenete

Szerda
21.15-21.30 Növekedjetek az ismeretben!
21.30-22.00 A Biblia üzenete

Csütörtök
21.15-21.30 Családbarát
21.30-22.00 A Biblia üzenete

Péntek
21.15-21.30 Kincseink
21.30-22.00 A Biblia üzenete

Szombat
21.15-21.40 Lelkiposta és Gyümölcskosár

Vasárnap
21.15-21.40 Léleképítő

Minden műsorunk meghallgatható, illetve letölthető a **www.mera.hu** oldalon.

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány
Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Kulcsár Anikó
Zika Klára
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi csekkszámlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
IBAN: HU25 1176 3024 1657 8885 0000 0000
Adószámunk: 18007411-1-42
Készült: Érdi Rózsa Nyomda
Felelős vezető: Juhász László
Telefon: +36-23-373-657

ÍGY KEZDŐDÖTT...

Pünkösd van, aratási hálaadó ünnep. Az aratási hálaadóünnepre felgyűlt nagy sokaság nyüzsög most Jeruzsálem utcáin, a tanítványok pedig az emeleti „imaházban” mindnyájan együtt vannak. Egyszer csak valami különöset hallanak. Mint egy nagy sebességgel érkező szél zúgása. Az utcán is lehet hallani. Majd valami különöset látnak: Mintha lobogó lángnyelvek lennének és szétoszlanak és mindnyájukra rászáll egy–egy. És valami különöset éreznek: Beteljesedtek Szent Lélekkel, Isten erejével, örömével. És még valami különös: ahogy kimentek az utcára – mert kimentek azonnal – és szólni kezdtek, az ott lévő vagy tizenötféle nyelvet beszélő külföldi zarándokok mind saját anyanyelvükön hallották őket szólni!

A sokaság összefutott a „szélzúgásra” és megdöbbenve és csodálkozva hallották, hogy ezek a különös, örvendező emberek az ő anyanyelvükön beszélik az isten felséges dolgait! Álmélkodtak és nagy zavarban kérdezgették egymást: Mi akar ez lenni? De voltak olyanok is, akik gúnyolódva szóltak: részegek ezek!

Ekkor előállt Péter a tizeneggyel és hangosan szólt! „Zsidó férfiak, és Jeruzsálem minden lakója! Vegyétek ezt tudomásul és figyeljetek szavamra! Mert nem részegek ezek, ahogy ti gondoljátok, hiszen reggel van. Hanem ez az, amiről Jóel próféta így szólt: Az utolsó napokban így szólt Isten, kitöltök Lelkemből minden halandóra, és prófétálnak fiaitok és leányaitok, és ifjaitok látomásokat látnak, véneitek pedig álmokat álmodnak; még rabszolgáimra és rabszolgalányaimra is kitöltök azon a napon Lelkemből és ők is prófétálnak. És csodákat teszek az égen fenn és jeleket a földön lenn: vért, tüzet és füstfelleget. A nap sötétté válik, a hold vérvörössé, mielőtt lejön az Úr nagy és tündöklő napja.”

Ilyen hosszan idézett Péter Jóel próféta könyvéből! Ismerte az írást persze; de a Szent Lélek juttatta eszébe; most pont ezt kellett elmondania. A Szent Lélek ma is megteszi ezt számtalanszor: a kísértés, vagy bizonyságtevés idején eszedbe juttatja a megfelelő igét, amit persze te már ismersz. Minden megtanult ige – aranymondás – a fegyvertáradba kerül, s onnan a Szent Lélek a kellő időben a kellő igét – mint kétélű kardot – a kezedbe adja.

De Péter mondja tovább: Izraelita férfiak, halljátok! A Názáreti Jézus által Isten csodákat és jeleket tett közöttetek, mindnyájan tudjátok. Ő Isten döntése és terve szerint adatott át a pogányoknak; de a pogányok keze által ti feszítettétek meg és öltétek meg Őt! De Isten a halál fájdalmait feloldva feltámasztotta Jézust; lehetetlen volt, hogy Őt a halál fogva tartsa!”

Így fejezte be Péter: „Tudja meg hát az egész Izráel teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten. Azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek.”

Micsoda? Mi? Hát, római katonák feszítették meg! Itt sem voltunk! Nem is helyeseltük! - mondhatták volna sokan a tömeg közül. De nem mondták. A Szent Lélek már az ő szívükben is elkezdte munkáját, és megmutatta nekik, hogy „Igen, ti. Igen, a ti bűneitek miatt kellett meghalnia.”

Tudjátok, mi történt? Így írja Lukács: „Amikor hallották Péter szavait, mintha szíven találták volna őket. Ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: Mit tegyünk testvérek, férfiak?”

Jaj, de jó kérdés! Péter így válaszolt: „térjetek meg, és keresztelkedjetek meg valamennyien Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szent Lélek ajándékát. Mert tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké, még azoké is, akik most távol vannak. Akik hittek Péter beszédének, bemerítkeztek, és hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy 3000 lélek.”

Így jött létre a keresztyén gyülekezet. Így lett – látjátok, kedves gyerekek – pünkösdkor a 120-ból 3120. De nem a számbeli növekedés volt a legfontosabb, hanem, hogy a Szent Lélek belülről építette és kötötte össze őket egy testté, egy gyülekezetté.

Mária néni

MERA
Hungary
Pf.: 4. 1428

Díj hitelezve – Taxe percue
Budapest 8.
1428